

Giới thiệu Tình Chi Luyến

Truyện Tình Chi Luyến của tác giả Vũ Hồng kể về một mối thì bí ẩn, anh chưa bao giờ tiết lộ điều này với ai!!! Nếu bạn muốn khám phá nó thì hãy theo dõi nhé.

Anh là một nhiếp ảnh chuyên nghiệp nhưng có một đặc điểm là anh chỉ chụp phong cảnh...Bởi vì sao?

Vì anh có một bức ảnh chân dung thâm kín về một người con gái. Cùng khám phá tác phẩm để biết người con gái ấy là ai nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiết tử

“À nhá, mẹ có lỗi với con! Nhưng con hãy tha thứ cho mẹ, con cũng biết mẹ là bất đắc dĩ, mẹ cũng không nỡ để con. .. Nhưng con hãy thay mẹ suy nghĩ một chút, mẹ theo hấn cũng theo nhiều năm như vậy rồi, mẹ thật sự không biết rồi đi hấn rồi sau này có thể đi về đâu nữa?” Một thiếu phụ nhìn có vẻ quá ba mươi mấy tuổi đang khóc trước mặt một cô gái trẻ mặt không chút thay đổi.

Cô gái kiên định mà nghiêm mặt lạnh lùng, đứng dậy đi ra phía ngoài, cô ngược nhìn lên bầu trời xanh trong mà cõi lòng lại lạnh đến lạ thường.

Người nên khóc thật ra phải là cô mới đúng!

Cô nhìn phần bụng bằng phẳng của mình mà không thể tin được bên trong lại đang mang một sinh mạng mới.

Rồi đột nhiên như có một nỗi bức xúc oán hận nào đó khiến cô mạnh tay đâm đánh vào bụng mình.

Hồi lâu sau, không biết có phải do bụng không chịu nổi đau đớn nữa hay là do trong lòng có quá nhiều gánh nặng đau thương, hai chân cô bỗng trở nên mềm nhũn, ngã đi.

Trầm Nhã, một cô gái 18 tuổi bình thường, đang trong thời điểm như hoa mùa xuân, nhưng lại bị cha kế nhất thời cảm thú xâm phạm thân thể, rồi không may mà hoại thai.

Đáng hận chính là, bị kịch vẫn chưa vì vậy mà chấm dứt.

Cha kế sợ chuyện một khi bại lộ sẽ phải ra hầu tòa, vì vậy mà hấn bắt buộc mẹ cô phải đem cô gả bán ra ngoài –

Ngày mai, Diệp gia sẽ tới lấy người.

Đương nhiên hấn biết một cô gái đã tàn hoa bại liễu đến mức này rồi, nhiều lắm cũng chỉ có thể xung hỷ cho nhà người ta thôi.

Nhưng, đứa bé trong bụng thì sao?

Vì lý do, mà một sinh linh mới chưa thành hình đã phải gánh chịu một kiếp nạn lớn đến như vậy?

Đứa bé chưa có tên này, rồi sẽ có một tương lai như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 2

Ô ô... Rì rào rì rào. .. Ong ong

Bịch! Choang!

“Nguy rồi!”

Diệp Uyển Nhu vừa buông đồ trên tay xuống vừa một bên hút khí, bắt đắ dĩ nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

Đây là cái bình hoa thứ mấy trong ngày hôm nay rồi.

Cô le lười rồi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh vỡ vụn vãi trên mặt đất lên, trong miệng tự nhủ : “Mình cũng không phải cố ý, ai kêu mình trời sinh có một đôi tay vụng về, cái này không thể toàn bộ trách mình nha. “

Nghe tiếng động Phúc tẩu từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy Diệp Uyển Nhu đang nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất liền cấp bách hô –

“Nhu Nhu, con đứng nhúc nhích!”

“Ồi yêu!” Diệp Uyển Nhu một tiếng thấp hô.

Nguy rồi! Không kịp rồi –

Phúc tẩu bước một bước xa tiến lên nắm lấy tay Uyển Nhu, nhìn thấy trên ngón tay trắng mịn của Uyển Nhu xuất hiện một vết thương mà từ chỗ đó lại đang chảy ra một giọt máu đỏ tươi.

“Theo cô nói bao nhiêu lần rồi, việc này đề chúng ta làm là được rồi. . .”

“Phúc tẩu, đều là dĩ! Con nói bao nhiêu lần rồi, đừng nói lớn tiếng như vậy mà! Dĩ nhìn xem, là đều do bị dĩ dọa sợ! Nếu không, con cũng không bị đứt tay như vậy nha. ” Uyển Nhu nhanh miệng đoạt nói trước, trời sinh cô lại có một cặp mắt to long lanh như nước, cô khẽ le lười.

Phúc tẩu thật sự là không thể tức giận với cô gái này, mỗi lần muốn nói gì là lời luôn đến bên mép lại bị cô đánh trở về, Phúc tẩu bắt đắ dĩ thờ dài, “Cô nha! Rất đau sao?”

“Đau quá, đau quá dĩ! “

Diệp Uyển Nhu hé miệng than thở, giả trang một bộ dáng thật đáng thương, lấy tính tình Phúc tẩu mà lớn giọng than thở, cô biết Phúc tẩu rất thương cô.

Phúc tẩu thương tiếc nhìn tay Uyển Nhu, “Cô đứa nhỏ này thật là, suốt ngày làm cho người ta lo lắng! Cô không thể ở yên một ngày sao?”

Phúc tẩu trong miệng mặc dù oán trách, nhưng trong lòng thật là xót muốn chết, cũng nhanh chóng mang tới hòm thuốc, vì Diệp Uyển Nhu băng bó.

“Phúc tẩu, người ta là muốn giúp dĩ thôi mà! ” Uyển Nhu lấy lòng nói, cả người dựa vào người Phúc tẩu.

“Cho xin dĩ! Cô nếu có thể không gây họa, tôi đã A Dĩ Đà Phật rồi!” Phúc tẩu đau lòng mà vịn về tóc cô.

Nha đầu này chính là biết lợi dụng vốn trời sinh của mình mà.

“Phúc tẩu!” Cô không thuận theo mà làm nũng.

Đột nhiên –

Khi Phúc tẩu sát trùng vết thương, làm cô một trận kêu la.

“A... Đau quá! Phúc tẩu đừng sát nữa! A... Đau quá dĩ! ” Cô không ngừng mà gào rú lung tung.

Không có biện pháp, trời sinh cô da mỏng, rất sợ đau.

“Cái này là đáng đời, biết tay mình vụng về mà cứ thích chạm loạn khắp nơi. ” Phúc tẩu nghĩ một đắ nói một nẻo mà trách tội.

Nhìn một tay đại bảo bối bị thương, bà cũng không thấy tốt hơn so với nha đầu kia bao nhiêu! Nhất là hôm nay –

Nghĩ tới nơi này, bà không khỏi mở miệng oán giận: “Đại thiếu gia đêm nay trở về nếu nhìn thấy cô bị thương, tôi lại bị nghe mắng rồi! “

Dĩ! Đúng rồi, Thư Duy hôm nay sẽ về đến!

Diệp Thư Duy, anh trai của cô, cũng chính là chủ tử Diệp gia, anh vốn là kỳ tài trong giới nhiếp ảnh từng đoạt giải quốc tế, các tác phẩm của anh cũng làm các đại nhiếp ảnh gia khác phải chiêm ngưỡng, anh vốn là một nhân vật số một trong giới học thuật Đài Loan, nội dung anh chụp thường mang hơi hướng tĩnh lặng phải ngắm lâu mới chiêm nghiệm hết cái hay của ảnh, hơn nữa ảnh phong cảnh anh chụp là nổi tiếng nhất.

Mà bản thân anh càng lớn lại càng đẹp trai cao ráo, trong giới nhiếp ảnh gia Trung Quốc vốn dĩ ít có người đẹp trai như vậy. Dáng người anh cao bất luận đi tới đâu cũng đều được mọi người chú mắ làm thành tiêu điểm, khiến cho các phóng viên cầm camera về phía anh không ngừng bấm mắ, anh giống người mẫu cho người ta chụp thì đúng hơn là một nhiếp ảnh gia .

Nhưng anh không có thói quen đến gần đám đông, anh ngược lại thích vẻ đẹp tĩnh lặng.

Vì thế, nhiều lần anh đã vượt muôn vàn khó khăn để xâm nhập đến những nơi nguyên thủy không người, cũng chỉ vì muốn bắt lấy vẻ đẹp tự nhiên, rồi anh lại thường xuyên lưu luyến ngắm nhìn không rời.

Tựa như lần này, anh nguyên bản dự định đi một tuần, nhưng kết quả vừa ra cánh cửa là mất tích hai tháng.

Trừ điểm ấy ra, anh còn có một điều cổ quái, đó chính là anh không cho người nào lọt vào ống kính!

Nếu anh không thích chụp người cũng chưa tính, nhưng hết lần này tới lần khác giới nhiếp ảnh lại truyền tai nhau rằng anh có một bức ảnh chụp người chưa từng công khai, ngoài lọt tả hết thần thái nó còn làm cho người may mắn nhìn thấy đều không biết phải làm gì.

Song, đại thiếu gia này lại rất cố chấp, kiên trì không công khai kiệt tác này.

Cho nên những kẻ chính thức nhìn qua tác phẩm này rất ít, nhưng lời đồn lại rất đáng sợ, nhất là nó lại phát sinh ở trên người vị anh tài dễ nhìn như vậy nữa.

Vì thế mỹ nữ chủ động tới nhà cầu anh chụp chân dung là vô số, nhưng anh nhất định không thay đổi, vẫn thủy chung kiên trì tuyệt không chụp cơ thể người.

Cảnh này càng khiến nhiều mỹ nữ khát vọng muốn được Diệp Thư Duy ưu ái chụp cho, họ nghĩ chỉ cần được anh chụp cho một bức đã rất vinh dự rồi, cô gái nào lại không muốn có thể lọt tả được nét đẹp như hoa của mình, thậm chí có vài người còn không tiếc hy sinh sắc đẹp, cũng chỉ vì muốn cầu được vị nhiếp ảnh gia này có thể đem bóng hình xinh đẹp của mình thu vào trong bức ảnh.

Hơn nữa, có người phỏng đoán, nói là nếu có thể lừa gạt Diệp Thư Duy sủng hạnh, gạt đầu đáp ứng chụp một bức thì càng tỏ vẻ mỹ nữ đó đã chiếm được sự ưu ái của vị anh tài này, vị trí phu nhân cũng không còn xa.

Lời này vừa nói ra, càng làm các mỹ nữ náo loạn.

Vì vậy, Diệp gia sẽ không khi nào không có “Bất tốc chi mỹ nhân” đến đây.

Vứt đi vấn đề các mỹ nữ rắc rối, trước mắt Uyển Nhu muốn ứng phó chính là Thư Duy đêm nay sẽ về tới. Vừa nghĩ đến nếu để cho Thư Duy biết, lúc anh không ở nhà, cô lại đoạt lấy công việc của người làm, còn phá hủy vô số dụng cụ, đồ vật, chẳng những vậy cô còn khiến cho mình bị thương, cô có thể khẳng định... Sắc mặt người nào đó rất là...

Trời ạ! Lòng bàn chân cô như thế nào bắt đầu cảm thấy một trận tê dại...

Cô trở mình mở đôi mắt to, khẩn cầu nhìn về phía Phúc tẩu.

“Phúc tẩu, đi là hiểu rõ con nhất mà, cho nên đi tuyệt sẽ không cáo trạng con đâu ha!”

“Khó nói.”

“Ai nha! Phúc tẩu, người ta bắt quả chỉ là sợ ý đánh vỡ bốn bình hoa, lỡ tay phá hủy hai bồn hoa giả, rách hai bức tranh... mà thôi...” Diệp Uyển Nhu cố nhớ lại, nhưng càng nói lại càng lúc càng nhỏ giọng.

Bởi vì cô nhìn thấy vẻ mặt Phúc tẩu một bộ không cho là đúng, cô biết chỉ cần nhận sai, Phúc tẩu tuyệt sẽ không gây khó khăn cho cô mà chỉ sợ cô đã làm sai chuyện rồi lại không nhận sai – Đây là phương thức Phúc tẩu quản giáo cô.

Cô cố gắng nhớ, liều mạng nhớ, dùng sức mà bắt đầu óc nhớ cho ra...

Ai nha! Đầu hàng, cô đành phải thừa nhận chính mình trừ tay vung về ra đầu óc cũng rất ngu nữa, có cố vận dụng đầu cũng không xuất hiện một tia sáng nào!

Phúc tẩu nhin cười, liếc nhìn vẻ mặt vô tội của cô rồi không nhin được mở miệng nói:

“Như thế thôi à? Tạm thời không nói chuyện cô đánh vỡ cái bình hoa thời Hán, phá hư hai bồn hoa giả hai tháng tiền mới đổi lại được, còn có bức tranh giá trị hơn bốn trăm vạn kia nữa; chỉ nói đến lúc trước cô nói muốn bày ra tuyệt đỉnh kỹ thuật gì đó, làm cháy cả nóc phòng bếp, rồi lần cô nói muốn đi tỉnh nhưng không muốn cho tài xế tiêu Lý vất vả, thà rằng đi xe lửa, sau đó đoạn đường từ Bắc Bàn cô ngồi đến tận bình đông, khiến cho cả nhà trên dưới tìm cô tìm muốn người ngã ngựa đổ; còn có...”

“Ai nha! Tha mạng đi, Phúc tẩu. Đừng tính rõ vậy mà, đi cũng biết mọi việc người ta làm đều xuất phát từ thiện ý nha! Cho dù thật có chút chút, một tí xúi chuyện sai không quan trọng, đi cũng đừng cùng con so đo mà, đi nha...” Uyển Nhu cố ý đem sở trường giọng nói như kéo vĩ âm tận dụng rồi giả bộ một bộ bộ đáng vô tội, cô muốn tranh thủ sự đồng tình.

“Cô nha!” Phúc tẩu bắt đắc dĩ mà cười cười, “Được rồi! Không còn thời gian cùng cô tính rõ nữa, cô cũng phải mau chuẩn bị đi học đi, thầy Quách cũng sắp tới rồi đó!”

Uyển Nhu nhìn đồng hồ rồi nhảy dựng lên.

“Ai nha! Con suốt bữa đã quên mất. “

Phúc tẩu cười nhìn đáng cô chạy thoát lên lầu, không khỏi vui mừng mà nghĩ tới, đứa nhỏ này không biết tự khi nào, đã trở thành một cô gái đáng vốc thướt tha như vậy rồi, rất giống nhị phu nhân năm xưa, nhưng bà tuy đẹp nhưng là một mỹ nhân mệnh khổ.

21 năm trước, đại phu nhân do bệnh qua đời, lão gia cách năm liền lấy nhị phu nhân vào nhà.

Không nghĩ tới 5 năm sau, một chuyện ngoài ý muốn cũng mang hai ông bà Diệp gia đi theo đại phu nhân, chỉ để lại hai đứa nhỏ, lúc ấy Diệp Thư Duy 13 tuổi, Diệp Uyển Nhu 5 tuổi.

Có thể thấy, đó là một đoạn năm tháng cực kì gian khổ, Diệp gia có thể an nhiên mà vượt qua sóng gió này, toàn bộ là dựa vào Thư Duy trầm ổn và phách lực (có năng lực và khí phách) –

Năm đó, Thư Duy 13 tuổi, có thể tránh khỏi những bà con thân thích mơ ước đến gia sản Diệp gia, mà bảo toàn đầy đủ sản nghiệp của Diệp gia như vậy, ngoài năng lực làm cho người ta không thể bỏ qua; còn có khí phách của cậu, mới có thể làm cho Uyển Nhu vô tư không lo âu mà trưởng thành.

May mắn, cuộc sống khổ cực ấy đã qua, hôm nay Diệp Thư Duy đã có được danh vọng và tài phú thuộc về chính mình. Anh đã có đủ năng lực bảo vệ người mình muốn bảo vệ nhất, mà người kia đúng là Diệp Uyển Nhu.

Diệp Uyển Nhu, một cô gái làm cho Diệp Thư Duy nâng trên lòng bàn tay mà che chở, cô gái có thân thể thể lương — cô cũng không phải là huyết mạch chính thống của Diệp gia, nhưng lại được mang họ Diệp.

Nhưng sự thật về thân thể cô, Diệp gia cũng chưa từng công khai gièm pha, mà đó cũng chính là nỗi đau khổ nhất của nhị phu nhân đã qua đời. Hôm nay, người nắm giữ phần bí mật đau khổ này mà chăm sóc kỹ Uyển Nhu yêu thương cô như mẹ ruột chính là Phúc tẩu đây.

Phúc tẩu trấn an mà mỉm cười, Uyển Nhu cũng không cô phụ sự thương yêu của mọi người, cô quả thật vốn là một đứa nhỏ ngoan, nhìn cô mặc dù ở trong một gia đình giàu sang, nhưng không có một chút yếu ớt gì như đại tiểu thư nhà người ta.

Trái ngược, suốt quá trình phát triển của cô, cô rất tự nhiên đem mỗi một người trong nhà này đều xem như người thân mà quý trọng.

Trừ tính tình mơ hồ khiến người đau đầu ra, cô vốn là một cô bé làm người ta yêu thích...

Ôi! Nhưng đối với điểm ấy, cô tựa hồ cũng không thể sửa được.

Thờ dài vẫn là thờ dài, nhưng một đứa bé có thể vĩnh viễn không lớn như vậy, cũng là một loại vui sướng vô cùng.

Phúc tẩu khêu môi cười, đứng dậy thu thập những mảnh vỡ bình hoa vừa mới bị nha đầu nào đó đánh vỡ, Phúc tẩu nghĩ thầm, chờ Đại thiếu gia trở về, nhất định phải nói công đạo, trong nhà đừng trưng bày mấy vật phẩm quý giá nữa, khó giữ được lắm nha!

Rạng sáng hai giờ rưỡi, từ đại sảnh Diệp gia có một thân ảnh cao lớn đi vào, bước chân anh uể oải, xem ra là rất mệt mỏi rồi. ..

Bóng người tiến tới phòng bếp, nhìn thoáng qua thức ăn khuya trên bàn, rồi lại xoay người mở tủ lạnh lấy ra một chai nước suối, sau đó mới uể oải bước từng bước lên trên lầu.

Đi tới gian phòng thứ hai trên lầu hai, cước bộ anh dừng lại.

Bên trong phòng đèn vẫn sáng!

Uyển Nhu còn chưa ngủ?

Anh xem một chút, nhúu mày, trực tiếp mở ra cửa phòng đi vào.

Vừa vào phòng, anh liền nhân tiện đá phải đến thứ mềm mềm gì đó, cúi đầu nhìn kỹ, nguyên lai là một con mèo hello Kitty, lại ngẩng đầu, anh buồn cười mà nhìn khắp gian phòng.

Đây là một căn phòng toàn màu phấn hồng, không giống như khuê phòng của thiếu nữ, mà giống như một gian phòng của con nít.

Đưa mắt nhìn lại tất cả đồ vật đều là hình mèo Kitty, anh tiện tay lấy một thứ nhìn lại, không rõ nó đến tột cùng có gì đặc biệt nữa?

Thoáng thấy thân ảnh trên giường, anh nhẹ giọng gọi: “Nhu Nhu.”

Không có ai đáp lại, anh nghi hoặc mà đi qua.

Ào ào...

Một tiếng rất nhỏ tiếng vang lên! Làm anh chú ý, anh ghé mắt trông thấy một bàn tay còn đặt lên bàn phím máy tính đang mở.

Cũng mấy giờ rồi, lúc này cô còn lên mạng sao?

Anh nhú nhú mày, tiện tay đóng máy.

Đến gần mép giường, nhìn thấy gương mặt đang vui vẻ ngủ say, cô co người ôm cái gối hình đầu mèo Kitty thật to mà ngủ say.

Nha đầu này, nhất định là đang đợi anh –

Anh ôm lấy cô, phát hiện cô không mặc nội y, hai khối nhũ tiem mềm mại cách quần áo chạm vào người anh .

Sắc mặt anh nhanh chóng đỏ lên, mãnh liệt hút khí, cô gắng không chế trống ngực cùng tế bào đang phản khởi.

Đáng chết, đã lớn hơn rồi sao? Cái thói quen không tốt như vậy nên sửa mới được!

Rất khó bỏ qua đường cong thướt tha dưới tay, dù sao cô cũng 20 tuổi rồi, nhưng tâm trí có lẽ vẫn dừng lại ở lúc còn bé, dù cho có là anh em song sinh, cô cũng vốn là con gái một trăm phần trăm.

Đối với điểm ấy, anh có thể phi thường xác định, bởi vì giờ phút này chính anh là người bị hại –

Anh vô tội mà cảm thụ nhũ tiem xinh đẹp, cách quần áo dính vào trong ngực mình.

Đem Uyên Nhu đặt lại ở trên giường mềm mại, lúc này anh mới phát hiện ngay cả áo ngủ trên người cô cũng là hình Hello Kitty, xem ra, cô xác thực vẫn một đứa bé to xác, cho nên mới vừa rồi anh cảm thấy thất thố nan kham cùng quần bách cũng đúng.

Bàn tay to của anh nhẹ men theo gương mặt cô, dưới tay vốn là da thịt nồn nà tron nhẵn, lòng anh bỗng sinh ra một cổ tao động kỳ dị làm anh sợ run mà nhanh chóng thu tay lại.

Cô chỉ là một đứa bé, một cô nhóc lớn xác ràng buộc tất cả tâm tư của anh!

Anh không nên ở trên người Nhu Nhu tìm lấy cảm thụ kích thích như vậy, không nên!

Anh nhắm mắt, bỏ qua suy nghĩ lung tung –

Như thế nào chạy trốn hai tháng, tâm tình lại vẫn như trước không cách nào bình phục!?

Là từ lúc nào bắt đầu?

Anh đã yêu cô. ..

Không được, không thể, không thể... Ngàn vạn lần lần tự trách cùng cảnh giác, anh tuyệt không thể phá tan hạnh phúc của cô, cô là bảo bối của anh, trân bảo cả đời anh, anh muốn che chở cô, cho cô toàn bộ thế giới tốt đẹp, anh nên vì cô tìm kiếm một người chồng cái có thể đau cô đối tốt với cô cả đời mới đúng,nhưng nghĩ đến cảnh tượng đem cô gả đi, anh muốn sao. ..

Trời ạ! Anh muốn cái gì?

Nói đến, điều anh muốn cũng chỉ bất quá là được nhìn thấy cô!

Còn cô là ai?

Cô là Uyên Nhu, em anh!

Cái gì là đau đớn? Cái gì là khổ?

Thấy được, chạm đến được,nhưng cũng không thể yêu, không thể nghĩ có được,đây mới gọi là hành hạ!

Mà anh thật đúng là đã ném được thấu triệt, anh âm thầm cười khổ.

Thân ảnh mềm mại trên giường xoay sang một bên, nệm giường hơi lún xuống.

“Thư Duyệt!”

Uyên Nhu nháy một đôi mắt hơi hồng, đưa tay dụi dụi hai mắt, đã liêu cá a khiếm.

“Anh đã về rồi!”

“Ừ về rồi! Đánh thức em sao. ” Anh ách thanh trả lời, tâm tình mới vừa rồi chưa kịp hoàn toàn thu hồi.

Hình như lúc này cô đã thật sự tỉnh táo, đột nhiên cô trở mình xuống giường, cầm lấy cánh tay anh hoan hô.

“Thật là anh! Em còn tưởng em đang nằm mơ chứ! “

Anh cười, thân mật mà xoa tóc cô, “Như thế nào, em thường mơ thấy anh sao?”

Bàn tay to của anh ở trên đỉnh đầu cô chợt nắm chặt thành quyền, chỉ như vậy mới có thể khắc chế xúc động muốn ôm lấy cô của anh.

“Đúng vậy!” Cô cười, cười đến tỏa sáng như ánh mặt trời.

Đột nhiên, cô đưa tay sờ sờ hai má anh, ngẫm ngẫm mà cười nói: “Bất quá trong mộng anh cũng không có râu mép như vậy, xấu muốn chết!”

Anh giật mình, bối rối mà đẩy tay cô ra đứng lên.

“Đừng sờ loạn!” Anh quát khế.

“Ha ha ha, vì nhột có phải hay không? Anh luôn luôn sợ nhột nhất! ” Cô cố ý chồm tới, rồi lại chụp lấy bả vai anh.

“Đừng nháo!” Anh vì tình thế cấp bách mà quát lên.

Trời biết, trong đêm khuya như vậy, ở nơi này... Ách! Cô gái trong phòng, tâm tình anh lại tăng vọt, ở trong lòng anh lăm bầm thâm nghĩ cầm giữ ý muốn chạm vào cô, bất cứ hành động gì của cô vào lúc này với anh mà nói đều là khiêu chiến gian nan nhất, anh ân hận được cực kỳ khổ cực...

Cô cong môi lên, không để ý tới anh.

“Đừng làm loạn nữa, bây giờ mấy giờ rồi! Cả nhà đều đang ngủ say, em không muốn đem tất cả mọi người đều đánh thức đi?” Anh lừa cô, anh không nỡ để cô tức giận.

Anh nhắc nhở, cô mới nhớ đến bây giờ quả thật là hơn nửa đêm rồi, bất chợt, cô quay đầu vui vẻ mà nhìn anh.

“Anh ăn chưa? Có đói bụng không? Em giúp anh bụng đồ ăn đến!” Vừa nói, cô liền hướng cửa chạy đi.

“Đừng đi, anh không đói bụng.” Anh đưa tay kéo cánh tay cô lại, nha đầu này đúng là tính tình nhanh nhẩu đoán, không một chút nào cải tiến.

“Không đói bụng?” Cô cẩn thận mà nhìn Diệp Thu Duy từ trên xuống dưới, mới hai tháng không gặp, anh đã gầy hơn nhiều rồi.

“Anh không đói bụng, nhưng em đói bụng. Chờ em, đừng đi đó! ” Vừa nói, cô liền bước nhanh chạy đi ra ngoài.

Chút tâm tư này của cô, làm sao anh không biết rõ chứ?

Cô là như thế này luôn luôn thoải mái chỉ có anh là thấy phức tạp, đây cũng chính là nguyên nhân luôn nhiều loạn tâm tình của anh khó mà thu hồi.

Anh bất đắc dĩ nhìn về phía cánh cửa.

Rất nhanh, cô liền mang tới hai chén mì.

“Rất thơm nha! Em cố ý để dành lại đó. ” Cô nhìn anh rồi đưa ra phần lưỡi, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, “Chuyện này cũng không thể cho Phúc tẩu biết, đi ấy nếu biết, sẽ lại lăm bầm lăm bầm rất lâu nha! ” Sau đó cô còn minh họa thành một cái mặt quỷ, rồi nhún vai dận dò.

“Nhanh ăn đi! Lạnh sẽ không ngon đâu! “

Thu Duy tiếp nhận bát mì, hạ mày rậm.

“Món này, em thường ăn hả?” Anh rất có vị từ mà nhìn cô.

“Ngẫu nhiên thôi! ” Hút một gấp mì QQ, cô ngẩng đầu thấy anh vẫn chưa di chuyển đĩa, chỉ chi bát mì của anh, “Đừng nói nữa! Mau ăn, anh cũng không phải Phúc tẩu, sao lại chậm chạp như vậy chứ. “

Anh bất đắc dĩ mà nhìn cô, “Loại này đồ này ăn nhiều đối với thân thể không tốt. “

Vừa nói, anh vừa gấp một chút mì lên, cảm giác mùi cũng không tệ lắm, sau đó anh lại tiếp tục ăn hai ba gấp nữa, xem ra anh thật là có chút đói bụng rồi.

“Nhu Nhu, hai tháng này em làm cái gì?” Thu Duy vì cô đem tóc dài vén ra sau cổ, nha đầu này chỉ lo ăn, tóc dài rủ xuống mặt mà cũng không phát hiện...

Mặc dù anh vì chính mình tìm lấy có, nhưng trên thực tế, anh là muốn cẩn thận nhìn cô, không muốn để cho mái tóc dài che khuất đi vẻ mặt của cô.

“Không làm cái gì nha!”

Rồi cô đột nhiên như chợt dạ mà che dấu bắt tay lại, một đôi mắt quay tròn, nghĩ muốn dời đi sự chú ý của Thư Duy.

Thư Duy nhướn mày rậm, lấy đi bát mì của cô, “Đưa tay ra cho anh xem một chút!”

Chút hành động nhỏ này của cô làm sao giấu diếm được anh.

“Em muốn ngủ!” Cô há miệng đánh ngáp, rồi đưa tay giấu sau lưng, bắt đầu giờ trò.

“Đuổi tay ra! ” Anh ra lệnh nói.

Uyển Nhu biết rõ ràng không lay chuyển được Thư Duy, vì vậy nhắm một mắt hí một mắt, đưa tay ra, nghĩ thầm, sắp bị anh mắng rồi!

Nhìn thấy bàn tay nhỏ trong tay mình lại có thêm vài vết thương, tâm anh trong nháy mắt cuồng nộ, không tự giác mà tăng thêm lực đạo.

“Em lại làm cái gì? Trong nhà không có ai sao? Sao em phải làm cho chính mình bị thương như vậy! ” Không cần người khác báo cho, anh cũng có thể đoán được thương thế này vốn là như thế nào mà tới.

“Nhỏ giọng chút, mọi người đang ngủ, anh muốn đem tất cả mọi người đánh thức sao?” Cô đem ngón trỏ đặt ở trên đôi môi đỏ thắm, bắt chước ngữ khí của anh.

“Tại sao làm mình bị thương?” Thư Duy có chút tức giận hỏi thăm.

“Em rất cẩn thận A! Chỉ là, mọi người đều bận rộn như vậy. Em rất nhàm chán nha! Mỗi ngày làm ‘ anh anh mỹ thay mặt từ ’ thật đúng là rất không thú vị! ” Cô dùng bàn tay bị anh giữ gãi gãi lên lòng bàn tay anh, trêu đùa Thư Duy, “Đừng tức giận nữa! Lần tới em sẽ cẩn thận hơn. “

Thân thể của hắn vì cô cọ xát mà dâng lên một trận sợ run khác, bàn tay anh như bị điện giật mà vội vàng buông ra tay cô.

“Lần tới?” Anh ách thanh trách cứ, về phương diện khác, đối với việc anh vẫn như cũ có thể bảo trì lí trí thanh tỉnh mà cảm thấy may mắn.

“Không có lần tới!” Cô rất nhanh sửa chữa, giả ý bày ra gương mặt vô tội. Nhìn thấy cô có vẻ mệt mỏi, Diệp Thư Duy không đành lòng trách cô nữa.

“Nhanh đi ngủ đi! Đêm đã khuya.”

Cô ngoan ngoãn thuận nằm xuống, nhưng như đột nhiên nghĩ tới cái gì lại ngồi dậy, rồi lấy hai tay ôm lấy cẳng cổ anh, ở trên mặt anh “Ba” hôn một cái.

“Ngủ ngon.” Cô cười ngọt ngào, sau đó mới hài lòng nằm xuống.

Toàn thân anh cứng đờ –

Đây là của thói quen của cô, không có gì phải kinh ngạc, nhưng chỉ là do tâm tình vừa rồi của anh còn chưa bình thường lại, phần buộc chặt đầu đón trước giờ cũng không như đêm nay tới rõ ràng như vậy, anh ảo não phát hiện, chạy trốn hai tháng rồi đôi lần chính là, sự khát vọng càng tha thiết hơn.

Diệp Thư Duy ở bên cạnh cô ngồi trong chốc lát, thấy cô đã dần dần ngủ say, mới nhẹ nhàng kéo cái chăn bông đắp lại cho cô, anh kéo rèm cửa sổ, thật sâu mà ngóng nhìn cô một lúc sau đó mới dứt khoát đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cánh cửa, lòng anh lại mơ hồ đau đớn, anh hít sâu một hơi, cố gắng nhớ lại thân phận anh trai của mình.

Anh không khỏi nghĩ lại — nếu như trốn cũng không thể thu được hiệu quả gì, như vậy chẳng lẽ anh nên đổi lại một phương thức khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Lyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Linh linh linh...

Uyển Nhu nằm trên giường trở mình, trong lúc buồn ngủ mông lung cô tiện tay lấy một cái gối đầu mèo Kitty che lại hai tai, ngăn cách tiếng âm ỹ bên tai.

Linh linh linh linh... Thanh âm càng lúc càng lớn hơn.

Cô nhú nhú mày, kéo chăn bông trực tiếp che lại đầu, tiếp tục giấc ngủ của mình.

Linh linh linh linh linh... Thanh âm vẫn như muốn phá vỡ tường ngói.

Cô trở mình, đá một cái như có ý định muốn đem cái thứ quấy nhiễu người này đá vào mười tám tầng địa ngục, nhưng cô lại không ngờ bàn chân vừa vươn ra liền bị người ta bắt được.

“Nhu Nhu, dậy đi!”

Thư Duy xốc lên chăn bông của cô, rồi giật mình một chút vội vàng quay đầu đi, cả mặt trở nên đỏ bừng.

Thì ra áo ngủ của Uyển Nhu đã bị xốc lên đến ngực, mà cô cứ nhiên còn hồn nhiên không cảm giác tiếp tục ngủ.

Phản xạ động tác của Thư Duy đã rất nhanh, nhưng anh vẫn thoáng thấy thất lung tron hấn, cùng với bắp đùi thon dài và đồ lót hình Kitty của cô nữa –

Trong đầu anh nhất thời thoáng hiện xuân sắc xinh đẹp, làm cho huyết khí thoáng cái đã xông lên đến óc.

“Àm ỉ muốn chết, người ta còn chưa ngủ ăn đủ nữa! ” Uyển Nhu nũng nịu oán giận.

”Sáng nay em có khóa, có phải không?” Anh lén nhìn cô, rồi đỏ mặt nhắc nhở.

“Hôm nay là ngày nào trong tuần?” Cô vừa nói vừa đắp kín chăn bông lần nữa.

“Thứ hai. “

Dừng lại 3 giây, hai tròng mắt Uyển Nhu đột nhiên mở to.

“Thứ hai?! Bây giờ mấy giờ?” Cô nhanh chóng hỏi người đứng bên giường, ý muốn ngủ nướng thoáng cái đã biến mất vô tung.

“9 giờ 13 phút.”

“Trời ạ!” Cô nắm lên cái khăn tắm bước vào phòng tắm, “Sao không còn sớm mà không nói em biết? Không còn kịp rồi!” Cô sắp khóc rồi.

Nguyên lai thứ hai là môn vi tích phân cô đầu đầu nhất, giáo sư từng cảnh cáo cô, nếu cô nghĩ muốn thuận lợi vượt qua bài kiểm tra phải đi học đúng giờ, nhưng đại tiểu thư cô trời sinh mơ hồ, ba ngày là đã có hai ngày đến muộn, cho nên...

“Cái gì?” Thư Duy không hiểu hỏi, nhìn cô vội vã bẽ bộn ở phòng tắm chạy tới chạy lui.

“Trễ môn vi tích phân rồi! ” Uyển Nhu nắm lên một cái kẹp, luống cuống tay chân như thế nào cũng kẹp không được vào mái tóc dài.

“Phiền muốn chết, hôm nào em cắt sạch cho coi! ” Cô oán trách.

Thư Duy đi qua đi tiếp lấy cây kẹp, cầm lấy lược rất tự nhiên mà chải vuốt mái tóc dài của cô, mái tóc dài này là anh kiên trì muốn Uyển Nhu lưu lại nên làm sao anh có thể tùy tiện để người nào muốn cắt là cắt được!

“Đừng nóng vội, từ từ thôi. ” Anh đối với người đang bận đánh răng nào đó nói.

Cô tùy tiện rửa mặt xong liền nắm lần váy muốn thay đồ.

“Nhu Nhu!” Thư Duy cấp bách hô, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

“Cái gì?” Cô đã thấy nhưng giả bộ không rõ mà hỏi.

“Con gái thay quần áo, phải xem có ai hay không mới thay chứ! Em không biết sao?” Anh gầm nhẹ, trong đầu lại hiện ra thân thể trắng nõn mềm mại của ai kia, trống ngực mới bình phục lại bắt đầu nổi lên.

“Đi! Ở đây không có người khác nha!” Cô buồn bực.

“Vậy chứ anh là ai? Em cho anh là người vô hình sao?” Anh vô lực nói.

“Đây! Trước kia không phải cũng là như thế này à?” Cô khờ khạo nhớ lại, sau đó cẩn thận suy nghĩ, gần đây Thư Duy hình như cùng trước kia không giống lắm, nhưng có gì khác thì cô không nói ra được.

Quên đi, vấn đề phức tạp như vậy, không thích hợp để bây giờ tự hỏi.

Cô lắc đầu, định chỉ đầu óc vận động.

“Trước kia khác, bây giờ em trưởng thành rồi! ” Anh chỉ ra ý chính, không cho cô biết rõ ràng đạo lý này, sẽ có một ngày nào đó đây sẽ trở thành nguyên nhân anh mất khống chế mà gây ra chuyện sai trái.

“Trưởng thành, vậy anh không phải anh trai em nữa sao?” Cô tùy ý đáp một câu, nắm lên túi sách đi xuống lầu.

“Anh trai?! ” Anh nghĩ tới hai từ này, chân anh giống như bị đinh đóng xuống không thể động đậy.

Một lát sau, anh vỗ vỗ cái trán mình, đúng vậy! Anh đang suy nghĩ cái gì?

Anh là anh trai cô mà!

“Phúc tẩu, con đi học!” Uyên Nhu trong miệng cắn một miếng bánh sandwich, khom người mang giấy.

“Từ từ đi, đừng nóng vội!” Phúc tẩu ở phía sau đình ninh, sau đó đối với tài xế nói: “Tiểu Lý, cậu đợi thấy cô ấy vào phòng học rồi hãy trở về, miễn cho cô ấy nhớ làm thời khóa biểu, còn phải đi lại một chuyến nữa. “

“Phúc tẩu!” Uyên Nhu nhú nhú mày, kháng nghị: “Con không có hồ đồ như vậy mà! “

“Chính là có mới chết! ” Phúc tẩu không một chút nhượng bộ.

“Tiểu Lý, có việc thì cậu đi làm đi, tôi đưa Nhu Nhu đi là được rồi. ” Thư Duy xuất hiện ở phía sau Phúc tẩu, đôi mắt nhìn chăm chăm Uyên Nhu đang mang giấy, ánh mắt vốn là thâm tình pha chút bất đắc dĩ.

“Đại thiếu gia?” Phúc tẩu nhẹ gọi, tối hôm qua bà đợi đến khuya nhưng lại vẫn không thấy bóng dáng của Diệp Thư Duy, bà nghĩ hẳn nhất định khuya mới về, bây giờ mới sớm như vậy đã bắt cậu ấy đi...

“Cậu nhất định còn chưa ăn gì hết? Tối hôm qua thức ăn khuya tôi lưu lại xem ra cũng không ai chạm đến, cậu vẫn nên ăn trước một chút gì đi, Nhu Nhu để cho Tiểu Lý đưa đi là được rồi. “

Uyên Nhu nghe xong lời này, vội vàng quay đầu lại đúng lúc chạm phải Thư Duy đang nháy mắt, vì vậy cô rất nhanh đứng lên kéo cánh tay Thư Duy.

“Thư Duy đưa con đi là được rồi. “

Cô không đầu không đuôi mà toát ra một câu nói này, làm Phúc tẩu nghi hoặc nhìn cô, chẳng lẽ nha đầu kia lại làm chuyện chột dạ gì sao?

“Đúng vậy! Phúc tẩu, tôi đưa em ấy đi là được rồi. ” Thư Duy khoái trá cười, vuốt vuốt đầu Uyên Nhu, nói: “Đi nhanh đi! Nếu không sẽ bị muộn thật đó. “

Phúc tẩu đuổi cánh tay ra, nguyên bản muốn nói gì lại thôi, nhưng nhìn hai anh em hai người khoái trá cùng đi bà không khỏi giật mình ngáy ra trong chốc lát –

Không khí hài hòa giữa hai anh em bọn họ cùng bộ dáng ngọt ngào hòa hợp như vậy, chỉ sợ thế gian khó tìm?

Càng hưởng chi, bọn họ căn bản là không phải an hem ruột!

“Ai! Đáng tiếc nhị phu nhân sớm mất, bằng không nếu như bà có thể chứng kiến bộ dáng Nhu Nhu bây giờ cũng nhất định sẽ giống như bà đây cảm thấy rất cao hứng. ” Phúc tẩu tự lẩm bầm, không tự giác lấy cổ tay áo lau giọt lệ bên hốc mắt.

Vì để cho Nhu Nhu có thể vĩnh viễn hạnh phúc vô ưu mà sinh sống như vậy, làm cách nào bà cũng phải bảo trụ bí mật không thể cho ai biết này. Phúc tẩu nghĩ như vậy.

Nhưng Phúc tẩu lại không biết rằng, bí mật làm bà đau khổ mà giữ gìn này cũng đồng thời là nguyên nhân làm cho hai người trẻ tuổi như sống trong địa ngục, nếu anh có thể sớm một chút biết được bí mật này thì tốt rồi.

Nhưng “Ngân vàng khó mua được hai từ sớm biết ” có phải không? Nếu không nhân sinh sao có thể có nhiều chuyện “Sai trái ” như vậy .

Bên trong xe Uyên Nhu thở ra một hơi, giống như vừa tránh được một kiếp mà hưng phấn vậy.

“Em thiếu chút nữa đã bán đứng chính mình rồi!” Cô là chỉ việc tối hôm qua.

Anh cười mà không nói.

“Thư Duy, như thế này đi anh không cần đưa em tới cửa đâu, em tự mình đi vào là được rồi! “

“Tại sao?” Anh nghi hoặc mà quay đầu nhìn cô.

“Không tại sao.” Cô đáp, rồi suy nghĩ một chút lại nói: “Hết giờ học anh kêu Tiểu Lý tới đón em là được rồi!”

“Làm sao vậy?” Anh càng nghi hoặc hơn.

“Không có việc gì.” Cô le lưỡi.

Cô mới không nói cho anh biết, cô chán ghét chứng kiến đám nữ sinh trong trường học bu quanh anh, bọn họ giống như bị đói bụng vài ngày không ăn cơm lại đột nhiên nhìn thấy một khối thịt béo vậy, ghét muốn chết!

“Em có bạn trai à?” Anh cơ hồ như rống giận.

Nghĩ vấn này đột nhiên ập đến, như bụi gai đâm vào tâm anh đau đớn, anh biết loại cuồng nộ không có đạo lý này là không đúng, cô đã 20 tuổi rồi, có thể kết giao tự do, cho dù hẳn vốn là anh trai của cô, cũng không có quyền can thiệp chuyện riêng tư của cô, nhưng mà...

Bàn tay đang nắm tay lái bỗng dưng nắm thật chặt, giống như muốn đem nó bóp nát vậy.

“Quen bạn trai? Em cũng không phải ăn no rảnh rồi.” Cô khinh thường mà nói, theo sau đó cô còn mở miệng hừ xướng lên bài Trăm Năm Lão Ca: “Em còn trẻ, tâm tình còn chưa chính chắn...”

Mây rậm của anh vì tiếng ca của cô mà giãn ra, anh cho cô một cái tươi cười thật lớn, rồi thì thảo nói: “Không có thì tốt rồi, không có thì tốt rồi!”

“Thư Duy dừng xe!” Diệp Uyển Nhu đột nhiên kêu to.

Anh vội vàng dừng xe, “Sao vậy?”

“Tối rồi.”

Cô mở cửa xe, rồi bay nhanh xuống, mới chạy được hai bước lại quay trở về mở cửa xe.

“Thư Duy.”

“À?” Anh nghiêng thân đến gần cô.

“Buổi tối gặp lại.” Cô ở trên gương mặt anh “Ba” hôn một chút, sau đó giẫm giày chạy đi.

Anh sợ run một hồi lâu, nhìn thân ảnh nhỏ nào đó càng lúc càng xa, thờ dài.

Anh trai thì là anh trai thôi! Nếu không cách nào thay đổi, thì cứ bảo vệ cô như vậy thôi, cũng là một loại hạnh phúc –

Cầm anh dựa vào tay lái xe, tay vỗ về gương mặt nóng ẩm, cứ như vậy ngơ ngác nhìn thân ảnh đang biến mất ở chỗ rẽ kia.

Ôi! Đây rốt cuộc là vận mệnh trên trời, hay bởi vì sao mà tạo nên?

Uyển Nhu tan học trước 15 phút, Diệp Thư Duy cũng nhân tiện đứng công chờ cô.

Mặc dù buổi sáng nay cô nói anh không cần tới đón cô, nhưng anh không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội gì có thể cùng cô ở chung một chỗ.

Chỗ rẽ rốt cục xuất hiện thân ảnh Diệp Uyển Nhu, Thư Duy mới nghĩ muốn mở miệng gọi cô, nhưng lại phát hiện thấy có một người đàn ông xuất hiện ở bên cạnh cô, sau đó lại cùng cô vừa cười vừa nói.

Anh nguy hiểm mà nheo hai mắt, toàn thân nổi lên lửa giận, không nghĩ gì mà liền xa xông lên phía trước.

“Nhu Nhu.” Anh gầm nhẹ.

Thư Duy chấn chỉnh lại khuôn mặt xanh mét đến dọa người, một đôi mắt như thiêu đốt phát hỏa, khóa chặt nhìn chằm chằm Uyển Nhu nở lên má lúm đồng tiền khi cùng bạn nam kia nói chuyện.

“Dì! Thư Duy.”

“Diệp Thư Duy!”

Diệp Uyển Nhu cùng người con trai bên cạnh đồng thời mở miệng, người con trai kia tiến ra trước từng bước, nhiệt tình mà ôm Diệp Thư Duy.

“Thật là cậu! Không nghĩ tới nhanh như vậy đã thấy cậu rồi!”

Diệp Thư Duy ngăn cả người, trong lúc nhất thời không cách nào nhận thức ra người ôm mình này là ai?

Anh mới vừa rồi chỉ nhận ra đây là “phái nam”, về phần cái người này có bộ dáng gì, anh cũng không chú ý tới.

“Thư Duy, nguyên lai các anh thật sự quen nhau! Em còn tưởng trợ giáo Tất đang trên em chứ!” Diệp Uyển Nhu cười nói.

Tất... Diệp Thư Duy đầu óc rất nhanh vận chuyển, đột nhiên nhớ lại cậu bạn cùng phòng lúc du học ở Nhật Bản.

“Tất Hiền Hào!”

Đối phương ở trên vai anh hung hăng đâm một chút.

“Rốt cục nhớ ra mình rồi à, có phải hay không?” Tất Hiền Hào ha ha mà cười.

“Thật là cậu, quay về Đài Loan lúc nào?” Diệp Thu Duyệt vừa hỏi đồng thời không tự chủ được mà kéo tay Diệp Uyển Nhu, che ở giữa bọn họ.

“Vừa trở về không lâu, tạm thời ở đây làm trợ giáo, cũng muốn gặp cậu đây. ” Tất Hiền Hào cười nói.

“Cậu này, công việc làm thầy người ta này cậu cũng tham gia sao! ” Anh ngậm súc nói, đột nhiên đề tài lại chuyển, “Vậy cậu lại như thế nào mà cùng Nhu Nhu quen biết?”

“Ha ha, cái này nên hỏi em gái bảo bối của cậu rồi!” Tất Hiền Hào lấy ý tứ hàm xúc ánh mắt nhìn chăm chú vào Diệp Uyển Nhu.

“Nhu Nhu?” Diệp Thu Duyệt lấy ánh mắt hỏi cô, đồng thời cũng chú ý tới ánh mắt Tất Hiền Hào nhìn kỹ Uyển Nhu không phải tầm thường. Anh cực không thích người đàn ông khác đặt tầm mắt dừng lại ở trên người Uyển Nhu, anh đi tới, ngăn trở tầm mắt của Hiền Hào.

“Tất trợ giáo nắm trong tay quyền sinh sát môn vi tích phân nha, tiểu nữ tử vì có thể vượt qua kiểm tra, đến cúi đầu khom lưng cũng đành chấp nhận. ” Diệp Uyển Nhu nhún vai.

” ha ha ha, Thu Duyệt, Uyển Nhu nói như vậy là có chút bảo thủ rồi, cậu biết mình như thế nào mà nhận ra em ấy không? Có nhớ lúc cậu học ở Nhật Bản, nghỉ hè không về nên em ấy tới tìm cậu, đại khái ở mười ngày đi, đợi sau khi em ấy trở về, phòng chúng ta cũng tan tành không sai biệt lắm, mà... kí túc xá của mình bấy giờ. ... Ha ha ha, có cái loại người có năng lực phá hoại như vậy, mình nghĩ, Đài Loan đại khái cũng không có mấy người đi?” Tất Hiền Hào vừa nghĩ vừa nhìn sắc mặt Diệp Thu Duyệt, nhân tiện không nhịn không được mà cười to.

“Nhu Nhu!” Diệp Thu Duyệt hét lớn.

Diệp Thu Duyệt đề ý cũng không phải cô đem phòng túc xá của người ta hủy đi thành dạng gì, mà anh tức giận chính là, cô một cô gái lại dám chạy đến phòng ở của một chàng trai kia!

Diệp Uyển Nhu nhẹ nhàng mà nắm tay Diệp Thu Duyệt, “Đừng giận, có Tất trợ giáo ở đây anh đừng lớn tiếng mà. ” Cô ủy khuất mà nhỏ giọng nói.

“Chúng ta về nhà ngay! ” Anh tức giận nói rồi không tự giác mà nắm tay cô chặt hơn.

“Ách! Được. ... Nhưng mà...” Uyển Nhu có chút sợ hãi Thu Duyệt lúc này tức giận, cô liếc mắt nhìn Tất Hiền Hào, nói: “Tất trợ giáo đáp ứng em, mỗi thứ hai giúp em học bổ túc môn vi tích phân.”

“Tốt lắm, em đúng là có lòng học tập nha. ” Thu Duyệt đáp rất nhanh.

Bây giờ anh chỉ thầm nghĩ muốn nhanh lên đem cô đuổi về nhà, sau đó hảo hảo mà cùng cô nói chuyện, một cô gái một mình đi đến kí túc xá con trai vốn là chuyện nguy hiểm đến cỡ nào.

“Nào... Hôm nay vốn là thứ hai, em không quay về ngay được. ” Uyển Nhu nhỏ giọng nói.

“Không quay về? Em muốn đi đâu?” Anh rống to.

“Chúng mình vốn chuẩn bị đi ăn một chút gì trước, sau đó quay về kí túc xá của. ...” Tất Hiền Hào hảo tâm thay Uyển Nhu trả lời.

“Không được, muốn học thì tới nhà mình học đi! ” Thu Duyệt rất nhanh mà cắt đứt lời của Tất Hiền Hào.

Lời vừa ra khỏi miệng Thu Duyệt mới phát giác chính mình thất thố, anh nhìn thấy Tất Hiền Hào dùng ánh mắt nghi hoặc theo dõi anh, vì vậy anh lại bổ sung thêm: “Về nhà mình thuận tiện hơn, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội uống hai ly. “

“Cũng tốt.” Tất Hiền Hào như không sao cả mà trả lời, ánh mắt lại không tự giác lại bay tới trên người Diệp Uyển Nhu — cô thật đúng là một cô gái làm người ta yêu thích.

Diệp Thu Duyệt đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của hắn, anh có chút căm tức mà lôi kéo Diệp Uyển Nhu lên xe cho nhanh, hoàn toàn không để ý tới sự ngỡ ngàng của Tất Hiền Hào.

Tất Hiền Hào sững sờ, sau đó hắn lại không cho là đúng mà cười cười, rồi liền theo sát leo lên xe.

Hắn nghĩ hành động của Diệp Thu Duyệt vốn xuất phát từ tâm lí bảo vệ em gái, vì vậy hắn thầm nghĩ tìm một cơ hội nhắc nhở Diệp Thu Duyệt, thái độ anh bảo vệ có chút quá mức rồi.

Xe chạy trên đường, theo tốc độ bình thường, tâm tình Diệp Thu Duyệt cũng hoà hoãn xuống, anh cẩn thận nghĩ đến tình huống trước mắt –

Ở trước mặt Uyên Nhu, anh càng lúc càng không thể khống chế tình cảm của chính mình rồi, cứ tiếp tục như vậy thì một ngày nào đó chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề!

Nhưng anh có biện pháp nào để xử lý tình huống mất khống chế này chứ?

Liếc mắt sang Tất Hiền Hào ngồi bên cạnh, anh đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu.

Có lẽ, cũng chỉ là có lẽ...

“anh Tất, đề này em vẫn không làm rõ được.” Diệp Uyên Nhu hai tay chống má, nhìn cuốn sách bài tập mà nhàu mảy.

“Đề nào? Để anh xem xem” Thân Tất Hiền Hào hơi chồm sang, dựa sát Uyên Nhu xem xét đề bài.

“Các người đang làm gì đó?” Diệp Thư Duy không biết từ khi nào đã tiến vào thư phòng, lại gào thét lên lần nữa.

Diệp Uyên Nhu đầu tiên là càng hoảng sợ, lập tức nhăn mày càng sâu, “Thư Duy, em van anh đừng có náo loạn nữa có được hay không? Anh cứ đi tới đi lui như vậy, em không có cách nào chuyên tâm được!”

Tất Hiền Hào cũng mỉm cười, trêu ghẹo: “Thư Duy, chẳng lẽ cậu cho tớ và em ấy là Đại Hôi Lang cùng Tiểu Hồng Mao à? Sợ tớ ăn em ấy hả?”

Diệp Thư Duy xấu hổ đến sắc mặt biến đổi trắng xanh, quay đầu lại vô lực phản bác: “Tôi là đến xem hai người có mệt không, để mình mang hoa quả lên, ai mà biết... Vừa vặn hai người...”

Diệp Uyên Nhu nghe vậy, oa oa kêu to mà nhảy dựng lên, “Này, Thư Duy, cái gì vừa vặn hai người... Chúng em có làm gì đâu?”

“Này cô nam quả nữ một chỗ một phòng, luôn không được tốt lắm đi? Anh cũng là quan tâm em nên mới nói như vậy.” Anh cũng rất tức giận, anh mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy...

“Tốt lắm, tốt lắm, an hem hai người cũng đừng ầm ĩ nữa, dù sao Uyên Nhu hôm nay cũng học không được nữa rồi, chúng ta cứ nghỉ ở đây đi, OK?” Tất Hiền Hào giảng hòa.

Diệp Thư Duy trừng rồi liếc mắt một cái cong miệng nhìn Diệp Uyên Nhu, sau đó xoay người xin lỗi Tất Hiền Hào.

“Hiền Hào, thật sự xin lỗi, để cậu chê cười, Nhu Nhu luôn luôn ngang ngạnh như vậy.”

“Em ngang ngạnh? Anh Tất anh tới nhìn đi, xem lúc này có phải Thư Duy ăn hiếp người ta trước không!” Diệp Uyên Nhu không hề khúc mắc mà lôi kéo cánh tay Tất Hiền Hào ngoe nguẩy, hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt Diệp Thư Duy càng lúc càng khó coi.

Tất Hiền Hào sùng ái mà xoa đầu Diệp Uyên Nhu, trêu ghẹo nói:

“Không có biện pháp, ai kêu em lớn lên một bộ dáng làm người ta thích như vậy chứ, nếu anh có một cô em gái như em thì anh cũng như vậy, chỉ sợ anh sẽ càng trông em cẩn thận hơn so với Thư Duy nữa kia!”

“Đi! Thật vậy sao? Vậy rất không công bằng nha!” Diệp Uyên Nhu mở to mắt, khó hiểu hỏi.

“Như thế nào là không công bằng? Cái này kêu là ‘bảo vệ’, đương nhiên nếu như là bạn trai thì lại khác nha...” Vừa nói, hắn có ý nhìn chằm chằm Diệp Uyên Nhu, rồi nói tiếp: “Đứt khoát hay em làm bạn gái anh luôn đi!”

Bịch!

Diệp Thư Duy mạnh tay hướng trên bàn đập một cái, ánh mắt phẫn nộ của anh như vậy Uyên Nhu cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Anh đang tức giận, rất tức giận, rất rất tức giận, nhưng tại sao lại tức giận chứ? Diệp Uyên Nhu không rõ mà ngây ngẩn cả người.

Diệp Thư Duy dưới cái nhìn chăm chú của cô sau một lúc quay đầu rồi đi, để lại hai người đang kinh ngạc bên trong phòng.

Diệp Uyên Nhu nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn hướng Tất Hiền Hào, mà Tất Hiền Hào thì nhún nhún vai, tỏ vẻ cũng không rõ Diệp Thư Duy tại sao chỉ vì một câu nói đùa mà lại phẫn nộ như thế.

Sau một lúc –

Knock, knock!

“Nhu Nhu, mở cửa ra được không?” Diệp Thư Duy cách cửa phòng gọi.

Diệp Uyên Nhu trừng mắt liếc cửa phòng, không thèm để ý mà hướng bàn trang điểm ngồi xuống, nhưng nghe người ngoài cửa ầm ầm nói khép nép gọi vào, cuối cùng tâm cô vẫn không đành lòng, không cam tâm tình nguyện đi mở cửa.

“Để làm chi?”

Sau khi cô mở cửa, liền quay mặt đi về phía mép giường ngồi xuống.

Về mặt Diệp Thư Duy xấu hổ mà cười khỏ, lập tức đi theo vào bên trong phòng.

“Còn đang tức giận sao?” Vừa nói, anh vừa đặt thức ăn lên bàn. “Ăn một chút gì đi! Cho dù tức giận với anh, cũng không cần phải chịu đói bụng như vậy. “

Cô trừng mắt liếc anh một cái, cong miệng không nói.

“Được, được, là anh không đúng, được rồi chứ! ” Anh nhấc tay làm ra bộ dáng đầu hàng.

Nhìn về mặt trời của anh, cô cười khi một tiếng, “Vốn chính là anh không đúng, tự nhiên phát nổi nóng cái gì, làm hại người ta thật mất mặt.”

“Đúng, đúng nha, là anh không đúng. Đại tiểu thư em có thể ăn trước một chút gì chưa?” Vừa nói, anh liền kết hợp gấp một chút thức ăn, rồi đưa vào miệng Diệp Uyển Nhu.

Diệp Uyển Nhu vừa ăn, vừa đưa ra cảnh cáo: “Chưa xong đâu, không thể có lần sau đó! “

Ánh mắt Diệp Thư Duy ngưng trọng nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, chần chờ mà hỏi thăm “Để anh thay em tìm người dạy em học, có được hay không?”

Diệp Uyển Nhu đang ăn bỗng thấy khó hiểu mà ngẩng đầu, cô nghi hoặc dùng ánh mắt hỏi.

“Giai Hân thế nào? Vì tích phân của cô ấy rất khá, anh kêu cô ấy đến giúp em ôn tập.”

“Không muốn! ” Cô nhảy dựng lên.

Chị Giai Hân?

Cô mới không cần, vừa nghĩ đến chị ta có thể mượn công việc này mà chạy vào thế giới của Thư Duy, cô lại tự nhiên thấy căm tức một cách khó hiểu, nói cái gì cũng không muốn làm cho chị ta cướp đoạt thời gian Thư Duy ở nhà của cô.

Thời gian Thư Duy ở nhà thuộc về Diệp Uyển Nhu cô, người khác đừng mơ tưởng cùng cô tranh đoạt!

Diệp Thư Duy vì Uyển Nhu cự tuyệt quá nhanh mà cảm thấy phần nộ, anh tưởng rằng Diệp Uyển Nhu bởi vì không nỡ buông tha cơ hội cùng Tất Hiên Hào ở chung mà cự tuyệt, vì vậy anh tức giận đứng dậy, bỏ lại một câu không tốt lành –

“Tùy em! ” Theo sau đó anh liền quay đầu rồi đi.

Diệp Uyển Nhu gạt mình ngốc lảng trong chốc lát sau mới phục hồi tinh thần lại, thở hỗn hển mà hướng phía cửa phòng mắng to:

“Cái gì chứ? Diệp Thư Duy thôi, đáng đời tức chết anh là tốt nhất!”

Vừa nói, cô còn tiện tay cầm lấy một cái gối Kitty ném về phía cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Thư Duy, ngày 12 tháng sau, buổi tối em mang tư liệu qua cho anh . ” Giai Hân nói qua điện thoại.

Dur Giai Hân, chủ biên tạp chí thế giới nhiếp ảnh, được mệnh danh là “Đệ nhất mỹ nữ của giới văn nghệ “.

Thư Duy kẹp ống nghe ở một bên cổ, trên tay bận rộn sửa sang lại tư liệu đầy trên bàn.

“Được, buổi tối gặp. “

Anh đang chuẩn bị buông tai nghe, nhưng đột nhiên đầu dây bên kia lại vang lên tiếng nói.

“Thư Duy, hay chiều nay mình cùng đi ăn một bữa được không?”

Anh lại lần nữa cầm điện thoại, “Không được, tôi có thói quen ăn ở nhà.” Anh cự tuyệt.

“Như vậy... Anh không mời em một bữa được sao?” Giai Hân hơi dừng lại một chút, sau đó lại lấy khẩu khí vui vẻ phóng khoáng mà nói tiếp.

Thư Duy trầm tư một chút, rồi mới mở miệng nói: “Đến đây cùng ăn đi.”

Buông điện thoại xuống, Dư Giai Hân thở một hơi nhẹ nhõm, trên môi nở lên một nụ cười tươi tắn.

Cô cùng Diệp Thư Duy vốn là bạn đại học, sau khi tốt nghiệp bọn họ từng cùng nhau đến Nhật Bản đào tạo chuyên sâu, sau khi về nước anh lại chuyên tâm với nghề nhiếp ảnh, mà cô cũng vì phối hợp với anh nên cũng lựa chọn công việc làm phóng viên cho tạp chí nhiếp ảnh, cô nhìn lại đoạn đường cô cùng Diệp Thư Duy đã đi qua, anh từ một nhiếp ảnh gia nhỏ bé đến nhiếp ảnh gia rạng danh quốc tế như hôm nay.

Đối với anh, cô thủy chung chưa từng buông tha hy vọng, mặc dù anh luôn không nhìn rõ cảm giác của cô với anh, nhưng dù sao anh cũng không phải vẫn chưa có bạn gái sao?

Dư Giai Hân thủy chung vẫn đem thái độ lạnh nhạt của Diệp Thư Duy với mình đổ lỗi cho đó vốn là cá tính của anh là như vậy.

Xem ra, được Diệp Thư Duy coi trọng trừ em gái anh ra, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng quan tâm đến bất cứ cô gái nào khác.

Mà cô ta lại cho rằng mình ở trong lòng anh có một vị trí đặc biệt, ít nhất cô ta đi theo bên cạnh Diệp Thư Duy cũng đã nhiều năm rồi, giao tình tự nhiên cũng không thể so với những cô gái khác, nhất là hôm nay, anh lại còn yêu cầu cô cùng đi ăn cơm nữa! (Bear: bà này bệnh tưởng nặng lắm nè)

Cô biết Diệp Thư Duy luôn luôn không thích mời người ngoài đến nhà anh dùng cơm, mà hôm nay anh lại vì cô phá lệ, đủ thấy anh đối với cô có chút bất đồng với người khác rồi, không phải sao?

Cô ta lạc quan mà hừ thanh, tâm tình không khỏi hưng phấn lên.

Về phương diện khác, Diệp Thư Duy buông điện thoại, sau đó lại nhìn chằm chằm điện thoại rồi lâm vào trầm tư.

Hôm qua trên đường cùng Nhu Nhu và Tất Hiên Hào về nhà, anh từng tự hỏi qua, Tất Hiên Hào có lẽ vốn là một đối tượng tốt có thể cho anh đem Nhu Nhu phó thác, kể từ đây, có phải anh nên cắt đứt tình cảm không nên có dành cho Nhu Nhu không?

Nhưng muốn là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác.

Tối hôm qua, anh ở trong thư phòng đi tới đi lui, nếu tính tổng cộng bước chân đi lại cũng gần bốn trăm thước rồi.

Anh ảo não mà nghĩ tới, chỉ cách một cánh cửa phòng, mà anh cũng đã khó có thể chịu được, càng không cần phải nói để cho bọn họ chính thức quen nhau.

Nhìn xem, hôm qua anh vì Tất Hiên Hào nói ra chuyện muốn quen nhau, cùng với việc Nhu Nhu nhiệt náo mà không thoải mái.

Cô gái nhỏ xem ra là tức giận thật rồi, cô cư nhiên có thể cả ngày cũng không nói chuyện với anh, anh ảo não mà vuốt tóc, cực kỳ phiền lòng.

Nhìn chằm chằm điện thoại, đột nhiên anh lại nhớ tới thanh âm trong điện thoại mới vừa rồi ——

Nếu như anh có thể đem phần tâm tình này dúi tới trên người khác, có phải tất cả mọi vấn đề hết thảy đều có thể giải quyết không?

Nhưng có ai thích hợp nhất để đảm nhiệm nhân vật này?

Lần nữa nhìn chằm chằm điện thoại một hồi lâu, anh làm một cái quyết định —— Cứ chọn Giai Hân đi!

Khẩu khẩu! Trên cửa truyền đến hai tiếng gõ, Diệp Uyển Nhu đi vào, vẻ mặt có chút xấu hổ.

“Thư Duy, ăn kem.”

Diệp Uyển Nhu đưa cho Diệp Thư Duy một cây kem, sau đó ở bên cạnh anh nhu thuận mà ngồi xuống, ăn kem trên tay mình.

Anh sùng ái xoa tóc cô, rõ ràng việc làm này của cô là đại biểu tuyên cáo chiến tranh lạnh giữa hai người đã kết thúc, vì vậy anh cũng rất ấn ý mà không hề nhắc tới chuyện cũ nữa.

Diệp Thư Duy tiếp nhận kem rồi nếm vào trong miệng, lưỡi anh lập tức cảm giác được vị ngọt mà nhũn mềm.

Anh không thích ăn ngọt, nhưng lại chưa từng cự tuyệt bất cứ món ngọt nào Uyển Nhu đưa cho anh.

Đơn giản vì đó cũng là một phần quan tâm của cô với anh, anh cũng hy vọng có thể tinh tế mà cất dấu, cẩn thận một mình nhấm nháp.

Nhìn cô thanh lệ thoát tục, nụ cười tươi của cô như ánh sáng ngọc êm dịu và tỏa nắng như ánh sáng mặt trời, tâm anh đột nhiên có chút đau đớn...

Má lúm đồng tiền và dung nhan động lòng người này, đến tột cùng anh còn có thể độc chiếm bao lâu nữa?

Cô sẽ trưởng thành, ngày càng phát triển rồi cùng anh giữ khoảng cách, sau đó...

Tâm đột anh nhiên nhói đau, có lẽ, có lẽ qua thêm mấy năm nữa anh sẽ không thể có được cảm giác hạnh phúc này nữa rồi...

“Ai nha! Chảy rồi kìa!” Diệp Uyển Nhu thấp hô, rồi tiến lên lém cây kem trong tay Diệp Thư Duy.

Diệp Thư Duy từ tiếng kinh hô của Diệp Uyển Nhu mà tâm trí quay về. Lặng lẽ nhìn chăm chăm cây kem trong tay, nhìn chỗ mà môi cô vừa chạm qua.

Kem rất nhanh bị tan, cũng giống như tâm tình cấp bách vô hình muốn giấu đi của anh vậy ——]

Không tự hỏi nữa, anh dùng môi hấp trụ chỗ vừa rồi Uyển Nhu vừa chạm qua, loại hôn gián tiếp này tư vị vừa ngọt vừa đau khổ, đủ loại cảm xúc khó tả làm cho lòng anh có chút ghánh nặng vô lực.

Anh nhắm mắt lại, theo đuổi tình triều mệnh mông mảnh liệt quay cuồng trong lòng, hai loại tư vị kích động ngọt ngào cùng đau khổ giống như thủy triều mà mãnh liệt đổ vào người anh.

“Ăn ngon lắm đúng không!” Diệp Uyển Nhu khoái trá nói.

Cô cười nhìn Diệp Thư Duy đang hồn nhiên buông thả tư tưởng, cô nghĩ rằng anh đang tham luyện nếm vị của kem.

Tiếng nói cô ngọt ngào sung sướng kích thích năng lực tự khống chế của anh làm cho nó bị chấn động mạnh, anh mở mắt ra nhìn thẳng cô.

Nhìn môi cô từ từ hé mở trước mắt mình, làn môi hồng mềm mại như nước hé mở như dụ dỗ dục hỏa của anh, dây thần kinh buộc chặt như bị kéo cong lên, trong đôi mắt anh như xuất hiện thêm hai ngọn lửa rừng rực mà đốt cháy. ..

Đột nhiên, anh nghiêng thân mình về phía trước rồi giữ lấy đôi môi đỏ mọng của cô...

Nhưng vừa đụng chạm đến đôi môi đỏ thắm lạnh như băng vì kem của cô, lý trí lại khẩn cấp kéo anh lại, anh quay đi, không dám đối mặt với phản ứng của Uyển Nhu lúc này.

Kỳ thật, anh muốn không suy nghĩ nhiều mà cứ hung hăng hôn trụ cô, điên cuồng mà tận tình yêu cô.

Nhưng trời biết! Mỗi một dây thần kinh trong cơ thể anh đều như đưa ra kháng nghị.

Uyển Nhu mở to mắt, sững sốt. Hậu tri hậu giác trên mặt anh lúc này mới hiện lên rằng mây đỏ, dù sao cái động tác kia có chút...

Lắc đầu, cô ngừng nghĩ lung tung.

Thư Duy vốn là anh trai của cô mà, cô sao lại có thể suy nghĩ miên man như vậy được!

Có sự thừa nhận này, cô rất nhanh khôi phục tâm tình rối loạn.

“Làm sao vậy?” Diệp Uyển Nhu không có chú ý tới Thư Duy khác thường, cô lau môi, dò hỏi: “Kem dính trên miệng em có phải hay không?” Diệp Uyển Nhu thay anh tìm một cái cố.

Anh chột dạ mà “Ừ” một tiếng, nhưng cũng không ngẩng đầu nổi, anh làm bộ bận rộn mà sửa sang lại tư liệu đầy bàn.

Diệp Uyển Nhu nhìn anh bận tới mảy tới mảy, nghĩ thầm chắc đại khái anh không thời gian bởi cô tiếp rồi, nên vì vậy cô đứng lên.

“Nhìn anh bận như vậy, em đi ra ngoài trước thôi.” Vừa nói xong, cô liền đi ra cửa.

“Nhu Nhu!” Anh vội gọi.

“Chuyện gì?” Cô quay đầu lại nhìn anh.

“Không có việc gì.” Diệp Thư Duy ở dưới bàn nắm chặt nắm tay, sau đó đưa ra một câu: “Buổi tối Giai Hân muốn tới ăn cơm cùng chúng ta.”

Diệp Uyển Nhu lặng đi một chút, buồn bực đáp một tiếng: “Ngà!” Lập tức quay đầu đi ra ngoài.

Cô cũng không phải thật sự chán ghét chị Giai Hân, lại nói tiếp, chị Giai Hân đối với cô cũng cực kỳ thân thiết, nhưng nói sao thì nói nhưng đúng là cô không thích nhìn thấy chị ta, nhất là nhìn thấy chị Giai Hân cùng Thư Duy cười nói, cô càng thấy căm tức hơn.

Diệp Uyển Nhu không dám đem loại tâm tình quái dị này nói cho người khác biết, vì vậy cô thường thường vào lúc Giai Hân xuất hiện, một mình lén lút trốn đi, hoặc là mượn cớ đi ra ngoài. Mặc dù cô phi thường không thích chính mình như vậy, nhưng vì không muốn để lửa giận hại mình và người khác,

cô vẫn tránh mặt là tốt nhất.

Vào phòng của mình, cô tức giận mà đem một cái gối hình kitty ném lên trên giường, sau đó khuất tất tựa vào giường trầm tư.

Làm sao bây giờ?

Có phải cô đã quá ỷ lại Thư Duy rồi không, cho nên cô mới bài xích cô gái khác đến gần anh như vậy?

Cô thường nghe thấy mọi người nói có đủ loại cô em chồng khó tính, chẳng lẽ cô cũng trở thành một cô em chồng khó chịu như vậy sao?

Mới không phải như vậy đâu!

Cô lập tức phản bác suy nghĩ mới vừa rồi, chuyện phức tạp lại đã thương cảm tình như vậy, cô vốn là cự tuyệt tự hỏi.

Tiện tay cô lại ném một cái gối khác sau đó đứng lên xem giờ một chút ——

Năm giờ ba mươi lăm phút.

Cần phải đi.

Cô đi tới tủ quần áo lấy một cái áo, sau đó chuẩn bị đóng cửa tủ quần áo...

Xoay mình, khước mắt cô thoáng thấy một cái áo màu đen bó sát người, tầm mắt cô cứ như vậy mà ngưng trệ.

Một tâm tình phản nghịch như thừa số ở trong cơ thể rất nhanh lên men ——

Cô nhớ tới những cô gái bám bên người Thư Duy kia, người nào cũng ăn mặc hở hân bó sát như vậy, chả lẽ như vậy mới lộ ra dáng người hoàn mỹ nhất sao? Tại sao các cô ấy có thể, mà cô lại không được?

Một hình ảnh Giai Hân cùng Thư Duy cười nói đột nhiên nổi lên trong óc, lòng của cô lại một trận quặn đau.

Sau đó, giữa lúc những suy nghĩ lả lẫm trong lòng náo loạn, cô đã thay một cái áo màu đen bó sát người.

Mặc xong, cô đứng trước gương, nhìn dáng vẻ đoan trang của chính mình.

Cô đã trưởng thành, có dáng vẻ phong tình của con gái! Cô đứng trước gương tự đánh giá thân hình là lướt của mình.

Lúc đầu do cô bị mấy cô bạn đồng học giết giầy mua mấy cái áo này, nhưng lại không có ý định muốn mặc, bởi vì cô biết Thư Duy nếu biết được nhất định sẽ rất tức giận.

Như vậy, hôm nay tại sao cô lại có suy nghĩ muốn mặc nó chứ?

Đơn giản là do Thư Duy biết rõ cô không thích anh cùng cô gái khác ăn cơm cùng nhau, nhưng lại vẫn đáp ứng Giai Hân đến đây?

Cô không muốn thừa nhận tính khí bốc đồng như trẻ con của mình, lúc đầu, cô mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bây giờ cô muốn đi hưởng thụ thế giới tuổi trẻ của mình. ..

“Thư Duy, như thế nào rồi?” Dư Giai Hân buông chiếc đĩa, đối với Diệp Thư Duy liền tiếp nhìn ra ngoài phòng hỏi.

Diệp Thư Duy nghe tiếng nhìn lại. “Không có việc gì, dùng cơm.”

Anh gấp một miếng thịt gà thả vào trong chén cô ta, sau đó ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa phòng, tiếp theo anh lại nhìn thoáng qua đồng hồ.

“Thư Duy, anh đang đợi người nào sao?” Dư Giai Hân nhẫn nại hỏi.

Đêm nay từ lúc cô vào cửa đến giờ, mắt Diệp Thư Duy luôn nhìn ra ngoài cửa, mà không đem cô để vào mắt, có lẽ đêm nay cô không nói như thế, anh ngay cả một câu cũng không nghe vào.

“Giai Hân, cô cứ dùng chậm rãi đi!” Vừa nói, anh liền đứng lên phủ thêm áo khoác, hướng đi ra cửa.

Dư Giai Hân thấy thế, cũng theo sát mà đứng dậy, cô hơi giận nói:

“Thư Duy, đêm nay đến tốt cùng anh bị làm sao vậy? Không chào đón em sao? Em đây là lần đầu tiên ở nhà anh dùng cơm đi? Đây là đạo đãi khách của anh sao?”

Diệp Thư Duy mặt có chút thẹn mà nhìn cô, xin lỗi mà mở miệng:

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý, Nhu Nhu đêm nay ra cửa, cũng không có báo cho bất luận kẻ nào là đi đâu, tôi lo lắng cho em ấy. “

“Nguyên lai là Nhu Nhu!” Giai Hân thở ra một hơi, hoàn hảo là bởi vì Uyển Nhu, vừa mới cô còn tưởng rằng...

“Thư Duy, anh không quên Uyển Nhu đã lớn rồi chứ, con bé cũng không còn nhỏ nữa, anh cứ quản thúc con bé như vậy là không đúng, như vậy sẽ tạo thành sự phức tạp với con bé.” Dư Giai Hân nhân cơ hội nói ra.

Diệp Thư Duy nghe vậy bao hàm tức giận mà khiển trách:

“Cô ấy có lớn hơn nữa, cũng vẫn là Nhu Nhu của tôi. “

Dư Giai Hân bị sự tức giận của anh hù dọa, cô sững sốt một lát rồi sau đó lại sửa lấy khẩu khí sùng nịch nói:

“Chuyện con bé là em gái anh đúng là chuyện thực cả đời cũng không có cách sửa đổi, song con gái lớn không thể giữ, con bé cuối cùng cũng sẽ yêu đương, kết hôn, sau đó cùng người con bé yêu tạo thành một gia đình mỹ mãn... “

Bịch!

Một cái thiết quyền đánh về phía bàn ăn, đánh ngã tất cả chén đĩa bình rượu trên bàn, đồng thời cũng khiến cho Dư Giai Hân chấn kinh há mồm cứng lưỡi.

“Anh, anh... Anh yêu Uyển Nhu có phải hay không? Anh... Anh điên rồi sao? Đây là loạn luân! ” Giai Hân che miệng, không dám tin mà trừng mắt nhìn anh, anh không có phủ nhận...

Trời ạ! Cô phát hiện ra cái gì đây?

Ánh mắt Diệp Thư Duy thống khổ mà lấy tay che mặt, hai tay anh giao nắm đỡ lấy cái trán, thanh âm ám ách, vô ý thức mở miệng:

“Tôi nên làm như thế nào? Tôi rốt cuộc nên làm như thế nào?”

Dư Giai Hân về mặt phức tạp mà nhìn chằm chằm người đàn ông đang thất thố trước mắt mình ——

Đây là người đàn ông cô thầm mến mấy năm qua, cô vẫn tưởng rằng cô ở trong lòng anh vốn là đặc biệt, đêm nay, cô cơ hồ tưởng rằng anh đã tiếp nhận cô, làm cô vì đêm nay mà hưng phấn không thôi, nhưng...

Bây giờ là chuyện gì xảy ra? Vì sao mọi chuyện lại biến thành cái dạng này?

Cô ta cũng thích Uyển Nhu, lấy thân phận chị dâu tương lai thương yêu cô em chồng mà yêu thích cô ấy, nhưng như thế nào cô ta cũng nghĩ không ra có một ngày Uyển Nhu lại thành tình địch lớn nhất của chính mình!

Không được, cô ta không thể bị người ta bỏ quên như vậy, bọn họ dù sao cũng là an hem, cho dù có mến nhau thì sao? Bọn họ vốn là tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ, như vậy cuối cùng cô ta vẫn là người chiến thắng.

Đúng, cô ta tuyệt đối không thể bị đánh bại!

Một sự trầm tĩnh làm cho người ta sợ hãi qua đi, Giai Hân đến gần bên cạnh anh ngồi xổm xuống, sau đó lấy khẩu khí kiên định mà nói:

“Đề em giúp anh được không? Tiếp nhận em, thử tiếp nhận em, em có thể chờ đợi, chờ anh thoát ra khỏi tình cảm sai trái này, được không?”

Diệp Thư Duy chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào cô ta.

Có thể chứ? Có thể sao?

Anh có thể làm được sao?

Tất Hiền Hào mở ra cửa xe màu lam hồ mui, trên đường đi qua SOGO vì quá đông người mà hấn bị ép giảm vận tốc xe, hấn nguyên tưởng rằng bị kẹt xe rồi, nhưng hấn phát hiện một thân ảnh quen thuộc trong dòng người đông đúc kia, nhìn kỹ tầm lưng kia...

Hấn không nhịn được cười ra tiếng, hắc hắc! Thật đúng là vu vật A...

A?!

“Diệp Uyển Nhu!”

Uyển Nhu nghe tiếng quay đầu lại, nhìn ra bên trong xe là Tất Hiền Hào cô liền nhếch miệng mà cười, “Di, anh Tất, sao anh lại ở chỗ này?”

Tất Hiền Hào rất nhanh mở cửa xe gọi cô: “Tiến vào!”

Diệp Uyển Nhu nhún vai vào bên trong xe, mà sau đó hần vừa ngồi vào chỗ lại truyền ra tiếng thở dài liên tiếp

“Đã trễ thế này, em tính toán đi đâu vậy?” Liếc mắt qua quần áo trên người cô, Tất Hiền Hào không tự giác mà giật mình, sau đó nhanh tay đưa cho cô một cái áo khoác.

“Mặc vào.” Hần ra lệnh, sau đó hít vào một hơi ngồi thẳng lên.

Diệp Uyển Nhu nhún nhún vai, lơ đãng mà mặc vào áo khoác, thuận miệng hỏi:

“Em đang muốn đi ăn cơm, anh Tất ăn cơm chưa?”

“Ăn cơm?” Tất Hiền Hào xem đồng hồ, 9 giờ 15 phút.

“Em lại cùng Thư Duy giận dỗi nữa sao?” Tất Hiền Hào đoán, nếu không sao cô ấy lại một mình đi ra ngoài vào lúc này chứ, chẳng lẽ cô ấy không biết rất nguy hiểm sao? Nhất là lúc này cô ấy lại mặc như vậy nữa.

Diệp Uyển Nhu thở ra một hơi, trừng mắt nhìn Tất Hiền Hào.

Hần đã phá hư hăng hái của cô rồi, cô thật vất vả mới từ rạp chiếu phim hài ra, vừa quên được chuyện Thư Duy đang cùng Giai Hân dùng cơm, ai biết một câu nói của Tất Hiền Hào lại đem tâm tình chán nản của cô đánh trở về chứ.

“Mới không phải.” khẩu khí cô có chút bức mình.

“Vậy... Thư Duy biết em đi đâu chưa?” Hần vốn muốn hỏi chính là, Diệp Thư Duy có thể tiếp nhận được chuyện cô mặc như vậy ra cửa sao?

Cô lại trừng liếc hần một cái, hơi giận nói: “Anh Tất, anh thật sự rất dài dòng nha, em đã đói bụng rồi!”

Hần nghe vậy nhìn cô một cái, sau đó cũng không nói thêm gì nữa mà trực tiếp cho xe chạy về hướng quán ăn.

Xe từ ngã tư Thủy Mã Long chạy đi, cô liếc mắt một cái nhìn lại tất cả đều là một đám người hỗn tạp, đó là một ngã tư đường đông đúc, vậy mà cô lại cảm thấy hư không, ở trong đám người đông đúc như vậy mà cô lại cảm thấy cô độc, đó là một loại tâm tình rất khó miêu tả, cô muốn chỉnh lại trái tim đang mang một nỗi đau đớn vô danh, nhưng lại vẫn không tìm ra được nguyên nhân bệnh.

“Anh Tất, em muốn đi xem biển.” Cô đột nhiên nói.

Tất Hiền Hào lại liếc nhìn cô một cái, những cũng không hỏi nhiều.

Xe đến trạm đèn đỏ kế tiếp rồi nhanh chóng chuyển hướng.

Mười hai giờ.

Diệp Thư Duy cả người bốc hỏa mà đứng ở trước cửa, chờ nha đầu cả đêm không về nhà kia.

Anh nóng lòng như đốt mà đi qua đi lại, trong lòng có ý định đợi lát nữa Diệp Uyển Nhu trở về anh phải đem cô trừng trị thích đáng mới được.

Một cô gái cư nhiên dám rong chơi bên ngoài đến đêm khuya mà vẫn chưa về nhà.

Có thật không là cô đã trưởng thành rồi, nên không cần anh trông nom nữa không?

“Diệp Uyển Nhu, em tốt nhất đừng trở về!” Anh quát.

Sau đó anh đem tức giận chuyển hướng tới những người hầu trong phòng khách đang kinh sợ, “Lúc tôi không ở nhà, các người cũng để con bé muốn làm gì thì làm như vậy sao?”

“Đại thiếu gia, Nhu Nhu cho tới bây giờ cũng không phải đứa bé làm cho người ta lo lắng như vậy, cô ấy về trễ, nhất định là có ‘nguyên nhân’ gấp gì đó. . . Ách, ngài xem, chúng ta có nên báo cảnh sát một tiếng?” Phúc tẩu lo lắng nói, lúc này bà mới nhớ tới chuyện Nhu Nhu tự bắt xe lửa đến bình đông, không biết bây giờ có phải cô ấy đã đáp nhầm xe đến Hoa Liên không nữa?!

“Báo cảnh sát!” Anh tự nghĩ thầm, hai chữ này giống như là tín hiệu rất nguy hiểm, thoáng cái anh liền nghĩ tới đủ loại phỏng đoán đáng sợ, anh cố kiềm chế tâm tình lo lắng, cấp tốc nói ra quyết định: “Bà coi nhà đi, tôi đi đến phụ cận tìm xem, trong nhà có tin tức gì thì lập tức liên lạc với tôi, biết chưa?”

Lại qua một lúc, mười hai giờ ba mươi. Lửa giận của anh đã chuyển thành lo lắng, nếu như... Cô có chuyện gì —...

Không, chỉ mới nghĩ thôi cũng đủ làm anh kinh hãi ruột gan, Nhu Nhu tuyệt không thể có bất cứ việc gì, nếu không anh thật sự sẽ...

“Nhu Nhu!”

Diệp Thư Duy vừa mới bước ra cửa, liền nhìn thấy Diệp Uyển Nhu đang từ chiếc xe màu lam bước xuống, anh không tin mà trừng lớn mắt, đôi mắt đen

như khóa lấy cái áo khoác trên người cô.

Phúc tàu bên trong cánh cửa rất nhanh mà chạy ra, “Cô đứa nhỏ này thật là, muốn cùng Tất tiên sinh đi ra ngoài, cũng phải nói một tiếng chứ, thật sự là làm cho người ta lo lắng gần chết!” Phúc tàu lôi kéo Uyển Nhu đang muốn đưa cô đi về trong phòng .

Nhưng Phúc tàu vừa kéo theo Diệp Uyển Nhu ngang qua người Diệp Thư Duy, anh liền giữ cô lại.

“Đem áo cời ra ngay!” Anh quát.

Bear: mình o bik anh nam phụ này là tốt hay xấu nhưng vẫn de xưng hô là hần với anh ta vì dễ để phân biệt với anh nam 9 hơn còn nữ phụ thì mình ghét nhân vật này nên gọi là cô ta nha các cô

Bạn đang đọc truyện *Tinh Chi Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đây là tình huống gì?

Một cô gái đêm khuya hơn 12 giờ được một người đàn ông đưa về nhà, hơn nữa trên người còn khoác áo của người đàn ông đó...

Tất Hiền Hào đẩy gọng mắt kính viền vàng giữa mũi lên, cơ hồ hần có thể đánh hơi thấy được mùi thuốc súng nồng đặc trong không khí, nhìn Diệp Thư Duy sắp vụn vụn khuôn mặt, khí thế như sắp có cuồng phong nổi lên, hần biết nếu hần thông minh thì nên nhanh chóng rời đi.

Nhưng hai chân hần lại cực không nghe lời mà đứng yên tại chỗ, thậm chí hần còn nghe thấy âm thanh không sợ chết của mình vang lên:

“Ách, Thư Duy, mình nghĩ cậu tốt nhất đừng để Uyển Nhu cởi áo khoác ra, như vậy dường như tốt hơn.” Hần thiện ý đề nghị.

A Di Đà Phật, hần thật sự là xuất phát từ ý tốt, Phật tổ ngàn vạn lần phải phù hộ hần nha, đừng để cho hần chết dưới cặp mắt sắc bén kia của Thư Duy A!

Diệp Uyển Nhu nắm chặt khóa áo khoác trên người, cô so với bất luận kẻ nào đều nhận thấy rõ ràng là Thư Duy tức giận.

“Thư Duy, em rất buồn ngủ, có việc gì ngày mai hãy nói nha!” Vừa nói, cô còn nhân tiện xoay người nghĩ muốn trốn.

Nhưng bàn tay to của Diệp Thư Duy đã nhanh hơn đem cô kéo trở về, “Đem áo cời ra cho anh!”

“A?!” Diệp Uyển Nhu mở miệng muốn nói rồi lại thôi, qua mấy phen giãy dụa không được cô nhụt chí hỏi: “Không cời không được sao?”

“Cời!” Anh lập tức nổi trận lôi đình, chẳng lẽ cô không nỡ cời nó ra?

“Cời thì cời, lớn tiếng như vậy làm cái gì?” Diệp Uyển Nhu âm ức, sau đó nhận mệnh lấy tốc độ cực chậm từ từ cời bỏ nút thắt trước ngực, cô biết rõ rằng lần này mình thật sự chết chắc rồi, sớm biết vậy cô đã không muốn đi biển rồi; nga! Không, sớm vậy cô sẽ không mặc loại áo này mới đúng; ai, mà cũng không đúng, sớm biết vậy cô dứt khoát không ra cửa là đúng nhất.

Nhưng mà, sớm biết vậy, đã không còn kịp rồi!

“Diệp Uyển Nhu!”

Một tiếng sư tử rống thiếu chút nữa đem cả nóc nhà Diệp gia thổi bay đi, ở đây mọi người trừ Tất Hiền Hào ra, mỗi người đều kinh hãi trừng to mắt, mọi người không thể tin được đem ánh mắt dừng lại trên người Diệp Uyển Nhu..

Cái này thật đúng là kiệt tác của thượng đế nha!

Cái áo bó sát màu đen, cực kỳ vừa người mà bao lấy dáng vẻ hoàn mỹ của Diệp Uyển Nhu, nhất là hai dây trên vai cô, hai cọng dây thắt chéo đi qua phần cổ tinh tế, sau đó tùy ý mà buông xuống đặt ở phần ngực rất tròn cao vút của cô.

Cảnh đẹp như thế này, cũng đủ điều kiện làm cho tất cả đàn ông phải nín thở, càng không cần phải nói phía sau lưng cô còn một cảnh xuân lộ hết ra bên ngoài..

Phúc tàu bay nhanh qua gần sát Diệp Uyển Nhu, lấy tốc độ vô cùng nhanh nhẹn mà đem cái áo khoác của Tất Hiền Hào khoác trở lại người Uyển Nhu.

“Ai nha! Nhu Nhu, cô đang mặc đồ gì thế này? Khoái... Khoái mặc vào, đừng để bị lạnh!” Sau đó Phúc tẩu lấy ánh mắt trách cứ trừng Diệp Uyển Nhu, thuận tiện cảnh cáo cô cẩn thận lửa giận của Thư Duy.

Cô le lưỡi, “Em bây giờ có thể trở về phòng ngủ chưa? Ngày mai em còn có khóa...” Cô nhỏ giọng hỏi Diệp Thư Duy.

“Ách, mình cũng cần phải trở về. Thời gian đã khuya rồi.” Tất Hiên Hào vội vàng nói tiếp, làm bộ rời đi.

“Anh Tất, áo khoác của anh...”

“Không vội, không vội, em cứ mặc đi, hôm nào trả lại anh cũng được, bây giờ anh phải đi!”

Tất Hiên Hào căn bản không dám liếc nhìn Diệp Thư Duy một cái, hần thẳng một đường mà đi tới chiếc xe màu lam hở mũi của mình.

Nhưng hần vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực từ sau lưng của Diệp Thư Duy, cũng có thể đoán được Diệp Uyển Nhu tuyệt đối không có một đêm tốt lành, nhưng đây là chuyện giữa hai anh em Diệp gia người ngoài như hần làm sao quản được, trước mắt đều hần có khả năng làm cũng chỉ có tự bảo vệ mình thôi.

“Ách, Đại thiếu gia, cũng đã trễ thế này rồi, Nhu Nhu cũng mệt muốn chết rồi, tôi xem không bằng để cho cô ấy đi nghỉ ngơi trước, có cái gì thì chờ ngày mai nói đi.” Phúc tẩu nhìn thấy lửa giận đáng sợ trong ánh mắt Diệp Thư Duy, bà biết anh bây giờ là không nên chọc đến.

Mà cũng khó trách, đêm nay Nhu Nhu thật sự là sai rồi, nhìn cô ấy mặc loại quần áo gì kia, mà còn dám chơi đùa đến canh ba nửa đêm mới về, chẳng trách thiếu gia tức giận, ngay cả bà cũng không nhận được muốn nói cô ấy vài câu...

“Toàn bộ đi vào!”

Tiếng hô của Diệp Thư Duy làm cho tất cả mọi người đều chấn kinh lên.

Phúc tẩu cũng không dám nhiều lời mà nhìn Uyển Nhu một cái, xem ra lúc này bà cũng không có cách thay cô ấy biện hộ rồi, vì vậy bà hướng về phía ánh mắt đang cầu trợ giúp của Uyển Nhu mà lắc đầu, sau đó cũng đi theo mọi người vào nhà.

Diệp Uyển Nhu không ngu ngốc, cô cũng vội vàng xoay người nghĩ muốn nhân cơ hội trốn thoát——

“Nhu Nhu, em đứng lại!” Anh tức giận nói.

Diệp Uyển Nhu trở mình một cái, ai! Muốn tới cũng tránh không khỏi!

Cô nhận mệnh mà bình tĩnh đứng tại chỗ, mặc dù trên người mặc một cái áo khoác dày nhưng cô vẫn như cũ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, không cần phải nói cũng biết nguyên nhân từ đâu.

Nhưng cô đợi hồi lâu vẫn không nghe thấy bất kỳ âm thanh răn dạy nào, yên tĩnh như ngược lại bốn tháng trước vậy, yên tĩnh đến làm cho đáy lòng người ta bắt đầu phát hoảng...

Cô cảm thấy nghi hoặc cùng khó hiểu, vì vậy chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Lúc cô quay qua ánh mắt tiếp xúc đến ánh mắt Diệp Thư Duy, lòng của cô liên tiếp cuồng nhảy dựng lên...

Cô nhìn thấy thống khổ của anh.

Đúng vậy! Thống khổ, mặc dù trong đôi mắt kia còn bao hàm rất nhiều phần nộ, nhưng cô vẫn tinh tường phát hiện ra sự bất lực cùng thống khổ của anh...

Giống như tâm của cô cả một đêm nay...!

“Đến đây.”

Cô thoáng chân chờ, sau đó lại nhu thuận mà đi qua, ánh mắt bất an của cô biểu hiện ra bây giờ cô đang rất khủng hoảng.

Chỉ cần nhìn một chút hình ảnh đó thôi cũng khiến tâm anh vô cùng đau đớn...

Nhu Nhu của anh cũng bắt đầu biết yêu đương hẹn hò rồi sao?

Anh tức giận, nhưng anh có thể trách phạt cô sao?

Cô đã 20 tuổi rồi, có phải không?

Cô có quyền lựa chọn một người đàn ông cô yêu rồi, có phải không?

Mà anh, dựa vào cái gì lưu lại cô?

Chỉ bằng anh là anh trai của cô thôi sao?

Một thân phận đáng buồn cười, mà cũng nhiều châm chọc!

Gió lạnh gia tăng, đêm vô cùng lạnh, lạnh đến thấm vào lòng người, đông lạnh đau đến tâm của Diệp Thư Duy trong giờ phút này.

“Thư Duy, xin lỗi...” Diệp Uyển Nhu hoảng hốt mà mở miệng, ngẩng đầu nhìn anh, tay an ủi mi tâm của anh.

Anh nhăn mày làm cho cô đau lòng, cô biết tất cả đều là cô tự rước lấy, nhưng anh làm sao biết nàng nếu cô cứ ngồi ở nhà, nhìn anh cùng với Giai Hân nói cười thì càng tàn nhẫn với cô biết bao nhiêu.

Ánh mắt anh khóa ở trên người cô, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng mạnh, đó là một loại không khí quý mị, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, phảng phất bọn họ không phải một đôi an hem, mà là một đôi... Tình nhân!

Một chàng trai đang ghen với người con gái anh yêu... Tình nhân!

Ánh mắt anh thiêu đốt hừng hực dục hòa, giống như muốn đem cô cắn nuốt, cô sợ hãi mà lui về sau từng bước, nhưng anh lại kéo cánh tay cô lại không cho cô rời đi.

“Em thích hẳn sao?” Lực đạo trong tay anh vô ý thức mà tăng thêm, con ngươi anh gắt gao nhìn chăm chú cô, không dám vọng động mảy may.

“Người nào?” Cô không hiểu hỏi, đêm nay Thư Duy có chút kỳ quái.

“Tất, Hiền, Hào.” Phảng phất như đó là một cái tên vô cùng khó đọc, mỗi một chữ anh cũng đều phải dùng sức mà nhớ kỹ, giống như muốn đem nó khóa chặt vậy.

Diệp Uyển Nhu thở ra một hơi, thì ra Thư Duy hỏi chính là cái này, chỉ cần không phải anh muốn hỏi cô có thích Giai Hân hay không là tốt rồi, vừa mới này cô còn tưởng rằng anh muốn nói cho cô biết cô sẽ có chị dâu chứ, dọa cô thật giật mình.

“Thích nha! Anh Tất tốt lắm.” Cô đơn thuần nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Tâm anh càng đau đớn hơn, con gái lớn khó giữ lại, thật vậy sao? Anh quả thật lưu không được cô rồi!

Gân xanh trên huyết thái dương anh di động, một sự phẫn nộ mang theo lửa đỏ kị, như điện cuồng đổ vào người anh, khiến anh điều khiển không được lý trí của mình nữa, anh trợn to mắt giáng cho Uyển Nhu một bạt tai.

“A...” Uyển Nhu không dám tin mà vỗ về gương mặt đang phát đau của mình.

Thư Duy đánh cô? Thư Duy người luôn luôn đem cô nâng trong lòng bàn tay che chở, vậy mà lại động thủ đánh cô?

“Em không biết xấu hổ!” Sắc mặt anh xanh mét, mồ hôi lạnh ứa ra, làm thế nào cũng không kiềm được cái miệng đáng chết của mình.

“Em không biết xấu hổ khi nào? Em có làm gì đâu!” Cô tức giận mở miệng.

“Chẳng lẽ chờ em cùng người ta lên giường rồi thì mới gọi là có làm gì sao!” Anh lại một lần nữa nói nhanh hơn nghĩ.

“Diệp Thư Duy!” Uyển Nhu rống giận.

Phút chốc, anh đột nhiên tiến lên quắc lấy cánh môi đỏ thắm của cô, vừa cuồng bạo, vừa thâm tình, vừa bất đắc dĩ, lại vừa đau lòng...

Nụ hôn bất ngờ này, đều làm cả hai sợ hãi, ngọn lửa tê dại hoàn toàn mà công hãm lấy tất cả tâm tư của Diệp Thư Duy, cũng chấn động cả tâm tình của Diệp Uyển Nhu.

Không thể được A!

Sự điên cuồng mang theo nồng đậm tội ác cắn nuốt cả hai người bọn họ...

Mà ngày mai, bọn họ có thể không thể như trước được nữa rồi?

Bắt đầu từ đêm hôm đó, Diệp gia thay đổi.

Chưa người nào biết anh em Diệp gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ biết hai người đã thay đổi... Trở nên tử khí trầm lắng, không khí làm cho người ta nom nớp lo sợ.

Cô gái yêu cười, yêu nháo, Diệp Uyển Nhu ngày trước đã không còn, cô mặc dù không giống Diệp Thư Duy dễ nóng giận, nhưng cũng không hề cười đùa nữa.

Mà cô thường thường ngồi một mình lẳng lặng đợi ở trong phòng, một khi đợi chính là cả ngày, cho dù người nào cũng không có cách nói cho cô thay đổi, đương nhiên trong số người nào đó cũng không tính cả Diệp Thư Duy, bởi vì từ đêm hôm đó về sau, Diệp Thư Duy cơ hồ như tránh Diệp Uyển Nhu.

Mà hiển nhiên, Diệp Uyển Nhu lúc nào cũng từng phút từng giây chờ đợi Diệp Thư Duy xuất hiện, cô ít khi đồng ý xuống lầu dùng cơm nhưng đó cũng đều bởi vì Diệp Thư Duy lúc ấy có ở nhà.

Ngoài kết quả đương nhiên đó, bởi vì người luôn luôn không thích uống rượu như Diệp Thư Duy, từ một đêm kia bắt đầu thích say trong men rượu, hơn nữa bạn gái bên cạnh anh cũng biến nhiều hơn, có đến hằng hà...

Lúc này, Diệp Uyển Nhu lại vào cửa sổ nhìn về phía ngoài cửa, Diệp Thư Duy đêm nay lại về khuya rồi.

Lòng của cô đau đớn, đêm đó như sương như ảo cảm giác làm cho lòng của cô mơ hồ co rút đau đớn...

Một loại cảm giác rất vi diệu, chua xót, tương chúc tri giác ở trong cơ thể cô hồi phục, vì thế cô cảm thấy một trận sợ run, rồi lại tự giác vô lực kháng cự, có lẽ cô căn bản không nghĩ kháng cự...

Cô không rõ cô đã yêu Thư Duy như thế nào?

Cô thống khổ, mà cô càng rõ ràng, Diệp Thư Duy cũng đau khổ như cô..

Đêm đó cuồng dã hôn, ở giữa hủy diệt cùng luân hồi, đều bọn họ khó có thể thừa nhận sự thật chính là hai người đều yêu thương lẫn nhau.

Song, đó là... Loạn luân A!

Cô cùng anh, từ lúc sinh ra đến nay nhất định cả đời này cũng không có khả năng, vậy cơ sao thần tình yêu còn muốn vui đùa bọn họ như vậy chứ?

Xoay mình, ánh mắt cô ngưng tụ lên, cả người thần kinh buộc chặt mà nhìn chăm chú vào cửa ——

Xe Thư Duy đã trở về!

Anh đã trở về...

Cô hưng phấn mà đứng lên, mở cửa phòng, xuống lầu, sau đó dừng lại giữa thang lầu.

“Hi hi, chán ghét anh! Để người ta nhìn thấy thì sao... ” Một giọng nữ kiều mỵ vang lên, phá tan một mảnh yên tĩnh.

Diệp Uyển Nhu hai tay nắm chặt thang cuốn, nước mắt lạnh yên chảy xuống...

Anh không tổn thương cô như vậy là không được sao?

Thang lầu truyền đến tiếng bước chân rồi loạn, cô vội vàng xoay người muốn trốn vào phòng, không ngờ thanh âm quen thuộc từ phía sau lại truyền đến.

“Nhu Nhu, đã trễ thế này còn chưa ngủ?”

“Àn.” Cô không có dừng khí quay đầu lại, cũng không có dừng khí nhiều lời, bởi vì giọt nước mắt đã không thể chịu nổi một kích nữa mà rơi xuống rồi, cô chỉ có thể lên anh đứng tại chỗ cố gắng bình tĩnh.

“Thư Duy, cô ấy là ai vậy!” Cô gái kiều mỵ thốt ra.

“Em gái anh. ” Trước khi đóng cửa phòng anh đã nói như thế.

Cô ngã ngồi, khóc không thành tiếng.

Em gái A!

Cô có thể oán cái gì? Bi cái gì? Đau đớn cái gì?

Trời cao cho cô cùng anh có huyết thống giống nhau, cô hận cô gái ở trong cánh cửa kia, hận cô gái có thể tựa vào người đàn ông đó...

“Thư Duy, anh rốt cuộc muốn em phải làm sao bây giờ?”

“Anh cứu em đi! “

“Anh luôn luôn thương em mà, có phải không?”

Nàng đau đớn than khóc, thống khổ tựa như một cái động không đáy, nó sâu không thấy đáy, cô chỉ thấy toàn một màu tâm tối giữ không được mà vỡ

cũng không xong.

Cô không rõ vận mệnh rốt cuộc đã an bài như thế nào?

Cô chỉ biết là lòng của cô... Đau quá!

Tiếng khóc nghẹn ngào ngoài cửa, từ kịch liệt chuyển sang đứt hoãn, cuối cùng cũng không còn tiếng động gì nữa.

Anh thật sâu mà thờ dài một hơi, rồi đi trở về bên cạnh ‘bạn giường’.

“Diệp tiên sinh, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi chứ?” ‘Bạn giường’ kiều mỹ hỏi.

“Cám ơn, lúc rồi đi xin cẩn thận đừng đánh thức cô ấy.” Diệp Thư Duy từ bóp da rút ra mấy tờ sau đó đưa cho cô.

“Cám ơn.” Cô ta đứng lên đếm tiền, môi hài lòng nở nụ cười. Lúc xoay người rời đi, cô lại không nhận được hỏi: “Cái cô gái kia thật sự là em gái của ngài sao?”

Anh quay mặt cấp cho cô một cái trợn mắt giết người.

“Thật là oan nghiệt A!” Cô ta cười vang. Mở ra cửa phòng, trước khi đi lại nói một câu: “Diệp tiên sinh, nhìn các người thống khổ như vậy, tôi muốn nói một câu, tránh né là vô dụng, nếu không nghĩ biện pháp làm cho đối phương hoặc là chính mình hoàn toàn hết hy vọng, thì có làm nhiều trò hơn cũng đều chỉ là uống phí khí lực thôi.”

“Hết hy vọng?” Anh lẩm bẩm.

“Đúng vậy, tìm người nhanh kết hôn đi, vậy thì không có chuyện gì rồi, đồ ngốc.” Cô ta nói. Nhìn hai người thống khổ như vậy, cô ta không nhận được mà nói ra đề nghị, sau đó đẩy cửa lắc mông rời đi.

Kết hôn?

Cái ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Diệp Thư Duy.

Lần lượt xuất hiện chính là hình ảnh Diệp Uyển Nhu mặc váy lụa trắng, cô từ giáo đường đi ra, trong tay đang cầm một bó Elise tím, trên mặt tràn đầy xinh đẹp cùng nụ cười má lúm đồng tiền, sau đó cô kéo làn váy chạy đi về phía anh..

Diệp Thư Duy mở ra hai tay muốn ôm cô vào trong lòng, mà cô ngay lúc đến gần anh lại đi lướt qua chạy thẳng vào lòng người đàn ông phía sau anh..

A, không!

Anh ôm đầu kêu lên, anh không cách nào thừa nhận A!

Nhưng không thể thừa nhận thì sao? Anh còn có thể làm gì?

Chả lẽ anh thật sự muốn để cho hai người đồng thời trầm luân vào vực sâu tội lỗi này sao?

Anh muốn phá hủy chính mình đồng thời cũng hủy diệt cả Nhu Nhu sao?

Không, anh căm hận chính mình như vậy, căm hận cái ý niệm tà ác trong đầu này!

Đây là chuyện trời đất không tha, anh sao có thể phạm vào sai lầm lớn như vậy?

Anh nhìn vào tường, bức tường cách trở giữa hai người. Bàn tay anh vỗ về lên vách tường lạnh lẽo, như là khẽ vuốt lên gương mặt non mịn của Nhu Nhu. Theo gương mặt xuống là cần cổ, rồi đến thứ thuộc về thân hình mềm mại non nớt của cô gái.. Đường nét tốt đẹp của đôi chân, đường cong mê người, da thịt trắng mịn..

Bịch!

Anh là súc sinh sao? Anh đến tột cùng là đang làm cái gì vậy?

Hắn đang đâm tà trong tư tưởng với cô!

Cô gái anh nâng niu trong lòng bàn tay che chở, cô em gái anh thương yêu nhất A!

Ai xin hãy tới cứu rồi anh? Cứu rồi con người dơ bẩn, linh hồn dơ bẩn này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Anh mở cánh cửa ra vốn nghĩ muốn chạy như điên rồi đi, nhưng sau khi cửa mở bước chân anh lại bị giữ chặt không thể rời bước.

“Nhu Nhu!”

Anh ngồi xổm xuống đem cô ôm lấy, bước vào phòng cô ngay lúc anh đem cô để vào trên chiếc giường mềm mại hốc mắt cô lại chảy ra một giọt lệ..

“Nhu Nhu!”

Anh tưởng rằng cô đã tỉnh, nhưng sau đó anh mới phát giác là không phải.

Anh lau đi dòng nước mắt chảy trên má cô, cô bởi vì bị thương quá độ mà khóc ở trong mộng, mà sự đau khổ của cô là do anh mang đến, là anh ích kỷ nên mới đem thống khổ đưa đến cho cô, là anh không để ý đến cảm thụ của cô, chính tay anh đem cô đẩy vào vực sâu tội lỗi.

Tay anh nắm lấy tay cô, anh vì sự bất lực trước mắt và yêu đến đau khổ không lối thoát mà rơi lệ...

Nước mắt rơi xuống gương mặt cô, khiến cô bừng tỉnh.

“Thư Duyệt!”

Anh xoay người muốn né ra, mà cô lại nhanh hơn ôm lấy anh.

“Đừng... Đừng không để ý tới em... ” Cô khóc.

“Đã khuya rồi, em ngủ đi.” Anh cắn môi, đè nén đau đớn trong lòng.

“Tại sao trốn tránh em? Tại sao lại tổn thương em?” Hai mắt cô đầm lệ mơ hồ hỏi.

“Anh không có.” Anh vô lực đáp lại.

“Anh có!” Cô tố cáo.

“Nhu Nhu, thanh tĩnh chút, chúng ta... Không có khả năng!” Anh gào nhẹ, tâm như bị xé rách đau đớn.

Không khí phảng phất làm anh hít thở không thông rồi dường như lặng im, hồi lâu sau lại vang lên tiếng cô đáp:

“Không có gì là không có khả năng... Chỉ có chúng ta có dám hay không thôi!”

“Nhu Nhu!” Anh hoảng sợ mà quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô.

Cô cho lại anh một nụ cười, sau đó cô bất ngờ không cho anh kịp phòng ngự mà tiếp cận môi anh, cô mới lạ mà vuốt ve anh, vội vàng mà nghĩ muốn biểu đạt ý nghĩ trong giờ phút này của bản thân.

Cảm giác mềm mại ngọt ngào cuốn đi tất cả giác quan của anh, làm cho toàn thân anh không chịu được mà run lên, từ trên người cô truyền đến mùi thơm của thiếu nữ, tình cảm như nụ hoa chưa hé nở giống như ma chú phảng phất giải phóng sự giam cầm trong ý chí của anh, làm cho anh từ bị động chuyển sang chủ động.

Anh hôn lên mi mắt cô, má cô, rồi đến phần cổ mảnh khảnh... rồi từ từ đi xuống.

Động tác anh càng lúc càng kịch liệt, nhu cầu càng lúc càng như lửa nóng, anh không ngừng mà cắn tác, tùy ý mà cướp đoạt, tình dục một khi bị thức tỉnh sẽ giống như con sóng điên cuồng mãnh liệt không gì có thể cản trở.

Đây là ma chú mang theo tội ác, khi giải phóng rồi cũng giống như bọn họ đã bị phán tù chung thân vậy.

Nụ hôn của anh cực nóng, mê say điên cuồng hơn nữa.

Anh bắt buộc mà tách ra môi cô, đầu lưỡi dò xét đi vào, cuốn lấy, hút đi ngọt ngào của cô, anh cắn nuốt môi cô cùng với ý chí của cả hai..

Còn cô thì cam tâm tình nguyện bị anh làm cho tan rã...

Cô đưa hai tay cắm vào tóc anh, ôm anh càng chặt hơn nữa, tựa hồ như chỉ có như vậy cô mới có thể tiêu tan đi lửa nóng xa lạ từ thân thể mình, cùng với tất cả mọi vấn đề phiền lòng.

Bây giờ cô, cái gì cũng không muốn nghĩ, muốn hỏi tới..

Cô chỉ thầm nghĩ muốn anh!

“Thư Duy, mang em rời đi, đến một nơi không ai nhận ra chúng ta, chúng ta có thể một lần nữa bắt đầu lại.” Cô nói, thanh âm từ sự cuồng dã, nóng cháy khát vọng mà căng thẳng, đôi mắt như hai luồng hỏa tinh, mang theo vô hạn chờ mong nhìn anh.

Anh nhìn lại cô ——

Đi đâu?

Sự thật tàn khốc như nước đá hung hăng mà dập tắt nhiệt tình của anh, khắp thế giới này, có nơi nào có thể cho phép tình cảm như vậy của bọn họ chứ?

Nhìn quần áo không chỉnh tề của cô, anh hoảng sợ ——

Vừa mới rồi rốt cuộc anh đã làm cái gì?

Xoay người, anh nắm chặt cánh tay của cô, giọng nức nở nói:

“Nhu Nhu, rời đi anh, có lẽ anh sẽ rời đi.”

“Không...” Cô liều chết mà giãy dụa.

“Hãy nghe anh nói, sẽ qua đi, nhất định sẽ qua đi. Năm đó ba mẹ rời đi, chúng ta cũng giống nhau vậy khó quên, nhưng chỉ cần cho chúng ta thời gian để... Quên... mọi thứ sẽ qua đi, đoạn tình không nên có này... Rồi sẽ qua đi...”

“Tại sao không được? Tại sao muốn quên? Em không cần người khác nói như thế nào, em có thể cái gì cũng không quan tâm!” Cô khóc rống, nước mắt chảy xuống gương mặt, rơi xuống trên đôi tay đang nắm chặt lấy nhau, hung hăng mà đốt cháy tâm anh.

“Nhưng anh không thể.” Anh xoay lưng qua, gian nan nói.

Anh cắn phá môi mình, để cho chất lỏng ấm áp chảy vào yết hầu, ấm áp, tanh tanh. . .

Đó là máu mà anh và cô cùng chảy trong người!

Anh có năng lực gì có thể kháng cự loại thiên mệnh này chứ?

“Thư Duy. Đừng như vậy! Đừng quay đầu đi, đừng không để ý tới em, em sợ!” Cô khóc, không ngừng mà cầu khẩn làm lòng người tan vỡ.

“Nhu Nhu, lý trí một chút! Làm như vậy vốn là không đúng, anh không thể hại em! Anh không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!” Anh cơ hồ như tự nhủ, khước môi ứa máu, đổ đến làm cho người ta sợ hãi.

“Tại sao? Cự tuyệt em, là không thương tổn em sao?” Cô lớn tiếng kêu lên, ánh mắt có chút cuồng loạn.

Anh nghe tiếng cô mà quay đầu lại, nhưng nhìn lại anh chỉ thấy ánh mắt cô hoảng loạn.

“Nhu Nhu, em hãy nghe anh nói.”

Anh nghĩ muốn tới gần cô, nhưng cô lại không ngừng thối lui, phảng phất như anh đứng ở trước mắt cô chỉ như một người xa lạ.

“Nếu như anh thật sự có thể cao thượng thần thánh như vậy, thì anh không nên hôn em, hôn em thì đừng buông em ra, vì như vậy sẽ phá hủy em, anh không biết sao?” Ngự khí của cô dị thường lạnh lẽo, không kích động như vừa rồi, nhưng vẻ mặt cô xa lạ làm anh sợ hãi hơn.

“Nhu Nhu, tha thứ anh, anh không tự kìm hãm được...” Anh thống khổ mà tự trách, muốn tiến tới ôm cô, nhưng lại chỉ thấy cô lui ra phía sau vài bước, ánh mắt tràn ngập căm hận.

“Tha thứ?!” Cô ngửa đầu cười to, lệ dọc theo khuôn mặt chảy xuống.

“Nhu Nhu!” Anh hoảng sợ muốn ôm lấy cô, nhưng lại phát giác toàn thân cô đang run lên.

“Rời đi!” Cô đột nhiên nói.

“Cái gì?” Anh hỏi lại, nghe không rõ cô vừa nói gì.

Cô thoát khỏi tay anh, sau đó chậm rãi lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt, mãi cho đến khi lưng chạm đến góc tường, cô mới quỳ xuống.

Cô gắt gao co lại thân thể, đem chính mình ôm thật chặt thật chặt, trong miệng không ngừng lặp lại:

“Rời đi, rời đi, rời đi!”

“Nhu Nhu... “

Anh lại muốn nói gì, nhưng cô không cho anh cơ hội.

“Tôi nói rời đi! Anh không phải luôn luôn đau tôi sao, mọi việc đều muốn tốt cho tôi sao? Mà anh cho rằng nguyên nhân do anh nhất thời không tự kìm hãm được, tạo thành rung động cho tôi, tôi rất nhanh là có thể ‘ quên ’—— chỉ cần anh rời đi tôi, hoặc là tôi rời đi anh, nên vấn đề gì cũng không có rời sao? Như vậy bây giờ anh còn ở chỗ này làm cái gì? Tiếp tục cái ‘không thể tự kìm hãm được ’ của anh sao? Rời đi, tôi nói rời đi! Biến xa xa khỏi tôi ! “Cô cố gạt đi nước mắt, nhưng nước mắt cứ rơi xuống.

Nước mắt của cô làm anh kinh hoàng, đau khổ của cô là do anh tự tay mang đến, do sự bạc nhược yếu kém trong ý chí của anh khiến cô rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, giờ phút này anh thầm nghĩ muốn đem gát gạo mà ôm vào trong lòng, hôn lên nỗi đau của cô, hôn lên nước mắt của cô, mặc kệ đạo đức, mặc kệ dư luận, anh nguyện vì cô mà trầm luân...

Song, anh cái gì cũng không có làm, mà chỉ trầm mặc nắm chặt nắm tay, yên lặng để cô phát tiết tâm tình.

Anh không thể phạm lại sai lầm, nhìn tình trạng trước mắt đã làm cho anh không biết phải làm gì, thật không rõ mấy ngày qua, anh đến tột cùng đã làm những gì?

Xoay người, một vật đồ sứ hình Kitty hướng anh bay vút đến, “Loảng xoảng lang” một tiếng ở trước mặt anh rơi vỡ vụn.

“Đi ra ngoài!” Cô vùi đầu giữa hai gối, liều mạng mà lau nước mắt, nhưng một lần một lần xóa đi cũng không thể xóa hết. Nước mắt cứ cố chấp chảy trên khuôn mặt cô.

Cái trán anh nóng rực ẩm ướt, chất lỏng chảy xuống mắt, trước mắt anh mờ hồ, không thể suy nghĩ gì, rốt cuộc anh thấy không rõ bộ dáng của cô nữa... . Đầu có chút bất tỉnh, bước chân có chút hư huyền...

“Xin lỗi.” Anh khó khăn nói ra, quay đầu nghĩ muốn rời đi, anh không muốn lại làm cho cô thương tâm nữa, nhưng, cái trán mới đụng vào cánh cửa đã đem cánh cửa trắng nhiễm thành một mảnh đỏ sẫm...

“Anh đi, đi đi... . Thư Duy!”

Sau tiếng rống cô ngẩng đầu khoanh khắc ấy trong nháy mắt như dừng lại, cô kinh hoàng nhìn máu của Thư Duy đang chảy ra trước mắt mình...

“A... “

Cô như điên như cuồng khiêu, vì anh trốn tránh gây cho cô bi thương, nan kham, phần nộ, thế cho nên bây giờ khi mắt cô thấy anh bị thương mà sinh ra kinh hoàng, sợ hãi, thất thố, tất cả đều phát tiết đi ra, như sóng trào không thể vãn hồi.

Anh chạy đến bên cô, gát gạo mà ôm toàn thân đang run rẩy của cô, trong miệng không ngừng an ủi.

“Đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì, thật sự không có việc gì... “

Bịch!

Cánh cửa thoáng cái bị đụng phải, tất cả mọi người trong Diệp gia đều chạy tới sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hách, cho đến khi có người mở miệng hô ——

“Đừng ngăn người nữa, mau gọi xe cấp cứu! “

Một câu nói thức tỉnh mọi người, thoáng cái toàn bộ người trong phòng bận rộn cả lên.

Thư Duy được đưa đi, bọn người hầu cũng rời đi, nhân tiện ngay cả Phúc tẩu người luôn luôn thương yêu Diệp Uyển Nhu cũng không phát giác sự tồn tại của cô... .

Cô cũng lẳng lặng như vậy... . Lẳng lặng mà ngồi yên... .

Một mái tóc dài đến thắt lưng ướt sũng mà bao lấy dáng vẻ hoàn mỹ, đôi môi xinh đẹp vốn hé mở là trở thành một nụ cười khuynh thành, giữa màng sương mỏng lung có thể trông thấy đó là một cô gái cực kỳ ngọt ngào.

Cô gái giống như thiên sứ, ở trong lồng kiếng thủy tinh bày ra dáng vẻ không tỳ vết, nồng đậm lông mi khép lại giống như hải dương thâm thắm, chói lọi đến bức người, sóng mũi như điêu khắc cùng đôi môi phần hồng, đôi môi linh hoạt đỏ thắm vốn đang mở miệng cười mà khẽ nhếch, bọt nước ở trong tay cô mà phát sáng, cô giơ cao cánh tay, để lộ ra kiều dòn mê người.

Bọt nước thành chuỗi, thành chuỗi hình thành ngăn cách tầm nhìn cũng như tạo thành lá chắn tốt nhất để nhìn trộm cô gái, cảnh sắc loáng thoáng tươi đẹp, có thể đốt lên tâm hỏa của bất luận kẻ nào... .

Ngón trỏ của Diệp Thư Duy nhẹ vỗ về lên màn hình 40 tác thật lớn, trong màn hình là hình ảnh cô gái duy mỹ mà chân thật ngây ngô cùng mềm mại, mỗi một đường cong, mỗi một hình ảnh, đều tươi sáng mà đem tất cả vẻ đẹp của cô gái triển lộ không bỏ sót một chút gì.

Đầu ngón tay vừa chạm đến, cô gái giống như chân thật hiện ra ở trước mắt ah mà duy diệu duy tiếu, anh rung động, đầu ngón tay di chuyển xuống, xuyên thấu qua xúc cảm rất nhỏ, càng thêm làm cho tâm thần anh nhận nhận.

“Thư Duy, anh khỏe chưa?” Cánh cửa đột nhiên mở ra, Giai Hân bước vào quan tâm hỏi.

Diệp Thư Duy vội vàng lấy một tấm khăn đỏ che lại màn hình, nhưng lại không kịp đem nó thu hồi, vì vậy anh vội vàng mà lấy thân thể ngăn cản tầm mắt, cũng khắc chế tâm tình khẩn trương của mình.

“Tốt hơn nhiều rồi, sớm không sao rồi.” Tiếng nói anh nghe tới vẫn có chút cực lực khắc chế mà bối rối cùng thô ách.

“Vẫn nên chú ý nhiều, nếu không như thế nào ứng phó hành trình kế tiếp?” Giai Hân đem hoa quả đặt ở trên bàn, mỉm cười mà đến gần anh, cũng không phát giác khác thường của anh.

Thư Duy có chút áy náy mà nhìn cô, có chút chuyện anh nên sớm một chút nói cho cô ta biết, miễn cho cô ta ngày sau sinh hối hận.

“Giai Hân, cô biết tôi.. .”

“Cái gì cũng đừng nói!” Giai Hân rất nhanh mà chặn lại, lấy tay che môi anh, không cho anh đem lời nói ra khỏi miệng. (Bear: hồ ly lửa mưu mô)

Cô ngưng thần nhìn thẳng anh, một lúc lâu sau mới hé ra nụ cười má lúm đồng tiền, xoay người bắt đầu rửa sạch hoa quả.

Một lát sau, cô ta mở miệng nói:

“Gã cho anh, là lựa chọn của em. Là tốt, là xấu, em điều sẽ gánh chịu.. .” Nói lời này cô ta còn làm ra vẻ có chút ngẹn ngào, hốc mắt có chút phấp phỏng.

Trùng mắt nhìn lên, cô ta ra vẻ mạnh mẽ đem nước mắt cấp lui trở về, rồi lại thay một bộ mặt hào hiệp bất cần, quay đầu cười ngọt ngào nói:

“Không phải người ta hay nói hôn nhân là đánh cuộc sao? Chưa đánh thì người nào biết em nhất định thua chứ!” (Bear: hồ ly tinh người thua thảm rồi)

“Giai Hân.. .”

“Đừng nói!” Cô vội vàng ngăn lời anh nói. “Anh muốn nói gì em đã biết rõ, nhưng em đã nói rồi, em có thể chờ. Huống hồ chúng ta cũng biết nhau lâu rồi, hôn nhân chỉ là hình thức, nó cấu không thành thương tổn.”

Như thế nào có thể cấu không thành thương tổn chứ?

Lúc Giai Hân ở bệnh viện đưa ra đề nghị giả kết hôn, anh chỉ ích kỷ lo lắng xem đây là một biện pháp giải cứu, lúc ấy trong đầu anh chỉ suy nghĩ đến Nhu Nhu, chỉ cần có thể làm cho Nhu Nhu không thương tổn, coi như là hy sinh hạnh phúc cả đời anh, anh cũng sẽ không hối tiếc, cho nên anh vui vẻ mà tiếp nhận đề nghị của Giai Hân.

Nhưng khi anh chú ý tới khuôn mặt vui sướng của Giai Hân, lúc ấy anh mới ý thức được anh vừa vô tâm làm tổn thương một cô gái khác.

Anh tình tường biết, chờ mong của Giai Hân, cả đời anh cũng cho không nổi, bởi vì tâm anh đã đầy, không còn chỗ để dung nạp một phần tình cảm nào khác nữa, ngay đến thay thế.. . Lại càng thêm không có khả năng!

Giai Hân đem hoa quả bung đến trước mặt Diệp Thư Duy, nhưng Thư Duy lại vô ý khoát tay đánh đổ, cũng thuận thế làm rớt ra tấm khăn đỏ.

Hình ảnh chân dung thật lớn hoàn toàn hấp dẫn tầm mắt Giai Hân, cô ta nín thở thật lâu, nhìn không chuyển mắt mà chăm chú vào mỗi một đường nét trên màn ảnh.. . Hình ảnh một cô gái đang tắm rửa!

Nửa thân trần thân thể mềm mại được tận lực che lấp, nhưng lưu lại rất nhiều sự tưởng tượng cho người xem, màn ảnh lưu lại tất cả phong thái tình cảm, để lộ ra thắm thiết khát vọng, không hề che lấp ——

Đây là một tác phẩm tả thực, không phải tùy tiện là có thể chụp ra hiệu quả như vậy, nếu không phải từ đáy lòng yêu sâu nhất say đắm nhất, thì làm sao có thể thể hiện ra tình cảm như vậy trong tấm hình!

“Chính là nó —— Tác phẩm thần bí tả chân người ta đồn đãi sao?” Hai mắt cô ta vẫn như trước nhìn chăm chú hình ảnh.

Anh lấy trầm mặc thay câu trả lời.

Cô ta vội vàng thu thập tâm tình bối rối, cố gắng trấn tĩnh mà cười hỏi:

“Lúc nào cũng chụp cho em một bức như vậy đi?”

Diệp Thư Duy như trước không nói gì.

Hốc mắt cô ta không chịu thua kém mà phỉếm hồng, hít vào một hơi, rồi lại lấy khẩu khí nhẹ nhàng cười nói: “Em có thể lộ ra trọn vẹn nha! Sẽ so với tấm này chân thật hơn nữa. Như thế nào? Có hứng thú chứ?”

“Tôi không có ý định chụp chân dung.”

“Như vậy đây là cái gì?” Cô ta chỉ vào tấm ảnh.

“Đừng chạm vào cô ấy!” Anh quát, anh tức giận mà đẩy ra tay cô ta, sau đó lấy thân thể ngăn cản.

Hành động kịch liệt của anh đã thương lấy tự tin mà thật vất vả cô ta mới thành lập được, làm cô ta nan kham đến xấu hổ vô cùng. Cẩn đối mỗi đồ phẩm cô ta khó có thể nuốt xuống phần cảm giác thất bại, cuối cùng rốt cục cô ta cũng không nhịn được mà rống lên.

“Thư Duy, tỉnh lại đi! Cô ấy cả đời này cũng không thuộc về anh, đời này có thể cùng anh, chỉ có em. Thử tiếp nạp em, được không?” Rống giận rồi sau lại trở thành cầu xin, đây là bi ai của cô ta!

“Giai Hân, tôi làm không được, tôi thật sự làm không được... Xin lỗi!” Diệp Thư Duy cúi đầu xuống, không có dũng khí đối mặt một phần cảm tình chân thành.

“Anh có thể, anh nhất định có thể! Em có thể chờ, một năm, hai năm, ba năm, bốn năm, năm năm... Thậm chí cả đời em cũng ở bên anh, em cũng có thể chờ...” Cô tiến lên ôm trụ anh, khốc ngã vào trong lòng anh.

“Giai Hân, cô hà tất?” Thật sự là đáng chết, ôm cô gái đang khóc trước mắt, nhưng trong lòng anh lại nhớ tới một dung nhan đang khóc khác.

“Em yêu anh, từ rất lâu, rất lâu trước kia rồi, chỉ vì đôi mắt anh chưa từng dừng lại nơi em thôi.” Cô lôi kéo ống tay áo anh, nhìn đôi mắt vô thần của anh —— tại sao? Tại sao anh không nhìn cô ta?

“Tôi không đáng để cô làm như vậy, hôn kỳ... Hủy bỏ đi!” Làm người vốn là không nên ích kỷ, có phải không? Nếu vô lực, cũng không nên kéo người khác cùng xuống nước.

“Không, em không chấp nhận.” Cô ta bẻ bộn lui ra phía sau từng bước, trấn an mà nói: “Em không bức anh, không bức anh nữa, đừng hủy bỏ hôn ước được không?”

Vừa nói, cô vừa ôm trụ anh, “Thư Duy, đừng nói với em tàn khốc như vậy, trên đời này trừ em ra, không còn ai có thể giúp anh giải quyết chuyện này, chỉ có em có thể thông cảm cho anh, chờ anh, anh hiểu rõ mà, có phải hay không?”

Sau đó, cô ta đột nhiên kiễng mũi chân tiếp cận môi anh.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, đứng ở ngoài cửa phòng đúng là Diệp Uyển Nhu.

Cô điều chỉnh khuôn mặt tái nhợt dọa người, chân giống như không chạm đất, cả người có vẻ nhẹ phiêu phiêu, tất cả hết thảy đều như không chân thực, trước mắt cô đôi nam nữ đang ôm nhau kia giống như một màn trong TV, cực kỳ xa lạ.

Tâm, ở trong phút chốc vô cùng đau đớn, cô gạt mình sững sốt sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng mà níu non: “Hôn ước gì? Các người muốn kết hôn sao?”

Giai Hân nhất thời sững sốt, giống như cầu cứu nhìn về phía Diệp Thư Duy, hai tay cô ta không tự giác mà gắt gao bóp trụ cánh tay anh, cô ta rất sợ anh sẽ hồi hôn.

Trong phòng nhất thời như chìm vào khoảng không lặng im không tiếng động, sau một lúc lâu, Thư Duy nói: “Đúng vậy! Nhu Nhu, em sẽ có chị dâu rồi.”

Cô như bị sốc, sau đó lắp bắp nói: “Chị dâu... “

Cô im lặng, nhưng trong lòng lại đau càng thêm lợi hại. Giờ phút này nhìn cô, giống như là một gốc cây nhỏ bị gió mạnh thổi cuốn đi, suy yếu mà bị thương.

Xuất kỳ bất ý mà, cô tiến tới, cực hữu lễ mà cúi đầu chào Giai Hân, sau đó xoay người rời đi. Hết thảy giống như là một kịch bản, động tác cứng nhắc làm cho người ta xem ra vừa buồn cười vừa đau lòng.

Cô đang bay lên cung trăng du ngoạn sao? Sao mà cả người lại quá nhẹ như vậy, trong óc trống rỗng.

“Chị dâu?” Cô có chị dâu, Thư Duy vừa mới nói như vậy sao?

Đột ngột, ở chỗ rẽ bồn hoa cô ngã ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

“Nhu Nhu, gần đây cô càng lúc càng kỳ cục, luôn chơi đùa đến canh ba nửa đêm mới về, cô không biết người trong nhà sẽ sốt ruột vì cô sao?” Phúc tẩu lẩm bẩm nhớ kỹ.

Diệp Uyển Nhu ngoảnh mặt làm ngơ rồi đi thẳng đến thang lầu, cô cố tình làm ngơ Diệp Thư Duy đang đứng trên cầu thang mà đi lướt qua, cô cố ý làm ngơ sự nôn nóng và phẫn nộ trên mặt anh, coi như không nhìn thấy mà đi lên lầu.

Toàn thân cô trên dưới đều tràn ngập mùi rượu làm cho kẻ khác hít thở không thông, trên người cô lại đang mặc một chiếc quần đùi càng quá phận khiến người ta tức giận.

Phúc tẩu đuổi theo đến, vừa lúc nhìn thấy Diệp Thư Duy bốc hỏa theo sát cô, bà lắc đầu thở dài nói: “Nhà này làm sao vậy? Như thế nào mà thoáng cái tất cả đều thay đổi vậy?”

Diệp Thư Duy ở phía sau Diệp Uyển Nhu, tức giận chất vấn: “Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Biết. Cho nên em rất mệt, muốn ngủ rồi.” Cô lướt qua anh đi hướng cửa, mở ra cửa phòng nói: “Mời trở về đi.”

“Em đừng lui với mấy thằng nhóc không ra gì kia nữa, có nghe hay không?”

Cô trừng mắt liếc anh một cái rồi lại đi trở về giường, tay bắt đầu thay quần áo.

Anh quần bách mà trừng mắt nhìn động tác của cô, không có tránh né, không có xoay người, anh cứ như vậy nhìn cô đem cái áo bó sát người nhẹ nhàng kéo lên cao, lộ ra hơn phân nửa da thịt tuyết trắng.

Nhìn thấy anh không chút nào tránh né, cô mới kéo chiếc áo về nguyên trạng, sau đó trực tiếp đi tới trước mặt anh, tức giận hỏi: “Anh không đi ra sao? Không sợ chị dâu tương lai của em ghen à?”

“Nhu Nhu, em biết rõ ràng anh tại sao lại làm như vậy...”

“Không rõ! Em cái gì cũng không rõ!” Cô hô to: “Em nói lại lần nữa, em muốn ngủ, mời đi ra!”

“Nhu Nhu! Đừng hủy hoại bản thân, có được hay không?”

“Ai nói em hủy hoại chính mình hả? Em cho tới bây giờ cũng chưa từng như vậy, em đang cực kỳ vui sướng!”

Rồi đột nhiên, cô ở trước mặt anh xoay tròn, ríu rít cười, thân hình mềm mại không xương linh hoạt di chuyển, khi thì giờ lên cao, khi thì uyển chuyển khẽ vuốt chính mình.

Sau đó cô tới gần anh, dán lên người anh, dùng mười ngón tay thon dài mảnh khảnh ở trên người anh phóng ra ma chú, bấp bệu thi ở dưới thân anh cọ xát, thỉnh thoảng dùng nơi nữ tính mềm mại đi khiêu khích xúc động phái nam của anh.

Cô dụ dỗ hần, thẳng đến khi hô hấp anh dồn dập, huyết khí như muốn tuôn trào, cô lại đột nhiên ngừng động tác.

“Đặc sắc sao? Em vừa học đấy, bắt quá anh không có phúc hưởng thụ trò kế tiếp nha.”

Sắc mặt anh thoáng hồng rồi chuyển xanh, sau đó biến thành trắng bệch, gân xanh trên trán không ngừng nháy lên, rằng do dùng sức quá độ mà phát ra âm thanh, tất cả tế bào đều phẫn nộ mà dựng thẳng lên, tất cả dấu hiệu đều báo trước sự phẫn nộ của anh đã đến giới hạn.

“Diệp Uyển Nhu!”

Anh chế trụ cổ tay cô, đem thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kéo vào trong lòng mình.

Anh phẫn nộ, biết rõ đây là cô trêu chọc anh, biết rõ bây giờ lời cô nói một chút cũng không thể tin. Nhưng anh lại kiềm không được mà phẫn nộ, chỉ mới nghĩ đến hình ảnh cô vừa nói, sẽ có một ngày cuối cùng nó cũng sẽ trở thành thật, anh đã không thể chịu đựng được.

Diệp Uyển Nhu cảm giác cổ tay truyền đến đau đớn, anh nắm rất chặt, thân hình hai người kề sát. Nhiệt độ cơ thể trên người anh xuyên thấu qua quần áo chạm vào da thịt cô, khiến cô không cách nào phân biệt được sự rung động trên người là đến từ cô hay anh nữa.

Anh nhéo má cô, nhìn thẳng vào hai tròng mắt cô, anh không cách nào quyết định được bây giờ nên hung hăng hôn cô hay nên giáo huấn cô nữa, tay anh đi lướt qua thân thể cô rồi dừng lại nơi phần mông rất tròn đánh một cái.

“Như thế nào, anh cũng như người đàn ông kia giống nhau sao, đối với thân thể của em sinh ra hứng thú rồi sao? Anh trai.” Cô lần nữa chọc giận anh.

“Em đáng chết!”

Anh thật bị cô làm cho tức điên rồi, bây giờ anh chỉ nghĩ đến một biện pháp duy nhất đó là phong bế cái miệng cô lại, không cho cô nói lời bậy bạ gì nữa.

Nhưng, khi đôi môi tiếp xúc với nhau, tất cả đều...

Dao động ở giữa hai người bọn họ trong lúc đó là sợi dây ngăn cách của mối quan hệ nguy hiểm, lí trí dễ dàng nắm giữ nhưng lại có vẻ yếu ớt.

Chỉ thấy tay anh không tự giác được mà di động trên thân hình hoàn mỹ của cô, bất chấp mọi chi tiết mà tuyên bố chủ quyền của mình.

Anh không thể chịu được người đàn ông khác cũng làm như vậy với cô, anh không muốn thân thể cô có lưu mùi của người đàn ông khác.

Bàn tay anh lướt qua thân thể cô, rồi dò xét đi vào bên trong quần áo cô.

Thân thể của cô rất mềm mịn, bầu ngực ôn nhuận của con gái khiến dây thần kinh anh buộc chặt, thân thể cô đối với sự vuốt ve vẫn lộ vẻ rụt rè, cô vẫn là Uyên Nhu như trước của anh, không một chút nào thay đổi.

Môi anh ma sát vành tai cô rồi khẽ cắn, cả người cô phát ra mùi thơm, anh theo vành tai lướt qua da thịt nơi cần cổ mẫn cảm, đôi lông mày dọc cùng run rẩy của cô.

Toàn thân cô nóng lên, nhưng không có nửa phần cảm giác tội ác.

Rõ ràng cô đang kích động vì tham muốn giữ lấy của anh, nhưng đây đúng là cái cô muốn, cô không thấy một chút khủng hoảng nào.

Cô ôm lấy anh, đem đầu của anh kéo xuống trước ngực mình, cô thích sự ấm áp áp lực này, sau đó bắt đầu kỉ trình học tập của cô ——

“Thư Duy, đừng bỏ lại em, đừng kết hôn, em không muốn anh lấy cô gái khác...”

Than nhẹ của cô làm thần trí anh thức tỉnh, làm cho anh đột nhiên từ trong mộng đẹp thức dậy, anh cứng ngắc ở trước ngực cô.

Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới hồi hận.

Bởi vì cô thấy được gãy dựa, chần chờ của anh, cô hiểu chính mình vừa gọi trở về đạo đức của anh.

Cô vội vàng ôm chặt anh, đưa ra lời đe dọa nói: “Đừng đi, nếu bây giờ anh đi anh nhất định sẽ hối hận!”

“Nhu Nhu, hãy nghe anh nói, anh...”

“Em không thích nghe, em chỉ muốn anh đáp ứng em, không kết hôn, không cùng Giai Hân kết hôn!”

Anh cắn môi, suy nghĩ muốn đáp ứng yêu cầu của cô, không một chút khó khăn, bởi vì đó cũng là khát vọng trong nội tâm của mình.

Nhưng anh không thốt nên lời, anh chỉ biết im lặng...

Anh thật sự không có dũng khí đáp ứng, bởi vì tình yêu cũng không thể vứt bỏ hết thấy sự thật, bởi vì quá yêu cô, ngược lại anh càng không dám dẫn cô vào đáy sâu tội lỗi này.

Đối mặt với cô đang dùng tay che chắn hai mắt đầm lệ, anh có vô cùng áy náy cùng hoảng sợ, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, anh không có cách nào vì cô ngăn cản tất cả dư luận, anh không thể không vì cô mà nghĩ đến tương lai, nghĩ đến ngày mai.

Anh rất rõ ràng nếu bây giờ anh cự tuyệt cô, sẽ đổi lấy sự căm hận của cô, nhưng cô không thể hiểu được sự nhu nhược này của anh, toàn bộ là đến từ —— việc anh quá yêu cô.

“Anh sợ ánh mắt thế tục, anh càng lo cho tương lai của em, Nhu Nhu, thân là một người anh, việc anh có thể làm, chính là tận khả năng bảo vệ em... Cho nên, anh nhất định sẽ cùng Giai Hân kết hôn.”

Diệp Uyên Nhu cắn môi dưới, cảm giác trong mắt lại hiện lên hơi nước, ủy khuất chôn sâu trong lòng thoáng cái bị hung hăng đánh vỡ, giống như có một lưỡi dao sắc bén, một chút một chút cứa vào lòng cô.

Nhìn anh, cô không thể tin đến bây giờ anh vẫn như cũ lựa chọn buông tay cô?

Đôi mắt đầm lệ của cô nổi lên hận ý khôn cùng, chậm rãi, chậm rãi, lạnh lùng mà ngậm cười ra tiếng.

“Tôi sẽ hận anh, Diệp Thư Duy!”

“Uyên Nhu, Thư Duy chỉ muốn tốt cho em thôi...”

Giai Hân đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng mở miệng, cô ta tỉnh táo mà đối diện với hai người đang kinh ngạc bên trong phòng.

Từ trong giấc ngủ cô ta bị Phúc tẩu gọi điện thoại cầu cứu mà bừng tỉnh sau đó cô ta liền trực tiếp chạy lại đây.

Dọc theo đường đi cô ta đã nghĩ tốt đối sách, chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến của Diệp Uyển Nhu rồi, trận cô ta tuyệt không thể thua, vì Thư Duy, cũng vì chính cô ta.

Phúc tẩu không rõ an hem hai người đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, bà chỉ đơn thuần mà hy vọng Giai Hân có thể ngăn cản hai người đấu khẩu.

Lần trước chuyện Diệp Thư Duy bị thương, đã bà lão như bà dọa sợ hãi, cho nên bà mới có thể ở hơn nửa đêm điện thoại cho Giai Hân, bởi vì cô ta là người duy nhất Phúc tẩu có thể nghĩ đến.

Diệp Uyển Nhu không cách nào tin mà trừng mắt nhìn người đứng ở cửa phòng ——

Bây giờ là giờ nào?

Giai Hân lúc này lại xuất hiện ở chỗ này, không phải ngụ ý đêm nay cô ta đang ở trong phòng Thư Duy qua đêm sao?

Cô cảm thấy rất khó khăn, lúc quay lại đầu nhìn về phía Diệp Thư Duy cũng đang kinh ngạc như cô, nhưng hiển nhiên, cô lại không chú ý tới vẻ mặt anh, vì thế nên kể tiếp cô nói ——

“Thì ra... Thì ra là tôi tự cho là đúng, cái gì cũng do tôi tưởng tượng ra, cái gì cũng do tôi lo lắng uống công, tất cả đều là do tôi tự nghĩ!”

Rồi cô đột nhiên điên cuồng cười rộ lên, thét chói tai mà rít gào: “Đi ra ngoài, toàn bộ đi ra ngoài cho tôi, chạy trở về trên giường của các người đi!”

“Nhu Nhu, em hiểu lầm rồi!” Diệp Thư Duy vội vã nghĩ muốn làm sáng tỏ.

Nhưng Diệp Uyển Nhu không để cho anh có bất cứ cơ hội nào, cô rống giận: “Đi ra ngoài!”

Giai Hân đi đến, khẽ động vào cánh tay Diệp Thư Duy, nhẹ giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước đi, để cho em nói với con bé.” Cô ta gật đầu, ý bảo anh đi trước rồi đi.

Diệp Thư Duy biết rõ bây giờ Diệp Uyển Nhu đã nghe không lọt bất cứ lời nào của mình, có lẽ nhờ Giai Hân hòa hoãn giải thích dùm cũng tốt, ngược lại có thể làm dịu bớt sự tức giận của Uyển Nhu cũng không chừng, vì vậy sau đó anh nhìn thật sâu Diệp Uyển Nhu rồi đi ra khỏi phòng.

Giai Hân sau khi Diệp Thư Duy rời đi mới đến gần Diệp Uyển Nhu, nhẹ giọng nói: “Đừng trách anh ấy, anh ấy thật lòng muốn tốt cho cô, cô không nên để anh ấy thương tâm.”

“Chuyện của tôi không cần cô trông nom, trước mắt cô cũng không phải chị dâu tôi, cho dù các người đã lên giường cũng vậy!” Cô như một con nhím bị thương, hung ác mà chĩa gai nhọn về phía Giai Hân.

Giai Hân không nghĩ muốn giải thích gì, cô ta chỉ làm ra vẻ hảo ý khuyên nhủ:

“Uyển Nhu, trên đời này có nhiều người, nhiều chuyện không thể tránh được, cũng không phải cô có khả năng kháng cự, đương nhiên Thư Duy cũng làm không được. Anh ấy chỉ có thể lấy phương thức anh trai mà bảo vệ cô, nhiều hơn... Sợ rằng không được. Bởi vì tôi cũng sẽ đổ kỵ, đều là con gái, cô hẳn là nên rõ quyết tâm giữ lấy thứ thuộc về mình của tôi, anh ấy... Tôi sẽ không đưa cho cô. Từ nay về sau chúng tôi có thể cho, cũng chỉ là sự quan tâm giới hạn của anh trai và chị dâu thôi, cô hiểu chưa?”

“Đi ra ngoài!” Cô che lỗ tai, không bao giờ muốn nghe bất cứ câu gì nữa.

Cô vô lực đáp trả, Giai Hân nói không sai, cô hiểu rõ, nhưng...

Cô đây? Cô nên như thế nào?

Giai Hân không rời đi, ngược lại càng đi vào.

“Uyển Nhu, tôi luôn luôn rất thích cô, nhưng tôi như thế nào cũng nghĩ không ra có một ngày cô và tôi sẽ biến thành cái loại đối lập như bây giờ, tôi chân thành hy vọng cô có thể nhanh tỉnh ra từ trong sương mù, cùng chúng tôi hưởng thụ hạnh phúc của mỗi người, nhưng... Nếu như cô không cách nào giãi ra, như vậy tôi sẽ đề nghị Thư Duy tạm thời an bài cô ra nước ngoài học, có lẽ thời gian cùng không gian mới là phương thuốc tốt nhất để trị hết đau xót, cô nói xem có đúng không?”

Uyển Nhu toàn thân đột nhiên chấn động, cô nhanh chóng quay đầu lại trừng mắt nhìn Giai Hân, quát: “Cô không có quyền làm như vậy, Thư Duy sẽ không nghe lời cô!”

Kỳ thật trong lòng cô một điểm cũng không nắm chắc, cô chỉ sợ hãi sự thật sẽ như vậy.

“Tôi có quyền làm như vậy, đừng quên trường tẩu như mẹ, mà tôi tuyệt đối sẽ tận chức trách. Về phần Thư Duy... Cô nghĩ đối với một người đàn ông

mà nói, em gái trọng yếu hay người đầu ấp tai gối thân hơn?”

Đây là một thứ độc dược, một quả đạn, nó đổ ầm bên tai Diệp Uyển Nhu khiến cô vô lực tự hỏi...

Giai Hân ý vị thâm trường mà nhìn Diệp Uyển Nhu liếc mắt một cái, sau đó vỗ vỗ vai cô.

“Uyển Nhu, tha anh ấy đi, tôi sẽ cảm tạ của cô, cô hiểu mà, thành tựu hôm nay anh ấy đạt được là không thể đổi, anh ấy không thể bởi vì loại chuyện này mà bị phá hủy tiền đồ, cô có hiểu chưa? Tôi yêu anh ấy, tôi sẽ dùng bất cứ phương thức gì để bảo vệ cho anh ấy, cho dù lúc tất yếu, tôi thậm chí không tiếc hy sinh cô... . Đừng ép tôi làm như vậy, được không?”

“Anh ấy yêu tôi! Người anh ấy yêu chính là tôi!”

“Yêu? Thanh tỉnh chút đi! Hai người là an hem ruột, cô có thể thay đổi chuyện này sao? Đòi này cô cũng không có quyền cùng tôi cạnh tranh đâu, cô phải nhận rõ sự thật này, tìm một người đáng yêu, có thể yêu, đó mới là việc trước mắt cô cần. Tôi van cô, đừng đến phá hủy hạnh phúc của tôi nữa, có được hay không, coi như tôi cầu cô, có được hay không?”

Giai Hân kích động mà khóc.

Uyển Nhu không ngừng tự hỏi ——

Cô rốt cuộc nên làm như thế nào? Làm như thế nào đây?

Quán rượu Churchill, âm nhạc say lòng người, trong phòng này vốn là phòng ăn xã giao, thường xuyên có thể thấy vài người đến đây nghỉ chân vui chơi.

Quầy rượu bên cánh cửa bên trái trưng bày nhiều loại rượu ngon phục vụ tân khách hưởng dụng, tiếp theo chính là một gian phòng tự động không chế độ ẩm ướt, phòng hút thuốc, cung cấp cho các tân khách chọn lựa các thứ xì gà cực phẩm.

Nơi đây đèn mờ ảo, hơn nữa cái loại tự do này, giải phóng cảm giác lãng mạn, rất dễ dàng làm cho người ta dễ xuống tâm phòng ngự.

Tới chỗ này khách nhân vốn là theo đuổi đi ngược lại không gian, dễ xuống trôi buộc trong cuộc sống, giải tỏa tất cả sự tình, áp lực cùng với những chuyện không vừa ý.

Tân khách cùng tân khách có lẽ là tri kỷ, có lẽ không nhận thức; có thể cầm tay nói cười, có thể mượn rượu kiêu sầu; có thể cố gắng gia tăng tình cảm, có thể cùng nhau quên đi tất cả... . Cũng không sao cả.

Tóm lại, vốn là dâng trào, ánh mắt vốn là mê huyền, mà linh hồn lại như phiêu diêu.

Chỉ cần có tiền, nơi này tuyệt đối có thể cho người tận tình “Say“, đây cũng coi như là một loại loại trầm luân đi!

Người bên cạnh cầm rượu ngã ngối vào cạnh Diệp Uyển Nhu, bây giờ cô đã có một chút say, ngón trỏ của cô điểm nhẹ lên mặt bàn thủy tinh, thân thể theo tiếng nhạc mà nhẹ nhàng lắc lư hừ xướng.

“Tiểu thư, một người sao?” Vị nam sĩ bên cạnh hữu lễ hỏi.

Diệp Uyển Nhu giương mắt nhìn một chút, không có đáp lời, tiếp tục hừ xướng.

Nam sĩ lơ đãng mà ngồi xuống, rót một ly ardbeg1978, Michelin, CreamMordancy.

Diệp Uyển Nhu có chút nâng mắt, đối với nam sĩ gọi: “Cũng cho tôi một ly như vậy, cảm ơn.”

Nam sĩ hữu lễ mà mỉm cười nói: “Tiểu cô nương uống rượu nặng là không tốt, đổi lại một chén SweetHeart như thế nào?”

Hắn ở một bên chờ Diệp Uyển Nhu trả lời thuyết phục.

Diệp Uyển Nhu về mặt bức mình mà tức mi, liếc bồi bàn một cái.

“Anh quân tôi! “

Người đàn ông nghe vậy lui trở về.

Nam sĩ thì cực kỳ cười xấu hổ cười.”Tâm tình của em không tốt?”

Diệp Uyển Nhu nhìn hắn liếc mắt một cái, lấy tay choàng lên vai hắn, ngy thanh nói: “Anh ở đây uống rượu một mình hả? Kết hôn rồi sao? Cũng tịch tịch sao?”

Đầu cô có chút hôn mê, thân thể cũng nhẹ như bay, cảm giác cực không đúng.

“Như vậy còn em?” Hắn thủ vị mà nhìn cô.

Cô bỏ tay xuống, sửa lấy hai tay bắt chéo vào nhau, đem gương mặt nóng bức ghé vào mặt bàn.

Bàn thủy tinh lạnh lẽo, làm cho cô cảm thấy tương đương thoải mái.

“Cô gái nhỏ thất thường không tốt đâu nha . ” Hấn nhìn ra cô đang say.

“Anh có hứng thú với tôi không?” Cô khiêu khích, cũng không biết là do hấn xa lạ, hoặc là cô cấp bách muốn trầm luân.

“Em sợ sao?” Nam nhân đứng là đối với cô hứng thú càng cao hơn.

“Buồn cười.” Cô giễu cợt nói.

“Như vậy chúng ta chờ cái gì đây? Bây giờ rời đi được không?”

Cô nhún vai, theo hấn đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Có phải người ta hay nói, trầm luân vốn là một chuyện cực đơn giản hay không?

Nhưng tại sao cô lại có cảm giác tội ác như vậy chứ?

Cô nhắm mắt lại tận lực khiến chính mình say mê, cô cố gắng ảo tưởng tay người đang ở trên người cô di chuyển là thuộc về Thư Duy.. . Nhưng cô vẫn cứ như trước cảm thấy ác tâm, trong bụng bốc lên cảm giác làm cô cực không thoải mái, hình như có một cỗ chất lỏng chua xót chực chờ muốn tuôn ra yết hầu.

Không nhận được nữa, cô đẩy hấn ra, nôn khan.. .

Nam nhân kia lại từ phía sau ôm lấy cô, tiếp tục cướp đoạt, hấn ở trên thân thể mê người của cô đặt những nụ hôn, tiện đà hấn còn phát ra những tiếng thờ dốc thỏa mãn.

Đối với hấn đây là một trò chơi, nếu cô đã đáp ứng, hấn cũng không có lý do gì làm trận thôi lui, nhưng cô bây giờ thật sự hối hận rồi, cô thậm chí muốn chạy trốn...

“Đừng đùa nữa, tôi phải đi về rồi!” Cô dùng lực đẩy người đàn ông đang tựa vào trên người mình ra.

“Cô đang đùa tôi sao?” Người đàn ông hôn càng thêm dồn dập, tay hấn càng dùng sức hơn.

“Tôi không nói chơi, tôi nghiêm túc!” Cô bắt đầu giãy dụa, ý thức sợ hãi rốt cục đã trở về trong tâm trí.

“Mẹ kiếp, đồ gái điếm thối, mày nghĩ rằng tao có thể cho mày muốn chơi thì chơi không muốn chơi thì không chơi sao? Bây giờ tùy vào mày nói sao?”

“Ba” một tiếng, quần áo của cô bị người đàn ông vô tình xé rách, cô không nhận được kêu sợ hãi, hô to.. .

“Không... Cứu mạng A! Xin anh thả tôi ra... Xin anh.. .” Cô liều chết kéo quần áo bảo vệ trước ngực.

Nhưng giãy dụa của cô càng dẫn phát lên thú tính nguyên thủy đàn ông, con người hấn cháy lên ngọn lửa, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười ám muội, châm chọc hỏi: “Đây là trò chơi mới sao? Bây giờ người tuổi trẻ cũng thích chơi loại này sao?”

“Không!” Cô điên cuồng mà quơ hai tay, nhằm ngăn cản sự xâm lược của người đàn ông.

“Tôi thật sự hối hận rồi, xin anh thả tôi ra! Xin anh.. .” Vừa nói, cô vừa xoay người muốn chạy trốn khỏi gian phòng này.

Người đàn ông nắm lấy tóc cô, cười lạnh nói: “Hối hận? Mẹ kiếp, mày đang diễn trò sao, làm như tao bắt buộc mày vậy, mới vừa rồi là ai ngỏ lời trước, mày cho tao là kẻ ngu sao! “

Vừa nói, người đàn ông còn dương tay xé lấy áo cô, quần áo sớm đã rách nát bây giờ lại bị mất một mảng vải.

Đang lúc dần co, chợt có tiếng chuông cửa vang lên.

Cô kinh hãi mà mãnh lực đập cửa, hướng ra ngoài tri hô cầu cứu.

Người đàn ông chửi thề trong miệng một câu, sau đó lấy tay ngăn chặn đầu Diệp Uyển Nhu, sau đó lướt qua người cô tiến lên che cánh cửa.

Phục vụ khách sạn ngoài cửa đứng cùng với giám đốc, bọn họ hữu lễ mà hỏi:

“Xin hỏi, có gì cần phục vụ không ạ? Mới vừa rồi có người nói nghe được âm thanh cầu cứu, không biết...”

Ánh mắt giám đốc quan sát tình hình bên trong phòng.

“Cứu mạng...” Diệp Uyển Nhu gầy dựa mà hô cứu.

“Đây...”

Giám đốc nghi hoặc nhìn chăm chú vào người đàn ông đang đứng che trước cửa, sau đó cúi người xuống hỏi Diệp Uyển Nhu đang cố nhô đầu ra thật vất vả:

“Xin hỏi vị tiểu thư này có việc gì ạ?”

“Cứu tôi, van anh cứu tôi!”

“Ách... Tiên sinh...” Giám đốc làm khó mà nhìn về phía người đàn ông.

Đây là một khách sạn tương đối có danh tiếng, người đàn ông đương nhiên sẽ không ngốc đến mức ở loại địa phương này gây chuyện, hẳn có chút bức mình nói: “Không có việc gì, một trò chơi thôi, chỉ là nữ diễn viên nửa đường muốn bỏ ngang thôi, có phải như vậy hay không? Em gái!”

Diệp Uyển Nhu vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, tôi không muốn chơi nữa, có thể phiền các anh hộ tống tôi về nhà không?” Cô cầu xin trợ giúp nhìn về phía giám đốc khách sạn.

Giám đốc cẩn thận nhìn về phía người đàn ông kia, người này thì thần thái tự nhiên mà phát tay.

“Nếu tiểu thư phải đi về, tôi đương nhiên không thể cố lưu người lại.”

“Nếu như vậy, tôi trước hết hộ tống vị tiểu thư này trở về, xin lỗi, quý rầy ngài rồi.” Giám đốc khách sạn có chút ngượng ngùng nhìn về phía Diệp Uyển Nhu đang quần áo xốc xếch, sau đó khom người làm một động tác xin mời.

Diệp Uyển Nhu chật vật mà lôi kéo quần áo đi theo giám đốc ra ngoài, sau đó nhân viên phục vụ rất nhanh mang đến một cái khăn tắm cho Diệp Uyển Nhu phủ thêm bên ngoài.

Diệp Uyển Nhu cảm kích hốc mắt ẩm ướt, may là tránh được một kiếp...

Thật sự là tự làm bậy không thể sống!

Giám đốc nhìn nhân viên phục vụ cười, sau đó quay đầu hướng Diệp Uyển Nhu hỏi:

“Tiểu thư, chuẩn bị đi đâu?”

“Về nhà!”

“Thư Duy, hôn sự của chúng ta không thể kéo dài nữa, kéo dài nữa sẽ càng tạo thành tổn thương lớn hơn với Uyển Nhu.” Giai Hân cực lực khuyên bảo.

“Để tôi suy nghĩ thêm đã...”

“Anh muốn nghĩ cái gì đây? Còn chờ đợi cái gì nữa, cô ấy vẫn là em gái cùng cha khác mẹ của anh thôi, đây là sự thật không thể sửa đổi, tri hoãn sẽ chỉ làm chuyện diễn biến càng hồng бет.” Cô ta ngồi xổm xuống chạm vào đầu gối anh, chân thành nói: “Nếu như anh có thể nhanh một chút yên ổn, như vậy cô ấy sẽ bởi vậy mà chết tâm, thời gian lâu, cái gì đều sẽ lãng quên, cô ấy có thể bắt đầu một cuộc sống bình thường. Nói không chừng qua hai năm nữa, chúng ta còn có thể tổ chức đám cưới cho cô ấy nữa, đem cô ấy gả ra ngoài, đây mới là hạnh phúc của cô ấy, anh hiểu chưa?”

Theo như lời nói của Giai Hân, anh đã không dưới trăm lần tự thuyết phục chính mình, nhưng một khi nghĩ đến Uyển Nhu sẽ bởi vậy mà thừa nhận thống khổ, anh liền không thể hạ quyết tâm.

Bắt đầu từ đêm đó, Uyển Nhu đã lánh anh một tuần rồi, anh cảm giác như một phần thân thể bị hút ra đau đớn, khiến cho anh thống khổ.

Anh hiểu rõ hôm nay anh chỉ là kéo dài hơi tàn mà sống sót, giống như là một khối băng không có suy nghĩ.

Kết hôn, cũng bắt quá là một hình thức, một loại hình thức bày ra cho bên ngoài xem, nó cũng không thể đại biểu cho cái gì.

Thứ Giai Hân muốn, anh cho không nổi, khi kết hôn cũng chỉ là hại cô ta thôi, anh có thể lại thương tổn một người vô tội nữa sao?

“Làm như vậy, đối với cô cũng không có lợi ích gì. ” Anh nhìn chăm chăm cô ta.

“Em nói rồi, em không quan tâm! “

“Tôi không thể thương tổn cô. “

“Em. . “

Bịch!

Diệp Uyển Nhu tóc tai bù xù ẩm ướt, thân thể được vây trong một cái khăn tắm ẩm ướt màu trắng, chân trần đứng ở trước cửa, bọt nước tí tách nhiều xuống, ở dưới chân cô tạo thành một vũng nước nhỏ.

“Bên ngoài đang mưa. ” Đôi mắt cô hỗn loạn vô thần, nhìn về phía hai người đang có vẻ kinh ngạc trong phòng, cô cắn môi nhẹ giọng nói.

Lúc Diệp Thư Duy ngẩng đầu lên chứng kiến thấy bộ dạng Diệp Uyển Nhu chật vật, anh rít gào mà vọt nhanh đến bên cô sau đó gắt gao ôm lấy cô.

“Chuyện gì xảy ra? chuyện gì hả?”

Cô mặc anh ôm, ngoan ngoãn nhu thuận mà tựa vào vai anh, toàn thân không nhịn được run rẩy, thì thào lắm bầm: “Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi... Mình đã về nhà rồi... Nơi này rất ấm áp... Mình không lạnh nữa rồi...”

Diệp Thư Duy vội vàng mà giựt lấy khăn tắm của cô, anh vốn trầm nghĩ vì cô kéo ra cái khăn tắm ướt sũng, nhưng trong nháy mắt mở ra khăn tắm, hai đầu gối anh run lên, cơ hồ như muốn khuỵu xuống.

Anh cơ hồ không thể tin được hai mắt mình, sợ hãi nhất thời ở bốn phương tám hướng kéo tới, tâm anh giống như bị người ta hung hăng cào xé, thật sâu mà đau đớn.

“Người nào? Là ai? Nói cho anh biết, hẳn là ai vậy?”

Diệp Uyển Nhu xấu hổ lui thân thể, cắn môi lắc đầu, hai tay nắm thật chặt cánh tay anh, cô sợ hãi anh thịnh nộ.

Trời mới biết, giờ phút này anh có bao nhiêu phần nộ, anh hận không thể lập tức đi làm thịt cái tên dám can đảm khinh bạc cô, nhưng đáng hận, anh cái gì cũng không thể làm mà chỉ có thể gắt gao ôm lấy thân thể đang phát run của cô.

Hốc mắt Giai Hân phấp phồng đến gần cô, cô ta vỗ nhẹ vai cô như an ủi. (Bear: không thể chịu dc cái ng giả tạo này)

“Đã khuya rồi, chị cùng em trở về phòng ngủ được không?”

Cô giống như bị kim đâm thoáng nhảy dựng lên, tránh ra bàn tay thiện ý của Giai Hân, né tránh đến sau lưng Thư Duy, cô gắt gao lôi kéo áo sơ mi của Thư Duy, toàn thân phát run kịch liệt hơn.

“Không muốn, không muốn... “

Thư Duy quay người lại gắt gao ôm lấy Uyển Nhu, đưa lưng về phía Giai Hân nói: “Giai Hân, cô đi về trước đi!”

“Nhưng mà... ” Cô ta lại muốn nói gì, nhưng lập tức thông minh mà câm miệng.”Được rồi, em đi về trước. Chuyện vừa rồi em nói anh nên nghĩ kỹ, cái gì mới tốt cho cô ấy, anh so với em hiểu rõ hơn mà phải không?”

Thư Duy gật đầu, anh tựa đầu vào đỉnh đầu Diệp Uyển Nhu không nói.

Giai Hân hít sâu một hơi sau đó quay đầu rồi đi.

Hơi nước nổi lên thật sâu trong hốc mắt, cô đến tận cùng có thể xem như không có việc gì sao. . . “

Yêu một người, thật sự là khổ A!

Thư Duy sau khi Giai Hân rời đi mới hôn nhẹ lên mái tóc ướt của Diệp Uyển Nhu, đau lòng không thôi mà hỏi tới: “Nhu Nhu, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Cô cắn môi, khóc hô: “Thư Duy, cứu em... Cứu em...”

“Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi... Không sao... Đã không có việc gì rồi...” Anh không ngừng trấn an cô, hôn lên môi cô.

“Thư Duy, đừng rời khỏi em, xin anh..” Cô khóc, đứt quãng mà nói: “Em đã thử, em thật sự thử, em tưởng rằng chỉ cần để cho người đàn ông khác có em, em sẽ không còn muốn anh nữa.. Em tưởng rằng đàn ông ai cũng đều như nhau.. Sai lầm rồi, không giống nhau.. Thật sự không giống nhau.. Em thấy thật khó chịu, xấu xa, dơ bẩn, sợ hãi, ớn! Thư Duy, em không muốn ai ngoài anh chạm vào em.. Không muốn!”

Do cô vụng về tự thuật, nhưng anh cũng đã nghe ra mấu chốt, đột nhiên anh có cảm giác lạnh như băng tận xương, máu toàn thân trong nháy mắt đều đóng băng cả.

Chậm rãi, ngực anh bị cô nắm chặt đến trầy xước, cảm giác tê dại gọi trở về ý thức của anh, sắc mặt anh xanh mét sau đó như biến thành tro tàn mà trắng bệch, thân thể có chút lung lay muốn ngã.

Điên một chút, anh muốn sửa sang lại tâm tình một lần nữa.

“Nhu Nhu, em không thể ngốc như vậy, anh kết hôn là vì lo cho tương lai em, em có hiểu chưa?” Anh thống khổ mà nói, mặt biến hình vặn vẹo.

“Tại sao chúng ta yêu nhau mà không thể gần nhau? Em không hiểu...”

“Bởi vì chúng ta vốn là anh em ruột!” Anh vô lực rống lên, sau đó như sa sút tinh thần mà ngã ngồi bên mép giường, đầu vô lực mà vùi vào giữa hai tay.

Bây giờ thân thái anh không hề sáng láng, không hề hăng hái, cả người nhìn qua tiêu tụy đến làm lòng người đau.

“Thư Duy, rời đi nơi này, đến một nơi không người nào nhận thức chúng ta đi.” Cô lần nữa đề nghị, hai mắt tỏa sáng mà nhìn anh. “Không ai biết hoàn cảnh của chúng ta, không ai hỏi tới quan hệ của chúng ta, chúng ta có thể một lần nữa bắt đầu lại.. Có phải hay không?”

“Anh không thể để cho em sống một cuộc sống núp lén như vậy, dư luận vô tình, em sẽ chịu không được...” Thư Duy thà rằng đau khổ một mình, cũng phải bảo vệ cô.

“Có hay không có dư luận em cũng không chết được, giá trị sinh tồn của em chỉ ở việc anh có tồn tại hay không, có thuộc về em hay không thôi, đã không có anh làm bạn, em thà rằng... Chết! Chết rồi, thì còn cần gì quan tâm dư luận nữa?” Cô ngược lên khuôn mặt đầm nước mắt, bỏ xuống thông điệp cuối cùng của mình.

Diệp Thư Duy như chạm vào điện cao thế, anh mạnh mẽ sững sờ, trong lòng lại một trận kịch liệt đau.

Anh ngẩng đầu nhìn chăm chú cô, nhìn vào đôi mắt kiên quyết kia, anh nhìn thấy sự nhu nhược và khiếp đảm, cùng với xấu hổ khó tả của bản thân, làm cho anh cơ hồ không để ý mà buột miệng ra, đáp ứng cô cùng nhau trầm luân...

Cô hiểu rõ rằng thống khổ gãy dựa của anh, anh đều chỉ là vì cô mà bận tâm.

Thấy anh một lúc lâu không nói và phát hiện mâu thuẫn cùng về lo lắng trên mặt anh, cô còn nói thêm:

“Em không tin số mệnh là gì, nếu như nguyên nhân chúng ta thống khổ cũng không do chúng ta tự chủ, chúng ta còn sống vì ai? Em nghĩ rằng trời an bài muốn chúng ta so với từ vọng còn thống khổ hơn, nếu như chúng ta phải chờ tới khi lâm chung mới phát hiện cả đời này chỉ được sắm vai bi kịch, như vậy sao bây giờ không bắt đầu chiến đấu?”

Tâm anh kịch liệt rung động, nội tâm anh như ở giữa hai thế lực mà gãy dựa.

Sau đó, hình như giữa sương mù anh đột nhiên thấy xuất hiện một ngọn đèn sáng, anh đem luồng ý thức đạo đức một chút một chút mà đốt thành tro tàn, khiến cho đại não anh tràn ra một ý nghĩ.

Trong trời đất này nhất thời chỉ còn lại anh cùng với Diệp Uyển Nhu, một người đàn ông và một người phụ nữ... Mà anh muốn người phụ nữ này.

Đáp ứng mang cô cùng nhau đi xa, chân trời góc biển cùng cô lưu luyến..

Gật đầu! Đáp ứng cô! Một giọng nói vô hình mãnh lực mà thúc giục anh.

“Thư Duy, dẫn em đi đi! Chân trời góc biển, em nguyện cùng anh...”

Rồi đột nhiên, anh nâng lên gò má của cô, đem đôi môi nóng bỏng của mình nhanh chóng khóa trụ lấy đôi môi ẩm ướt đang run rẩy của cô, anh đem cả người cô gắt gao ôm vào trong ngực.

Nụ hôn này sâu như vậy, trầm như vậy, nóng rực như vậy, bá đạo mà xúc phạm

Tất cả cố kỵ cùng cảm kích tất cả đều đứt bỏ hết, bọn họ bây giờ chỉ chìm đắm trong nhu tình và triền miên lẫn nhau, cho dù tình duyên mệnh mông mênh liệt nóng cháy bao phủ cả hai người bọn họ...

“Đi thôi! Cho dù phải vì thế mà vạn kiếp bất phục, anh cũng không buông tay em ra...” Anh nhẹ nhàng vén sợi tóc của cô, vẻ mặt anh ôn nhu làm cho trong mắt cô lại tràn ngập nước mắt. “Sau này em có hối hận không?”

“Sẽ không.” Cô mãnh liệt mà lắc đầu.

Sau đó, vì chứng thật quyết tâm của mình, cô ôm lấy cổ anh, tiếp cận môi anh, lấy nụ hôn mà toàn tâm biểu đạt tình yêu của mình.

Anh vốn đang muốn nói gì, nhưng giờ phút này trong đầu anh chỉ còn ý niệm về nụ hôn của cô trong đầu.

Khi cô nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi dò xét đi vào, anh chẳng những phát ra âm thanh than nhẹ mà còn lập tức cúi xuống khăn tắm trên người cô, và nghiền nát quần áo đã rách đến không chịu nổi của cô.

Cô đã bị anh không chế mà mạnh mẽ kéo đến, cùng nhau lăn lên trên giường.

Thư Duy bắt đầu lấy thân mình đè lên người cô, hôn lên toàn thân mỗi một tấc da thịt, thẳng đến khi đổi lấy lời cầu xin tha thứ của cô.

Môi anh rơi vào gương mặt cô, hôn tới khi cô chỉ còn cảm giác vui sướng và một chút đau đớn mà tràn ra nước mắt, tâm tình hai người giờ đây có chút sâu bi.

Nếu như đây là số mệnh của hai người, vậy thì hãy để cho hai người bọn họ cùng nhau trầm luân đi!

Không còn ai có thể cứu họ được nữa, ở trong tội ác khôn cùng, bọn họ đạt được lần đầu buông lỏng.

Nếu như tình yêu là một cuộc chiến, như vậy thì toàn bộ thế giới là mặt trận lớn, trong đó có người cười vui, cũng có người khóc; có người cười vui mà sống tiếp, cũng có người khóc mà chết đi.

Không sao cả, cái gì cũng không sao cả!

Có được lẫn nhau, tổng so với cô độc mà chết đi thì tốt hơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, Dư Giai Hân lái xe tiến thẳng đến Diệp gia.

Trải qua một đêm trần trọc, cô ta nghĩ lúc đó chắc mình bị bệnh rồi, sao có thể để cho bọn họ dưới tình huống đó ở riêng với nhau chứ?

Rất nguy hiểm!

Tối hôm qua cô ta quá hồ đồ, nên mới chịu đáp ứng Thư Duy rồi đi.

Không, hy vọng là do cô ta suy nghĩ nhiều, không có việc gì, Thư Duy sẽ không hồ đồ như vậy, sẽ không. .

Bịch!

Giai Hân đứng ở trước cửa phòng Thư Duy, khiếp sợ nhìn trên giường một mảnh hỗn loạn, ót cô ta ằm mà một tiếng nổ tung, nước mắt lập tức ươn ướt hai mắt.

Cô ta nhìn cả gian phòng trống rỗng, tất cả tủ quần áo đều mở ra biểu hiện chủ nhân đã rời đi rất vội vàng.

Cô ta bối rối mà chạy tiến lên phía trước tìm kiếm những gì còn sót lại, cuối cùng ở trên bàn cô ta nhìn thấy một phong thư. . .

“A... “

Tâm tình rối loạn khiến cô ta lớn tiếng kêu rên, che miệng mà cuồng khiêu chạy gấp xuống lầu.

Phúc tẩu vì Giai Hân cuồng khiêu mà bưng tỉnh, mơ mơ màng màng đi lên lầu thì đụng phải Giai Hân đang chạy như điên xuống lầu.

“Giai Hân tiểu thư... Cô sao vậy?” Phúc tẩu kéo tay Giai Hân hỏi, tâm lý cũng có chút kinh hoàng.

Giai Hân che miệng lại, cái gì cũng không nói nên lời, cô ta mãnh liệt lắc đầu, bối rối kín đáo đưa cho Phúc tẩu một phong thư, sau đó liền đẩy Phúc tẩu ra chạy xuống lầu, chạy khỏi cửa lớn Diệp gia.

Phúc tẩu nhú chặt mi, đáy lòng càng thêm nghi hoặc, bà buồn bực mà nhìn phong thư trong tay, đó là một phong thư màu lam, phía trên không có đề

tên.

Bà mở ra nhìn, bên trong chỉ có vài câu, nhưng lại khiến bà phải ngậm miệng không biết nói gì.

Xin lỗi, chúng tôi đã đi rồi...

Mang theo tội nghiệt vĩnh viễn trầm luân mà đi,

Vốn là trời cao đang vui đùa hai chúng tôi, thần tình yêu đã bắn tên nhảm người,

Cho dù biết tất cả là không nên, không thể, nhưng lại phải vô lực chống đỡ trước tình yêu,

Biến mất khỏi nơi đây là con đường duy nhất của cả hai..

Thư Duy, Uyên Nhu viết lúc nửa đêm

Xem xong hết bà nắm chặt tờ giấy trong tay, Phúc tử thật lâu cũng không thể khôi phục sự khiếp sợ, bà vuốt ngực, đột nhiên nhớ tới chuyện biến vừa xảy ra dọa bà choáng váng——

Thiếu gia cùng Nhu Nhu mến nhau?

Trời ạ! Bà thật sự là lão hồ đồ rồi sao? Như thế nào mỗi ngày cùng sống dưới một mái hiên mà lại không phát giác ra?

Nước mắt lập tức lăn dài trên hai gò má đã trải rộng nếp nhăn, trong đầu nhớ lại những biến hóa kì lạ mấy ngày nay.

Chuyện trước mắt liên sáng tỏ hết thảy, bây giờ không cần hỏi, bà rốt cuộc đã biết mấy ngày nay, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra rồi.

“Ông trời, thật sự là tạo nghiệt A, tôi sống hai khổ hai đứa nhỏ này rồi!” Bà thì thào, rồi đột nhiên khôi phục lại, “Tiểu Lý, mau, nhanh đi tìm thiếu gia cùng Nhu Nhu, tìm được người nhớ kỹ lập tức nói cho bọn họ, bọn họ không phải anh em ruột!”

Núi non xanh biếc, một căn nhà gỗ nhỏ đứng ở trên đỉnh núi, bên cạnh nhà gỗ nở đầy những đóa anh hoa màu hồng phấn, anh hoa leo lên cửa sổ nhỏ xuyên vào bên trong, bên ngoài đều sắp xếp đầy những nụ hoa.

Một cô gái tóc dài đến thắt lưng đang ngửa đầu tắm nắng đứng lại ở những đóa anh hoa, hạnh phúc nhộn nhạo trong đôi mắt, khúc môi.

Tiêu cự dọc theo phần cổ mảnh khảnh đi xuống dừng lại bên hai đóa run rẩy cao lớn phấn hồng đang đón tia nắng sáng chói, màu hồng kiêu diễm hòa cùng da thịt trắng nõn tinh tế hiện ra bất đồng với sắc hồng cùng ánh sáng..

Tập tra, tập tra... Máy ảnh không ngừng nháy.

“Nhu Nhu, góc độ này đẹp quá! Tốt lắm, tùy ý, bất cứ góc độ nào cũng được...” Diệp Thư Duy vội vã nhấp máy ảnh, anh không muốn bỏ qua bất cứ một động tác nhỏ nào của Uyên Nhu, ở trong mắt anh, bất cứ thời khắc nào của cô cũng đều duy mỹ, làm cho anh không nhận được mà nghĩ muốn chụp lại tất cả vẻ đẹp của cô.

“Thư Duy, người ta mệt mỏi quá nga, đừng chụp nữa có được hay không?” Diệp Uyên Nhu nũng nịu kháng nghị.

Cô đối với ống kính làm một cái mặt quỷ, sau đó vươn hai bàn tay ra, ngăn trở ống kính.

Diệp Thư Duy bất đắc dĩ mà cười buông camera.

“Nhu Nhu, nhấn nài trong chốc lát thôi, bây giờ ánh sáng mờ thật sự rất đẹp, chỉ một chút thôi là được, có được hay không?” Anh lừa, vội vàng nhấn nút chụp tự động, sau đó đem cô đẩy về bên cửa sổ nhỏ bên cạnh.

“Anh van em, anh van em, chụp một tấm nữa thôi.” Anh lên khuôn mặt nhu nộn của cô, trấn an.

“Không được rồi! Người ta chịu không nổi nữa...” Vừa nói, cô vừa giang hai tay ra ôm sát cổ anh, cả người cũng lười biếng mà ghé vào trên người anh.

“Nhu Nhu.” Anh bất đắc dĩ mà ôm thắt lưng của cô.

Cô toàn thân quang lỏa mà áp vào trên người anh, trực tiếp kích thích hormone nam tính của anh, anh cảm thấy trong máu nam tính trong cơ thể lại bắt đầu không quy củ mà di chuyển.

Phát hiện khuôn mặt đang phát hỏa của anh, Uyên Nhu nhếch môi cho anh một cái mỉm cười nghịch ngợm, sau đó chợt dùng sức đẩy anh ra, giật lấy máy ảnh của anh bỏ qua ghế salon bên cạnh, tiếp theo cô bắt chợt thả người trực tiếp nhào vào trong lòng anh.

“A!” Diệp Thư Duy có ý phát ra tiếng kêu rên, càng làm cho Nhu Nhu lại cười đến không thể đè nén.

Cô chỉ đơn giản ngồi ở trên người anh, hai tay thì cố ý vờn về loạn ngực anh.

“Đại sắc quý, vừa mới rồi anh đang suy nghĩ cái gì đó hả?” Cô ha hả mà cười.

“A, camera của anh... Như Nhu, đừng náo loạn...” Diệp Thư Duy vội vã bảo vệ camera của mình, bên trong toàn là bảo bối của anh!

“Nga, nguyên lai anh chỉ lo cho camera thôi! Chẳng lẽ em so với camera không quan trọng bằng sao?” Cô nói lấy.

Anh yêu thương mà nhìn cô, nhẹ vỗ về sợi tóc đang tung bay của cô, ở trong mắt anh phát ra vô vàng dịu dàng.

Anh yêu cực kỳ nụ cười má lúm đồng tiền của cô, anh xem nó như trân bảo mà che chở.

“Camera sở dĩ trọng yếu, là bởi vì bên trong có ẩn dấu thật nhiều, thật nhiều ảnh của em...” Anh thâm tình mà nói, rồi lại hôn cô một chút, “Tốt lắm, bây giờ nghĩ muốn chụp cũng chụp không được, vậy thì làm cái khác đi.”

Cô lười biếng đuối thắt lưng, ngọt ngào mà gối lên trên đùi anh nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa như một con mèo ngoan ngoãn để anh khẽ vuốt ve.

“Đêm nay ăn cái gì?” Cô tùy ý hỏi.

Sau một lúc, anh lấy một cái áo đắp lên người cô, “Con sâu lười, coi chừng lạnh.”

Cô ha hả cười, “Bên trong có khí ấm, không sợ. Buổi tối ăn gì thì tốt đây?” Liếm môi, miệng cô tham ăn ép hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của anh lộ ra một cái cười tà xấu xa, “Vậy ăn tiệc lớn mỹ vị, em thấy sao?”

Phút chốc anh cúi đầu công chiếm căn cổ của cô, vừa lại đưa tới cho cô một trận cười duyên.

“Đừng náo loạn, anh vừa nói ăn tiệc gì?” Anh hôn môi làm nhiều loạn thính giác của cô, khiến cô không xác định mà hỏi lại một lần.

“Ăn đại tiệc mỹ vị...” Anh trêu tức mà lập lại lần nữa, rồi nhìn chăm chăm cô tà khí cười.

“Hả?” Cô mê hoặc ngẩng đầu lên, nghi vấn có loại đại tiệc này sao? Sao cô chưa từng nghe qua?

“Ăn em đó!” Anh cười công bố đáp án, giơ lên cao hai tay làm động tác đáng người cô.

Cô cười, ở trong không gian hẹp cùng anh chơi đùa truy đuổi.

Hai người chạy trốn, cười vui, truy đuổi, làm cho không gian chật hẹp thoáng cái náo nhiệt hẳn lên, nương theo âm nhạc nhẹ nhàng tạo thành một nơi thiên đường bí mật chốn nhân gian.

Một lát sau, mang theo một mối hai người ôm nhau nằm trên ghế dài, Diệp Uyển Nhu vẫn đang dòn dập thở hào hển.

“Một mối quá nga! Em đói bụng rồi.”

“Muốn ăn cái gì? Com thịt bò thề nào?” Diệp Thư Duy đề nghị.

“Em muốn ăn mì.” Cô làm nũng nói.

“Không được, món đó không tốt cho sức khỏe.”

“Ăn com thịt bò làm lâu lắm, lãng phí thời gian.” Cô ở trong ngực anh vẽ vòng tròn, ám chỉ một việc gì đó.

“Tiểu yêu tinh.” Anh sủng nịch mà cười nói.

“Ai nha!” Cô đột nhiên nhảy dựng lên, “Buổi sáng đã quên mua áo mưa rồi!” Cô la hét.

Một câu nói vô tâm, như kim châm đâm vào tâm Diệp Thư Duy đau đớn.

Không khí bên trong đột nhiên ngưng kết lại, về mặt anh phức tạp mà nhẹ giọng:

“Xin lỗi.”

Mấy ngày nay, anh cũng sống không an ổn gì, mặc dù có Uyển Nhu làm bạn cuộc sống vui sướng khiến người say mê, nhưng anh có cảm giác có gì đó lúc nào cũng uy hiếp bọn họ.

Trừ không dám xem báo hay tạp chí, cùng với tận khả năng mà tránh tai mắt của người ngoài, vấn đề anh lo lắng nhất là việc có con.

Bọn họ có thể không xem TV không xem báo chí, đoạn tuyệt bất cứ liên lạc nào cùng người bên ngoài, cũng không thể cam đoan đêm ở Diệp gia kia, không có lưu lại di chứng...

Đêm đó, bọn họ căn bản là không làm bất cứ phòng hộ gì, rất có thể..

Anh nhìn thẳng vào phần bụng bằng phẳng của cô, yên lặng mà khấn cầu trời cao lưu cho bọn họ một con đường sống, ngàn vạn lần đừng tàn nhẫn trách phạt họ, bởi vì bọn họ nhận không nổi.

“Không có việc gì, Thư Duy.” Diệp Uyển Nhu nhìn ra lo lắng của Diệp Thư Duy, cô đem bàn tay nhỏ bé đặt vào trong đôi bàn tay to lớn của anh để anh nắm chặt lấy.

Sau đó cô dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát lấy khuôn mặt anh, để cho râu mép anh mà sát gương mặt của mình.

Anh không nói gì mà ôm chặt cô, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể chứng minh sự tồn tại của cả hai là thật.

“Nhu Nhu nếu —... “

Cô lấy tay che môi anh, không cho anh nói ra lời.

“Em thật vui vẻ, hạnh phúc. Rất thỏa mãn.” Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khoe môi nở một nụ cười tươi thật đẹp.

Sau đó. Cô nhón lên ở trên gương mặt anh hôn “Ba” một tiếng, “Thư Duy, trên đời này có rất nhiều người, nhưng không ai có thể cho em hạnh phúc như lúc này, em rất dễ dàng thấy thỏa mãn, em cảm giác được trời cao đã đối đãi với chúng ta rất tốt rồi, cho dù sau này thật sự có xảy ra chuyện xấu gì, em cũng không sợ, bởi vì em biết, anh sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh em.”

Diệp Thư Duy kích động mà xoa mái tóc đen của cô, anh nhìn cô bằng một đôi mắt tràn đầy nhu tình.

“Nhu Nhu, lúc nào thì em đã trở nên kiên cường như vậy rồi, cô bé mơ hồ lo lắng kia đã biến đi đâu mất rồi?” Tâm vốn đã tràn đầy, bây giờ như nước thủy triều ào đến làm cho hốc mắt anh đỏ cả lên, tình cảm mãnh liệt trong cõi lòng như trào dâng.

“Tất cả đều do sự ích kỷ của anh, là anh hại em.. “

Chẳng lẽ bọn họ thật sự vô lực kháng cự số mệnh, một đời bị hành hạ sao?

“Không có khả năng! Bọn họ làm sao có thể không phải là anh em ruột chứ?! ” Giai Hân kích động mà rít gào, đem tờ báo cầm trong tay ném lên bàn. “Các người không khỏi quá nói dối rồi, ngay cả loại chuyện này cũng có thể tùy tiện nói bậy sao?”

Phúc tẩu đứng lên, nguyên bản bà còn muốn chạy tới vỗ vỗ lưng cô ta an ủi, nhưng lại làm cho Giai Hân kích động mà bỏ qua.

“Đây đều là thật sự, loại sự tình này không phải bà lão tôi đây tùy tiện nói dối là có thể, Nhu Nhu quả thật không phải con cái của Diệp gia.” Phúc tẩu bất đắc dĩ mà nói: “Tôi nếu biết mọi chuyện sẽ biến thành cái dạng này, tôi đã sớm đem nó nói ra rồi, như vậy, tình huống cũng sẽ không loạn như bây giờ. Ôi! Người già, nhãn lực quả thật là kém mà, trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi lại cái gì cũng không biết...” Phúc tẩu tự trách lầm bầm.

“Không có khả năng, không có khả năng...” Giai Hân ngã ngồi ở trên ghế cạnh cửa sổ, cô ta quay sang, ngóng nhìn ngoài cửa sổ.

“Bọn họ như thế nào có thể được tha thứ chứ? Không, tôi không thể tiếp nhận chuyện như vậy, chuyện này không công bằng!” Cô ta rống lên, làm cho Phúc tẩu sợ hãi.

Giai Hân quay đầu lại tàn nhẫn trừng mắt nhìn Phúc tẩu, “Không, tôi không thể tha thứ chuyện như vậy, càng không thể tiếp nhận biến hóa như vậy, chỉ sau một đêm mà cái gì cũng thay đổi, hạnh phúc trong tâm tay tôi đã biến mất vậy mà bọn họ thì —— “

Cô ta chỉ ra ngoài cửa sổ, “Bọn họ dựa vào cái gì có được hạnh phúc, đó là của tôi, đáng ra nó là của tôi, Diệp Uyển Nhu dựa vào cái gì dám giành với tôi?!”

Trên mặt cô ta thoáng hiện lên một tia âm trầm, con người ưu thương của cô ta khiến cho kẻ khác cảm thấy rung mình.

“Giai Hân tiểu thư, cô... Cô ngồi xuống nghe ta nói trước đi, tình cảm vốn là chuyện không phân rõ được, tôi cũng không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy. Nhưng mà, cô cũng đừng luẩn quẩn trong lòng nữa, cô lại xinh đẹp, cá tính lại ôn nhu như vậy, tôi tin tưởng cô nhất định có thể rất nhanh tìm được người so với thiếu gia có điều kiện càng tốt hơn.”

Con người đen của Giai Hân vẫn không chớp một chút, coi như đang nghe Phúc tẩu nói vừa lại như căn bản không nghe thấy gì, cô ta như đang chìm sâu vào suy nghĩ sâu xa, như đang ngưng thần.

“Ha ha ——” Cô ta đột nhiên cười lên, cười đến quỷ dị, môi cũng di chuyển, “Các người chưa người nào biết bọn họ ở nơi nào có đúng hay không? Cho nên các người mới có thể nghĩ đến dùng báo chí để báo cho anh ta biết có phải hay không? Nhưng tôi biết —— “

Phúc tẩu kích động từ trên mặt đất kéo lấy cánh tay cô ta. “Thật sự? Giai Hân tiểu thư, cô biết bọn họ ở nơi nào, vậy mau dẫn chúng tôi đi tìm!”

Giai Hân lại một lần nữa bỏ qua Phúc tẩu, cô ta lại mở một nụ cười vụn vặt. “Các người không có một ai so với tôi càng hiểu rõ Thư Duy, những năm gần đây chỉ có tôi cùng anh ấy chạy đông chạy tây, mỗi một một nơi anh ấy đặt chân cũng đều chỉ có tôi mới biết được, mà cá tính anh ấy cũng chỉ có tôi

mới có thể hiểu rõ, anh ấy căn bản là sẽ không xem báo chí, bởi vì anh ấy phải bảo vệ Uyển Nhu, anh ấy sẽ không làm cho bất cứ một tin tức xấu nào xuất hiện ở trước mắt cô ta, anh ấy sẽ đoạn tuyệt tất cả liên lạc với bên ngoài. Cho nên các người cũng uống phí tâm cơ rồi... “

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?” Phúc tẩu sốt ruột mà luống cuống tay chân.

“Làm sao bây giờ hả? Ha ha...”

Giai Hân mang theo tiếng cười đáng sợ rồi đi Diệp gia...

Cô ta muốn trả thù, cô ta muốn phản kích, cô ta muốn lấy lại thứ đáng lẽ thuộc về mình...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Chi Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Diệp Thư Duy hết sức phấn khởi từ bên ngoài tiến vào. Cao giọng mà gọi:

“Nhu Nhu, anh có một tin tức tốt muốn nói cho em biết!”

Nhìn phòng khách trống rỗng hoàn toàn không có bóng dáng Diệp Uyển Nhu, anh lắc đầu cười đi vào phòng ngủ.

“Con sâu lười, nên rời giường rồi đó?” Diệp Thư Duy xốc lên chăn mỏng, rồi ở trên giường mặt của Diệp Uyển Nhu nhẹ nhàng hôn một cái.

Cô lấy hai tay ngăn trở tia sáng từ bên ngoài chiếu vào, rồi trở mình:

“Đừng âm ỉ, người ta còn muốn ngủ.”

“Không được, nên rời giường rồi, ngủ nữa, đối với thân thể không tốt đâu.” Anh kiên trì, thấy cô không hề có ý tứ rời giường, anh dứt khoát một tay ôm lấy cô, hướng đến phòng tắm.

“Thư Duy, làm cái gì A? Anh ôm em như vậy, làm em muốn choáng váng bất tỉnh này.” Cô ở trong lòng anh kêu lên sợ hãi.

“Anh muốn cùng em tắm uyên ương.”

“Sắc quý, mau buông em ra đi!”

Anh lớn tiếng lảng cười, ôm cô đi vào phòng tắm, “Anh háo sắc lúc nào? Anh ở bên ngoài chạy cả một ngày, người đầy mồ hôi còn em ở nhà ngủ một ngày, tinh thần không tốt, cho nên chúng ta phải tắm rửa, cái này có gì không đúng hả?”

“Cường từ đoạt lý!” Cô sáng giọng.

Anh khom người mở nước nóng, thuận miệng nói: “Nhu Nhu, anh tìm được việc rồi!” Khẩu khí anh sung sướng.

Diệp Uyển Nhu lặng đi một chút, cô cũng không biết Diệp Thư Duy có tìm việc.

Anh xoay người vì cô cởi áo ngủ, “Là thầy dạy tiểu học, hoàn cảnh cũng không tệ lắm!”

Cô nhìn lại anh, hỏi: “Không phải anh không thích làm thầy dạy người ta sao?”

Cô nhớ kỹ, trước kia anh từng cự tuyệt nhiều học viện chuyên môn.

“Không có đâu! Hôm nay anh đến trường, vừa nhìn thấy đám nhóc kia anh đã rất thích rồi. Cho nên, anh tin tưởng phần công việc này nhất định anh có thể đảm nhiệm thật vui vẻ.” Diệp Thư Duy nhẹ nhàng nói.

Lòng Diệp Uyển Nhu có một chút chua xót, cô rất tức giận bản thân mình.

Cô chỉ thầm nghĩ đến khi hai người ở cùng một chỗ cuộc sống sẽ vui vẻ đến cỡ nào, nhưng không có lo lắng đến Thư Duy phải vì thế nỗ lực trả giá những gì ——

Thẳng đến giờ phút này, cô mới nhận thức ra dư luận có thể tạo thành bao nhiêu thương tổn cho một người.

“Xin lỗi...” Cô âm nhiên mà nói.

Anh đỡ lấy vai cô, thận trọng nói: “Chúng ta sau này có thể đừng nói với nhau câu này không? Anh rất vui vẻ, thật sự đó. “

Sau đó, anh dùng bông tắm xoa bóp khắp thân thể mình.

“Được rồi, Nhu Nhu, em cũng phải chuẩn bị đi thi, không thể cứ bỏ bê việc học được, biết không!” Anh ôm lấy từ phía sau cô, làm cho bọt xà phòng trên người hai người giao hòa vào nhau, kiến tạo ra một loại cảm giác cực thoải mái cùng thân mật.

Cô nắm lấy tay Thư Duy, nhượng bộ nói: “Không thi có được hay không? Thi làm người ta rất mệt người! “

“Không được.” Thư Duy hết sức kiên quyết.

Trong lúc đó hầu gian cô đột nhiên bốc lên một cỗ cảm giác cực không khỏe, nhúu lại mày cô nôn khan.

Diệp Thư Duy tưởng rằng cô đang làm nũng, anh liền ở gương mặt cô nhẹ nhàng hôn lên, trấn an nói:

“Em phải có việc gì làm mới được, cả ngày cứ ngủ như vậy, đối với thân thể cũng không tốt; yên tâm đi, anh sẽ giúp em ôn tập, thi cũng không khó. “

Đột nhiên, cô có một loại dự cảm bất hảo đánh ngực mình, không thể nói đó là chuyện tình gì làm cô tức giận, nhưng cô lại cảm giác được đột nhiên tâm tình trở nên rất kém.

“Thư Duy, đừng náo loạn, em muốn đi ra ngoài.” Cô mở ra vò sen tẩy thân thể.

“Tức giận rồi à! Đọc sách thật sự khó khăn như vậy sao?” Anh nghi hoặc hỏi.

Cô bao lấy khăn tắm, đi ra, “Được rồi! Thi thì thi, ngày mai em sẽ quay về trường học lấy bằng thành tích, xem có thể trực tiếp tham gia thi hay không. “

“Thành tích anh đã giúp em lấy về rồi, trên thực tế đại học bên đó anh cũng giúp em bảo lưu kết quả rồi, nếu như em thật không nghĩ muốn tham gia thi thì cũng có thể đi học lại ở trường đó. “

Cô động dung mà nhìn anh, cô hiểu rõ bản khoãn của anh, anh sợ lời đồn đãi tạo thành thương tổn cho cô, nên anh mới hy vọng cô có thể đổi lại một hoàn cảnh mới bắt đầu lại lần nữa.

Anh vẫn luôn nghĩ mọi thứ tốt cho cô, mà cô hỏi báo anh cái gì?

“Thư Duy, em... Xin lỗi...”

“Không phải nói rồi sao, sau này không nói câu đó nữa mà? Sao mà lập tức quên mau vậy! ” Anh quang thân thể đi ra, dùng một cái khăn lông lớn lau tóc cho cô.

Hầu gian anh lại dâng lên một cỗ cảm giác không khỏe, cô lại nôn khan.

Lúc này anh bắt đầu nghi hoặc, ngừng tay nhìn thẳng cô, bất an hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô nhún nhún vai, lơ đãng mà cười cười, “Có thể do tối hôm qua ăn nhiều quá. Được rồi, vậy anh lúc nào thì bắt đầu đi làm?”

Xoay người lại cô đưa cho anh một cái quần trong, chỉ chỉ thân thể đang xích lỏ của anh.

Anh mặc quần trong vào, trả lời: “Tháng sau ban đầu, bắt quá hai ba ngày này còn phải tới trường học học trước để tìm hiểu rõ tình hình. “

Cô đột nhiên dừng lại động tác mặc áo trong, hỏi:

“Hôm nay là ngày mấy rồi?”

“Ngày 25 nha! Có chuyện gì sao?” Sau đó anh lại đem cô kéo vào trong lòng, anh yêu cực kỳ cảm giác ôm lấy cô như vậy.

“25?” Cô ngẩn người, thuận miệng nói: “Chúng ta rời nhà ba tuần rồi hả?”

“Đúng vậy! Thời gian qua thật là nhanh, cũng ba tuần rồi, không biết Phúc tẩu bọn họ sống có tốt không?” Anh tựa cảm lên đỉnh đầu cô, ngửi lấy hương thơm tỏa ra từ tóc cô.

Rồi đột nhiên, cô giống như trong nháy mắt rơi vào vực sâu vạn trượng, cả đầu ong ong kêu vang, khuôn mặt vốn đang tươi tắn dần dần ảm đạm xuống.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, nhìn bờ môi của anh hết mở lại đóng, nhưng cô nghe không lọt anh đang nói gì?

Trong óc của cô chỉ còn lại câu nói kia: “Hôm nay là ngày 25!”

Diệp Uyển Nhu cầm bút di đi ở trên tấm lịch, một đôi mày liễu lại buộc chặt.

Chỉ thấy trong chốc lát cô vút cán bút, chốc chốc lại gõ mặt bàn, giống như phiền não.

Sau đó, cô từ dưới giường rút ra một quyển sách, trở mình lại đọc, càng đọc mày cô lại khóa càng chặt.

Cô xúc động mà đem thư hướng hóa trang bàn một đầu.

Trên mặt sách, viết ——《Những triệu chứng khi mang thai 》.

Làm sao bây giờ?

Cô vuốt ve phần bụng bằng phẳng của mình mà không thể tin được bên trong có thể đã có một sinh mạng mới.

Trong sách nói, lúc đầu mang thai sẽ mệt mỏi, đi tiểu nhiều, khó chịu, tâm tình xúc động và muốn ăn nhiều thứ. ...

Sách nói bảy tám loại, cô ít nhất cũng ứng vào năm loại rồi, như vậy có tính là mang thai không?

Kỳ sinh lý của cô vốn đã qua, nhưng cô không có như vậy có phải là mang thai rồi, đúng không?

Làm sao bây giờ? Cô nên tìm đáp án ở đâu đây? Ai tới giúp cô với?

Nếu như thật sự mang thai rồi? Cô phải xử lý ra sao?

Trời ạ! Lòng của cô quá hỗn loạn.

“Nhu Nhu, em xem anh mang cái gì trở về nè?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Diệp Thư Duy.

Cô khần trương gấu cuốn sách, nhưng nhìn đâu cũng thấy không thích hợp, mà tiếng bước chân của Diệp Thư Duy lại càng lúc càng gần, dưới tình thế cấp bách cô đem sách quăng xuống đất đá vào gầm giường.

“Anh còn tưởng rằng em đang ngủ đấy! Như thế nào không nói gì cả vậy?” Anh đã đi tới, ở trên trán cô đặt một nụ hôn.

Cô ngồi xuống, tránh nặng tìm nhẹ hỏi: “Anh cầm gì trên tay vậy? Thom quá nga!”

“Lưỡi vịt em thích nhất. ” Thư Duy giờ giờ món ăn trên tay lên.

“Oa, Thư Duy, anh thật tốt.” Cô cao hứng mà nhận lấy.

Bây giờ ở tại nơi nông thôn hẻo lánh này, cũng không thể có mọi thứ một cách thuận tiện trước đây được, lưỡi vịt này Thư Duy phải tốn nhiều công sức mới có thể mua được, cô cảm kích hôn má anh.

Nhưng lưỡi vịt vừa vào miệng cô lại có cảm giác không thích hợp, cảm giác yết hầu không khỏe thoáng cái lại vọt lên.

Lúc này cô không dám nôn khan, cô cố nén cảm giác không dễ chịu lại, mạnh mẽ đem thức ăn trong miệng nuốt đi xuống.

Cô quyết định rồi, mặc kệ chân tướng như thế nào, cô sẽ tuyệt không tạo thêm phiền phức cho Thư Duy nữa, tuyệt không. ..

“Đang suy nghĩ cái gì? Về mặt ngưng trọng vậy. ” Anh điểm nhẹ chóp mũi của cô, gọi về lực chú ý của cô.

Cô cố tìm cách làm ra vẻ tươi cười, tận lực lấy tâm tình vui vẻ trả lời: “Nhớ anh đó! “

“Nghĩ tới anh?” Anh rời khỏi cô liếc mắt một cái, anh chống tay nhìn cô cười, nụ cười mang theo tà khí làm cô đột nhiên tăng thêm trống ngực.

Anh đưa mắt sát lại gần cô, rồi hôn lên trán cô. “Anh cũng nghĩ ‘ nhớ ’ em, Nhu Nhu.” Sau đó, anh lập tức thu hẹp khoảng cách, dùng lời cảnh cáo nói: “Mau ăn, miễn cho anh lại không khắc chế được!”

Cô ăn không vô, cô thầm nghĩ muốn anh, muốn anh, nói không chừng hai người hoan ái có thể tạm thời làm cho cô quên mất nội tâm sợ hãi, quên mất vấn đề phiền lòng.

Bây giờ, cô thầm nghĩ trốn trong lòng anh, như đã điều mà tạm thời trốn tránh hết thảy.

Cô kéo cánh tay anh, tiếng nói tràn ngập ngượng ngùng “Anh không phải nói muốn em sao? Vậy không nên thay đổi chủ ý, bởi vì em cũng muốn anh. “

Yêu cầu của cô luôn luôn làm anh khó có thể từ chối, “Nhu Nhu, em càng lúc càng lớn mật rồi nha! ” Anh ách thanh chế cười cô, sau đó một tay kéo lấy

cô vào trong lòng hôn nồng nhiệt.”Bất quá, anh thích em thành thật. “

Rất nhanh, hai tay của anh liền như lửa nóng mà chiếm hữu cả thân hình cô.

Cô bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, muốn tự hỏi, cô chỉ thầm nghĩ muốn dùng toàn tâm cảm thụ, đáp lại.

Cô nhiệt liệt phản ứng làm anh hoàn toàn mất khống chế, anh nghĩ muốn thả chậm tốc độ, nghĩ muốn cấp cho cô đầy đủ thời gian, nhưng cô nhiệt tình như hỏa làm anh như thế nào còn có thể bần khoản nữa đây?

Thư Duy toàn thân lửa nóng khó chịu, anh một ít ôn tồn cũng không có, thậm chí có thể coi là cường hãn, bởi vì cô nhiệt tình như vậy, tràn ngập lực bạo phát như vậy.

Cô căn bản không chịu thả anh đi, cuối cùng hai người rốt cục ở trong lúc tình cảm nóng sáng hóa mãnh liệt mà đạt được cao phong.

Mấy phút đồng hồ sau, anh rốt cục khôi phục thanh tĩnh, anh nhẹ vỗ về gương mặt hồng nhuận của cô hỏi:

“Nhu Nhu, em có khỏe không?”

Anh ôn nhu làm cho trong lòng cô nóng lên, cô ngượng ngùng mà quay mặt đi, “Em tốt lắm.”

Anh vuốt tóc cô, êm ái hỏi: “Nhu Nhu, em có biết cái gì gọi là vợ chồng kết phát không?”

Cô quay đầu lại, khó hiểu mà trừng lớn mắt, chờ đợi đáp án từ anh.

“Ngày xưa khi nam nữ đều nuôi tóc dài búi lên cao, bình thường cũng không cới xuống, chỉ có khi đang ngủ khi mới có thể xả ra tán loạn, mà vì kết phát, cũng chính là chỉ. . .”

Anh nhìn thân thể xích lỏ của cả hai, nhìn cô hé ra gương mặt hồng thắm mà cười to nói:

“Cũng chỉ như chúng ta lúc này, tóc hai người mới có thể vì tình cảm mãnh liệt mà đan vào nhau loại thân mật này cũng chỉ có vợ chồng mới có thể có, vì vậy ‘kết phát’ là như vậy. “

“Nhưng mà. . . Chúng ta không phải vợ chồng.” Hốc mắt cô lại ngưng tụ một tầng hơi nước, có chút khó khăn mà trả lời.

Anh nhìn cô một chốc, trách nặng: “Nói bậy.”

Anh nhẹ nhàng vén sợi tóc của cô, về mặt anh ôn nhu làm cho mắt cô lại tràn ngập nước mắt.

“Nhu Nhu, anh không thể cho em một cái hôn lễ, đây là tiếc nuối cả đời này của anh ; nhưng tấm lòng anh yêu em, tuyệt đối so với bất cứ đời vợ chồng trong thế giới này cũng sâu sắc hơn, em là vợ anh, người vợ cả đời này của anh, không người nào có thể so với em ở trong lòng anh , điểm ấy em nhất định phải tin tưởng anh.” Thư Duy kiên định mà nói ra tình cảm của mình.

“Em tin, em đương nhiên tin, em từ nhỏ đã tin anh rồi. Gần đây, em thường suy nghĩ, tại sao em từ nhỏ đã gọi anh là Thư Duy mà không gọi là anh trai? Nhớ không? Vì chuyện này, em còn bị mẹ đánh mấy cây roi nữa. ” Nhớ tới chuyện cũ, cô phá nước mắt mỉm cười.

“Đương nhiên nhớ, lần đó nếu không phải anh đi tìm ba trở về, còn không biết em sẽ bị đánh thành cái dạng gì nữa? Em đó! Từ nhỏ đã cứng đầu rồi. ” Thư Duy sùng nịch nói.

“Mới không phải như vậy, em luôn luôn rất ngoan ngoãn, em chỉ không muốn gọi anh là anh trai thôi, ngoài chuyện này thì cái gì em cũng chịu nhượng bộ. Trước kia em vẫn không rõ, vì vậy em giận dữ học những cô gái khác gọi anh là Thư Duy, tưởng rằng như vậy liền có thể gần anh hơn. Nhưng mà, gần đây rốt cục em đã suy nghĩ cẩn thận rồi. . . Có thể từ lúc đó em đã yêu anh rồi! Yêu anh, đương nhiên em sẽ không muốn coi anh là anh trai! “

“Nhu Nhu!” Anh nghe cô nói mà lòng chấn động, máu toàn thân rất nhanh mà di chuyển, tâm tình kích động anh đem cô ôm gắt gao, cơ hồ làm cô không cách nào thở dốc.

Trên núi đặc biệt có gió mát từ cửa sổ thổi vào, cái loại cảm giác này cực lạnh đậm và yên lặng, nhẹ nhàng phát qua khuôn mặt, một loại nhu tình tràn trề theo gió nhẹ nhàng nhộn nhạo, chậm rãi dâng lên.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, cả hai đều cảm thụ được phần nào tình cảm không thể giải thích được, sau thời gian dài nhìn chăm chú, bọn họ đều cảm thấy vui sướng cùng thỏa mãn.

Nhìn lên anh, cô có cảm giác thỏa mãn có được một điều gì đó, mặc dù loại cảm giác này không giống như một mảnh lá rụng, mà giống như một dòng sông chảy xiết, nhưng cô tuyệt không hối hận.

Cuộc sống lo âu trung ngày ngày trôi qua, Diệp Uyển Nhu càng lúc càng bất an, cô cơ hồ có thể khẳng định trận này mình trốn không thoát rồi!

Sau khi thật vất vả mua về que thử thai, cô lại hối hận.

Trùng mắt nhìn que thử thai, cô hoảng sợ mà nhìn chăm chú, phảng phất nó như một con rắn độc mãnh thú, làm cho cô sợ hãi, dừng khí của cô ngay lúc do dự không quyết mà từng giọt từng giọt trôi đi.

Cuối cùng cô nhắm một mắt đem nó vứt ra phía xa, nhưng lập tức cô lại đem nó nhặt trở về, cô rõ ràng tăng nghi ngờ trong lòng mình vẫn cần nó để chứng minh, mặc dù cô phi thường sợ hãi, phi thường sợ hãi, nhưng...

Cô rất nhanh mà đi về phía phòng tắm, không hề do dự.

Không có thời gian rồi, nếu như này hết thấy đều là thật sự... Không có thời gian rồi

Chỉ chốc lát, trên que thử liền xuất hiện một dấu gạch màu đỏ.

A! Diệp Uyển Nhu thoáng la toáng lên——

Quả nhiên vậy!

Toàn thân cô run rẩy, chỉ cảm thấy trước mắt một màn màu đen, đầu gối mềm nhũn, cả người liền ngã quỵ xuống.

Cô giờ tay lên que thử lại nhìn một lần cẩn thận nữa, nhưng tay cô lại mềm yếu không cách nào cầm lấy được.

Mà que thử giống như hiểu rõ tâm ý của cô tự mình rơi xuống, cô lần nữa nhìn chăm chăm vào cái vạch nho nhỏ, nhưng làm như thế nào cũng thấy không rõ lắm, bởi vì nước mắt cô một giọt hai giọt rơi vào trên que thử làm mờ đi kết quả thí nghiệm.

Cô bối rối cầm lấy que thử thai chạy ra trước cửa, ở một cái cây không xa cô vùi nó xuống đất chôn sâu.

Cô không thể để Thư Duy phát hiện bí mật này, cô không nên làm cho anh lại lo lắng nhiều thêm nữa.

“Nhu Nhu.”

Thanh âm rất nhỏ lại quen tai kêu gọi làm cho Uyển Nhu thoáng cái giật mình, cô vội vã quay đầu lại, sau đó không dám tin mà trùng mắt nhìn.

“Chị Giai Hân?”

Về mặt Giai Hân trêu chọc, mỉm cười mà hướng đến gần cô.

“Đúng vậy, là tôi, hù dọa cô giật mình sao, không nghĩ tới tôi sẽ tìm đến các người đúng không?” Thần thái cô ta rất tự nhiên, vẻ mặt rất ôn hòa, như một người bạn cũ đã lâu không gặp mà tươi cười.” Không chào đón tôi sao? Không mời tôi vào bên trong ngồi à?” Cô ta cười chỉ chỉ tay ra căn nhà phía sau.

“Nga, nga, mời vào, mời vào.”

Nhu Nhu bối rối đứng lên, lau bùn đất dính đầy tay, vừa xấu hổ vừa ngại ngùng mà theo Giai Hân vào nhà, mà bộ dáng của Giai Hân giống như cô ta mới là chủ nhân căn nhà.

Giai Hân vừa vào cửa đã đi khắp nơi ngắm ngía, sờ sờ, cô ta cứ coi như mỗi căn phòng đều có cảm tình thật lâu vậy.

Mà cử chỉ này thu vào mắt Uyển Nhu phá lệ có vẻ không phải tư vị, điều này làm cho cô nhớ tới lúc trước mình đuổi theo Thư Duy hồi hải ngược xuôi đều là do Giai Hân, có lẽ quá khứ của hai người nhiều hơn cô và anh rất nhiều.

Nghĩ tới người này, cô lại cảm giác một trận khó chịu kéo tới, nhưng cô cố nén lại.

“Nơi này không có gì thay đổi, năm trước tôi cùng với Thư Duy tới đây làm việc cũng là như thế này, tôi còn nhớ rõ bên trong giường ngủ cứng đến làm cho người ta cả người đầu khớp xương! Nga, xin lỗi, các người hẳn là đã đổi lại giường mới rồi ha.” Giai Hân cố ý nói, sau đó cô ta lại giả vờ áy náy mà cười cười.

Lời này nghe vào trong tai Uyển Nhu đương nhiên là cực kỳ không thoải mái, nhưng Uyển Nhu cũng không có biểu hiện ra ngoài, cô cố ý như không để ý đều Giai Hân vừa nói.

“Chị Giai Hân, mời ngồi. Uống tách cà phê được không?” Nhu Nhu vội vã muốn né tránh Giai Hân, mỗi một câu nói của cô ta đều làm cô có cảm giác quần bách.

“Không cần đâu, đến, chúng ta ngồi xuống tâm sự, lúc này chắc Thư Duy đi dạy rồi hả?” Cô ta làm như tùy ý hỏi.

“Chị... Làm sao biết được?”

Giai Hân nhếch môi cười.”Tôi mặc dù không có danh phận gì với Thư Duy, nhưng theo anh ấy nhiều năm, anh ấy có bao nhiêu nơi ở, nhận thức bao nhiêu người, tôi muốn tra ra thì điểm này là việc nhỏ không khó khăn, huống hồ trong giới tôi cũng nhân tiện có quen vài người, lúc này Thư Duy gây ra chuyện náo loạn lớn như vậy... Nga, xin lỗi, tôi đã quên!” Giai Hân nhìn Uyển Nhu sắc mặt trắng bệch giả ý mà che miệng mình lại, giống như cô ta chỉ

vô tình nói lời.

“Không sao. ” Uyên Nhu gian nan nói.

“Ồi! Cô đương nhiên là không sao rồi, nhiều lắm là không học đại học, nhưng Thư Duy không giống với cô. ” Cô ta thở dài một hơi rồi nói: ” Tiền đồ tương sai coi như đã hết, anh ấy không nên sống như thế này, cô biết không? Anh thậm chí vốn là một nhân tài trong nghệ thuật. ..”

“Tôi không biết...” Uyên Nhu bối rối mà trả lời.

“Cô đương nhiên không biết, cô rốt cuộc hiểu rõ anh ấy bao nhiêu?” Giai Hân vẽ mặt biến đổi, tức giận mà tới gần cô, “Cô biết anh ấy chán ghét chuyện gì sao? Anh ấy chán ghét số học, chán ghét bản chương trình học cứng nhắc, càng chán ghét sự kỷ luật, chán ghét mỗi ngày phải đối mặt với đám người không biết nghệ thuật kia!” Giai Hân tiến một bước đem Uyên Nhu đẩy vào góc tường.

“Cô thì biết cái gì? Quy luật cuộc sống cứng nhắc như vậy sẽ giết chết tài hoa của anh ấy, anh ấy sẽ từng giọt từng giọt mà mất đi chính mình cuối cùng anh ấy sẽ không bao giờ còn là nhân vật tài hoa trong giới nữa, mà chỉ là một người đàn ông chán chường vô dụng thôi; mà cô làm như thế nào biết? Cô đang bắt buộc anh ấy mỗi ngày làm việc anh ấy chán ghét nhất, về đến nhà nhưng lại phải giả vờ mạnh mẽ giả bộ cười vui. Tôi hỏi cô, việc này với tự sát thì có gì khác nhau đâu?” Giai Hân trách hỏi, thở lộ bất bình trong lòng cô ta.

“A!” Uyên Nhu hai mắt sợ hãi mà nhìn chăm chú vào Giai Hân, khuôn mặt trắng bệch đến dọa người, cô ngã ngồi xuống dưới đất, ngăn không được nước mắt.

“Khóc? Cô khóc có ích lợi gì! Hết thấy đều do cô ban tặng, do tình yêu của cô, ích kỷ không để ý tới, cô đã hoàn toàn phá hủy người đàn ông cô luôn miệng yêu kia! Tình yêu của cô đã từng giọt từng giọt mà ăn mòn anh ấy, từng giọt từng giọt mà tiêu diệt anh ấy, vậy sao cô không dứt khoát cầm dao chém chết anh ấy đi cho rồi!” Nói xong lời cuối cùng Giai Hân kích động mà rống to.

“Không! Không không không...” Liên tiếp vài tiếng không, Uyên Nhu hô hấp dồn dập, thanh âm phát run, cả người cô cũng run rẩy, ngực kịch liệt mà phập phồng.

Cảm giác tội lỗi lần nữa kéo tới, lúc này cô cũng không nhận được mà nhắm phía phòng tắm nôn ra.

Phòng tắm truyền đến liên tục tiếng nôn mửa khiến cho Giai Hân nghi hoặc, cô ta nhíu mày đi tới, nhìn Uyên Nhu cả người ghé vào trên bồn cầu không cách nào đứng dậy, cô ta lấy ngón trỏ chỉ vào cô rồi cuống quýt lắc đầu——

“Cô... Cô mang thai rồi?”

Uyên Nhu nghe vậy quay đầu lại, trong ánh mắt tràn ngập gánh nặng thống khổ.

“A...” Lần nữa chịu đã kích Giai Hân rốt cục đập vào cánh cửa đi ra, cô ta như người như bị thua mà thoát khỏi căn phòng nhỏ.

Sau một lúc lâu, Uyên Nhu đứng dậy đi ra phòng tắm, trong đầu cô tất cả đều là lời chỉ trích của Giai Hân cùng với nỗi lo đứa bé trong bụng mình.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Có phải cô thật sự sai lầm rồi không?

Cô thất thần mà trở lại phòng khách, rồi đột nhiên cô thoáng thấy một tia sáng bạc lướt qua, nhìn kỹ thì ra là một con dao gọt trái cây ở trên bàn.

Con dao nhỏ loang loáng, đột nhiên ở trong mắt cô chợt lóe, ý niệm tự từ mơ hồ nổi lên trong lòng.

Cô chồm người tới gần, cầm lấy con dao nhỏ rồi đưa qua lại ở trước mắt——

Hình ảnh hôm qua cô cùng Diệp Thư Duy ngồi ở ghế sofa lon cùng gọt táo ngọt ngào hiện lên trước mắt, hốc mắt cô lại bịt kín một tầng hơi nước, cô chán nản mà ngã trên mặt đất, trong lúc nhất thời giống như rơi vào trong sương mù, không biết nên đi về đâu. ..

Sắc trời chậm rãi tối xuống, ngoài cửa sổ vài con quạ đen ở trong đám mây u ám bay xẹt qua, âm thanh nghe hết sức thê lương.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phảng phất như cô mới từ trong giấc ngủ mơ mà tỉnh dậy.

Con dao nhỏ vẫn ở trong tay cô, lòng cô mơ hồ đau đớn.

Cô vốn không có sự quyết định, cô vốn không đủ dũng cảm, trái tim thật bi ai, khổ đau cùng với bất lực khiến cô như mang một gánh nặng.

Nhẹ nhàng, cô đem dao buông ra.

Tự sát chỉ bất quá là trong nháy mắt, song, cô còn có thật nhiều thật nhiều điều chưa nói.

Còn nữa, cô cũng không muốn để cho Thư Duy thêm gánh nặng, anh đã vì cô hy sinh nhiều lắm, lần này nên đổi lại là cô vì anh mà suy nghĩ đi. ..

“Dì! Thom quá nga, Nhu Nhu em mua món gì đó?” Diệp Thư Duy đi vào cửa, đã nghe thấy một thom xông vào mũi.

Diệp Uyển Nhu cười duyên mà bung ra một tô món ăn, gọi anh:

“Nhanh tới đây thử xem, em mất thật nhiều công phu đây!”

“Em?” Diệp Thư Duy không tin mà nhìn chằm chằm hai gò má đỏ bừng của cô, sau đó đi nhanh về hướng phòng bếp.

Diệp Uyển Nhu vui vẻ hứng thú mà nhìn cử chỉ bối rối của anh, cô bật cười nói: “Thư Duy, anh rất không cho em mặt mũi nha! “

Diệp Thư Duy ngại ngùng mà cười cười.

“Là do em làm cho anh rất giật mình đó chứ! “

Anh một nửa ngửi cái bát trước mặt, “Thật sự là thom quá A! Khi nào thì em học được làm món này vậy?”

Vừa nói, anh liền ăn thử một miếng.

“Ăn ngon không?”

Cô tràn ngập chờ mong hỏi, khẩn trương mà quan sát vẻ mặt của anh.

“Ăn ngon, ăn ngon, thật sự là quá tuyệt vời!” Vừa nói, anh vừa tấm tắc khen lần nữa.

Cô cao hứng mà rưng rưng cười, “Từ từ ăn, đừng nghẹn! “

Sau đó, cô đẩy anh ngồi xuống bên cạnh, lời nói hàm ý:

“Thật hy vọng cuộc sống như vậy có thể duy trì mãi mãi, em muốn học làm nhiều món ngon, mỗi ngày em sẽ điều chuẩn bị một bữa cơm tối thịnh soạn cho anh. “

Anh lặng đi một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó cười nói: “Anh lại không hy vọng em mệt chết, hưởng hồ... “

Anh đột nhiên nghĩ đến một thứ khác, “Đưa tay cho anh nhìn một cái!”

Cô đứng dậy đưa tay giấu ra phía sau, lui từng bước, cười lắc đầu.”Làm sao vậy? Mau ăn nha! Nguội sẽ không thể ăn đó! “

Anh nhú mày, mạnh mẽ tiến lên đem tay cô kéo ra.

Cô đau đớn hô một tiếng, mà anh thì thấy được trên tay cô có nhiều vết phỏng.

“Không có gì đáng ngại, em bôi thuốc rồi!” Cô vội vàng giải thích.

Tâm anh lại có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thắt chặt làm cho lòng anh đau đớn.

Anh đem tay cô nâng trong tay mình, rồi lại đưa tay nhẹ nhàng xoa lên vết đau của cô, “Sau này đừng làm việc này nữa, được không?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng: “Không có lần sau nữa đâu...”

Anh tưởng rằng cô hứa hẹn, nên không hề hỏi tới nữa, anh chỉ nhẹ nhàng đem cô kéo vào trong lòng, nhẹ vỗ về tay cô.

“Thư Duy, cả đời này anh muốn làm chuyện gì nhất?” Cô đột nhiên đặt câu hỏi.

Diệp Thư Duy trầm ngâm nửa ngày sau đáp: “Anh muốn mang em đi khắp toàn bộ thế giới, mỗi một nơi, thậm chí ở cả nơi hoang vu không người nào biết, cũng lưu lại dấu chân hai ta.”

Uyển Nhu yên lặng nhìn chăm chú vào anh, nhìn ánh mắt anh vốn thần thái ánh thái dương, đột nhiên hốc mắt cô ngưng đọng hơi nước, sợ bị phát hiện, cô tựa đầu vào trong ngực Thư Duy.

Thư Duy bất giác khác thường, anh nhẹ vỗ về mái tóc đen mềm mại của cô thổ lộ ra lời yêu say đắm dành cho cô.

Chị Giai Hân nói đúng, Thư Duy vốn không thích bó buộc, anh không nên sống như vậy.

Cô nên buông tay anh, thả anh đi, để cho anh tự do bay lượn.

Đúng, cô quyết định rồi——

Cô muốn thả tự do cho anh!

Giữa trưa hôm sau

Diệp Thư Duy lợi dụng thời gian trường học nghỉ trưa, anh sửa sang tư liệu của mình, đang lúc anh muốn rời đi thì, vô tình gặp được người đưa báo, nơi thôn dã này báo chỉ một tuần mới đến một lần.

Anh tiếp nhận báo sau đó rất tự nhiên mà lật xem.

Đột nhiên, một cái tin đặc biệt tìm người, hấp dẫn ánh mắt anh.

Cần tìm gấp

Diệp Thư Duy

Diệp Uyển Nhu

Người nhà vạn phần lo lắng, đọc được tin xin mau chóng quay về.

Chuyện hai người lo lắng cũng không phải là sự thật, trong nhà đang chờ làm việc vui cho cả hai, tình hình cụ thể và tỉ mỉ hãy liên lạc với người nhà rồi nói sau.

Phúc tẩu

Diệp Thư Duy cả người giật mình ngây ngẩn, trong mẩu tin tìm người này đã ngụ ý rõ ràng mọi chuyện nhưng anh vẫn còn điều chưa rõ.

Anh vội vàng chạy hướng về phía phòng làm việc, bây giờ chỉ có gọi điện thoại về nhà, mới có thể giải khai nghi hoặc trong lòng anh.

Một lát sau, Diệp Thư Duy lòng tràn đầy vui sướng, sau khi anh cùng Phúc tẩu nói chuyện qua điện thoại liền thẳng tiến về nhà.

Anh vội vã muốn đem tin tức tốt này báo cho Diệp Uyển Nhu... Thì ra, bọn họ không phải anh em ruột!

Trời ạ! Bọn họ không phải anh em ruột, đây là tin vui đến cỡ nào chứ!

Anh phải nhanh lên, nhanh lên nữa, nhanh nói cho Nhu Nhu biết, cô nhất định sẽ vui mừng lắm ..

Anh đã chờ không kịp muốn thấy vẻ mặt vui sướng của cô rồi, anh phải chạy nhanh hơn nữa mới được

Anh thở hồng hộc mà chạy như điên vào cửa, vừa vào cửa anh liền giết giọng hô to:

“Nhu Nhu, Nhu Nhu, anh có một tin tức tốt muốn nói cho em .. Nhu Nhu!”

Diệp Thư Duy vừa đi từ cửa vừa la lên, nhưng vừa vào cửa anh đã ngửi thấy mùi gas rất nồng, cửa sổ lại đóng chặt ——

Anh nhanh chóng tắt đi gas, mở cửa sổ, sau đó vội vàng tìm kiếm Diệp Uyển Nhu...

Rất nhanh, anh ở phòng ngủ đã phát hiện ra Diệp Uyển Nhu đang hôn mê.

“Nhu Nhu!” Anh cấp bách vỗ vào khuôn mặt không chút máu của cô, nhưng anh có gọi thế nào cô vẫn bất tỉnh.

Sắc mặt của cô trắng bệch, tứ chi lạnh như băng làm người ta sợ hãi.

Sau khi tiếp xúc đến người cô trong nháy mắt chân anh như nhũn ra, cả thân thể như muốn đổ sập.

Không! Không nên! Không thể!

Anh run rẩy đưa hai ngón tay vào dưới mũi cô, phát hiện ra hô hấp cô rất nhẹ nhưng vẫn còn thở.

Mặt anh lộ vẻ kinh hãi, ôm lấy cô, anh không dám chùng chừ mà chạy ngay ra bên ngoài...

Lúc này anh nhất thời hưng phấn nên một hơi chạy bộ từ trường trở về, bây giờ thật đáng chết anh đã đem xe đậu ở trong trường học.

Mà bây giờ không có xe ở nơi này lại heo hút, heo lánh, anh chỉ có thể ôm Diệp Uyển Nhu nóng lòng như đốt chạy xuống dưới chân núi.

Tích Tích!

Một trận loa âm thanh đến từ phía sau Diệp Thư Duy, anh kinh hãi mà quay đầu lại ngăn cản chiếc xe.

Chi... Xe thắng khẩn cấp...

“Này, muốn chết à! ” Tài xế hé đầu ra ngoài cửa sổ xe máy.

Diệp Thư Duy ôm Diệp Uyển Nhu rất nhanh mà mở cửa lên xe, vừa ngồi vào chỗ anh liền la hét:

“Nhanh, không còn kịp rồi, nhanh lên đến bệnh viện đi!”

“Này, anh làm gì đó? Xuống xe, xuống xe...” Tài xế kinh hoàng đuổi Thư Duy, nhưng khi nhìn thấy Diệp Uyển Nhu ông ta liền ngừng động tác, “Cô ấy làm sao vậy?”

“Trúng độc Gas, phải nhanh đưa đến bệnh viện, tôi van chú mau lên! ” hốc mắt Diệp Thư Duy phấp phỏng, kích động lay tay tài xế.

“Được rồi! “

Tài xế không nói hai lời mà giẫm chân ga, hướng bệnh viện cấp bách phóng đi.

Diệp Thư Duy không ngừng mà nói nhỏ bên tai Diệp Uyển Nhu:

“Nhu Nhu, đừng cảm lên, em không thể bỏ lại anh như vậy, nghe thấy được không, không thể bỏ lại anh! “

Xe ở trên đường núi xóc nảy, nhưng bên trong xe Diệp Uyển Nhu vẫn như cũ an tường mà ngủ say.

Diệp Thư Duy nhìn xung quanh vẫn là núi non mà mồ hôi lạnh chảy ròng, anh gấp đến độ như ngồi trên đồng lửa cúi người về phía trước, liều mạng hô:

“Nhanh lên một chút, tôi van chú, mau nữa lên! “

“Đừng gọi, đừng gọi, tôi không phải đã rất nhanh rồi sao? Mau nữa làm sao được, cậu làm như đang ngồi máy bay vậy! ” Tài xế cũng gấp đến độ bốc hỏa, bực mình mà la hét.

Chú ấy cũng không biết thật kỳ quái sao đường lại đột nhiên hóa thành quá dài như vậy, chạy như thế nào cũng không tới, thật sự là cấp bách chết người đi được.

Thật vất vả, xe rốt cục đến được cổng bệnh viện.

Diệp Thư Duy ôm Diệp Uyển Nhu, không thể chờ đợi được mà nhảy xuống xe, hướng phòng cấp cứu chạy đi.

Chú tài xế theo sau xuống xe liếc mắt nhìn sắc trời, sáng nay bầu trời còn rất xanh không biết khi nào đã bị kín rồi một tầng xám đen rồi, hơn nữa còn có chút mưa phùn.

Một cỗ áp lực phảng phất bao phủ cả tòa bệnh viện, làm kẻ khác không khỏi phát lên một cảm giác rợn người.

Tài xế không nhịn được lắc đầu thở dài, hơn nữa tự nói:

“Kéo lâu như vậy, chỉ sợ là không cứu được rồi! “

Bạn đang đọc truyện *Tình Chi Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hành lang màu trắng bao phủ một mảnh tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức khiến cho người khác tâm hoảng ý loạn.

Diệp Thư Duy đứng ở trên sàn nhà cảm thạch lạnh như băng chừng được 5 phút rồi.

Trong lúc đó, từ phòng cấp cứu ra vào vô số y tá bác sĩ, nhưng không có một ai nói gì cho anh biết tình hình bên trong, về mặt mỗi người luôn ngưng trọng làm lòng người hoảng loạn, cảnh này khiến Diệp Thư Duy cảm thấy hoàn toàn có cảm giác bất lực.

Hai mắt anh nhìn chăm chăm ánh đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu, nội tâm anh cảm nhận sự sợ hãi trước nay chưa có.

Hai tay anh nắm chặt thanh kim loại toàn thân đều buộc chặt, trong miệng không ngừng lầm bầm:

“Nhu Nhu, không thể, không thể bỏ lại anh như vậy! “

Phúc tàu cùng một đám người chạy tới, vừa vào bệnh viện liền chạy thẳng đến phòng cấp cứu.

Phúc tàu thở hồng hộc hỏi: “Thiếu gia. Nhu Nhu làm sao vậy?”

Ánh mắt Diệp Thư Duy có chút thờ người ra nhìn Phúc tàu, phảng phất không rõ nên nói cái gì?

“Tôi vốn nghĩ muốn nhanh đi đón hai người về nhà, như thế nào biết vừa đuổi tới đó mới biết được hai người đã xảy ra chuyện, may thay gặp được một chú tài xế nói cho tôi biết, hai người đang ở trong bệnh viện này. .. Cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Thiếu gia, ngài còn chưa nói cho Nhu Nhu biết các người không phải anh em ruột sao? ’ Phúc tàu cẩn thận nói.

Một câu các người không phải anh em ruột rốt cuộc gọi trở về thân trí của Diệp Thư Duy, hai mắt anh đột nhiên phát sáng lên.

Đúng vậy! Bọn họ không phải anh em ruột, anh vẫn chưa kịp nói cho Nhu Nhu biết tin tức tốt này.

“Nhu Nhu, nghe được không? Chúng ta không phải anh em ruột, em nghe được không? Em rốt cuộc có nghe thấy không!” Thư Duy thì thào nói.

Lúc này đèn trên phòng cấp cứu giống như đáp lại lời kêu gọi của Diệp Thư Duy, mấy bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra.

Diệp Thư Duy chạy thẳng đến, “Thế nào rồi? Cô ấy đã tỉnh dậy chưa? Không có việc gì đúng không?”

Bác sĩ khó khăn nhìn anh, có chút khó có thể mở miệng mà lắc đầu.

“Không!”

Một tiếng tuyệt vọng vang lên như xé tan bầu trời bao la, Diệp Thư Duy không dám tin mà trừng mắt nhìn, vô ý thức mà kêu to:

“Sẽ không, không có khả năng, cô ấy sẽ không tàn nhẫn như vậy, cô ấy biết tôi yêu cô ấy, cô ấy sẽ không bỏ lại tôi mà đi trước đâu, cô ấy nhất định rất sợ hãi, rất bất lực, rất cô đơn, cô ấy nhất định rất muốn ở bên tôi. ..”

“Thiếu gia...”

Mọi người hô, vội vàng kéo Diệp Thư Duy đang hoảng loạn lại, ai cũng rất sợ anh sẽ làm ra chuyện ngu ngốc gì.

“Ách, vị tiên sinh này... Anh trước hết đừng kích động, người bệnh cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng. ...”

Diệp Thư Duy nghe vậy sững sốt, ngay sau đó anh gạt bỏ tất cả tay mọi người ra, bắt lấy tay bác sĩ.

“Ông nói cô ấy còn cứu được, cô ấy không có việc gì rồi, có phải hay không?” Anh cắn cắn dục dục chứng thực, ánh mắt vốn thất thần nay lại như phát sáng lên.

“Cũng không phải nói như vậy, chính xác là cô ấy vẫn còn chưa qua thời kỳ nguy hiểm. Cô ấy không chỉ trúng độc gas mà còn uống một số lượng lớn thuốc ngủ nữa, xem ra tựa hồ ý muốn chết rất mãnh liệt, điều này đối với việc cấp cứu sẽ gây nên phức tạp lớn ; còn nữa, tôi cũng không thể cam đoan đứa bé có thể giữ lại, tôi chỉ có thể nói hy vọng kỳ tích xuất hiện...” Sau khi giải thích, bác sĩ đồng tình mà liếc mắt nhìn Diệp Thư Duy, sau đó lắc đầu rời đi.

Thuốc ngủ?

Muốn chết?

Trẻ con?

Tất cả các câu nói cứ liên tiếp như điện cao thế giật mạnh các giác quan của Diệp Thư Duy khiến anh sững sốt, toàn thân không thể động đậy.

Trong lòng anh đau nhức, đau đến muốn bất tỉnh, chân như không còn chạm đất.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Ai tới nói cho anh biết đi, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?

Anh xụi lơ mà nhìn về phía cánh cửa trắng phòng cấp cứu, bước chân anh vô cùng nặng nề mà bước về phía trước.

Muốn chết!

Thuốc ngủ!

Đứa bé!

Khí Gas!

Những ý nghĩ đó cứ như ma quỷ ám ảnh anh, anh lạnh lẽo đến khiến người e ngại.

Cánh cửa vừa mở ra, không khí yên tĩnh lập tức gãy xéo tâm Diệp Thư Duy, đau đến mức tâm hồn anh như nứt ra vậy.

Anh rất nhanh tìm thấy thân ảnh quen thuộc đang nằm im lìm trên chiếc giường bệnh màu trắng kia, sau đó hần phát hiện cô ——

Cô nằm ở đó, sắc mặt hồng nhuận ngày thường đã không còn, ở trong tấm chăn đơn màu trắng kia chỉ là một hình bóng xa lạ.

Cô ở đó, dáng người hao gầy nhỏ bé, cô đơn như vậy, mái tóc đen mềm rối tung, đôi mắt khép chặt nhìn không thấy được vẻ thông minh lém lỉnh ngày trước, cái mũi nhỏ khéo léo và đôi môi tái nhợt tất cả đều bị thiết bị dưỡng khí bao phủ lấy.

Anh tựa như không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy ngực mãnh liệt co quắp, quá độ hồi hộp cơ hồ làm cho anh như chết lặng.

“Nhu Nhu, em có thể nào tàn nhẫn với anh như vậy sao, em cho rằng chết đi như vậy, anh sẽ không thấy áy náy gì sao? Em đúng là đồ ngốc!” Ở trong không gian yên tĩnh, anh đột nhiên lớn tiếng khóc hô, khiến mọi người sợ hãi.

Anh tới gần, hung hăng mà lay cô dậy.

“Đừng chết, không cho phép em làm như vậy! Anh tuyệt không cho em đi, nếu như em dám can đảm ra đi trước mắt anh, anh tuyệt đối sẽ truy bắt em đến tận âm tào địa phủ, có chết anh cũng phải ngăn em lại. Cho nên em đừng bỏ anh, nghe thấy không!” Anh gào rống, cho dù người nào cũng không có cách kéo thân thể anh đi đời.

Người chung quanh thấy thế đều rơi lệ, yên lặng mà rời khỏi không gian của riêng hai người này, lưu lại cho bọn họ một nơi riêng tư.

Trên giường Diệp Uyển Nhu tựa hồ cảm nhận được sự tức giận của anh, nước mắt tự khóe mắt cô chậm rãi chảy xuống, điện tâm đồ bên cạnh rõ ràng chấn động.

Diệp Thư Duy kinh hi mà nhảy dựng lên, chạy như điên tới cửa, mở tung cánh cửa hô to:

“Nhanh, mau gọi bác sĩ, Nhu Nhu có phản ứng rồi!”

Sau đó anh lại rất nhanh chạy về bên giường bệnh, cầm chặt tay Diệp Uyển Nhu, “Nhu Nhu, người nghe thấy anh nói có phải hay không? Đừng cảm một chút, đừng cảm một chút, ở thời điểm khó khăn nhất chúng ta cũng chưa từng bị đánh bại, sao có thể ở lúc sắp đạt được hạnh phúc như bây giờ mà buông tay chứ!”

Ngón cái của Diệp Uyển Nhu di chuyển, giống như nghĩ muốn nắm lấy tay Diệp Thư Duy, đáp lại lời anh nói.

Anh kinh hi mà rơi lệ đầy mặt, kích động nói ra:

“Nhu Nhu, em sống lại rồi có phải hay không? Ôi, cảm tạ ông trời, em đã trở về có phải hay không?”

Bác sĩ rất nhanh đẩy cửa đi vào, nhìn điện tâm đồ một chút sau đó lại kiểm tra đồng tử của Diệp Uyển Nhu, tiếp đến ông ấy lại lấy máy siêu âm soi phần ổ bụng.

Cuối cùng, bác sĩ vốn ngưng trọng sắc mặt cuối cùng cũng hoà hoãn xuống, đứng dậy mỉm cười mà nhìn về phía Diệp Thư Duy, tuyên bố nói: “Chúc mừng, chúc mừng, rất khó tin quả thật có kỳ tích xuất hiện, hôm nay mẹ và con đều bình an, rốt cục cô ấy và đứa nhỏ đã vượt qua được thời kỳ nguy hiểm rồi.”

Diệp Thư Duy nghe vậy kích động mà ôm chặt lấy bác sĩ khóc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Cám ơn, cám ơn!”

Bên ngoài phòng cấp cứu vang lên tiếng hoan hô, trong đám người còn có một cô gái yên lặng mà lau nước mắt, sau đó mỉm cười xoay người rồi đi...

Không sai, người này đúng là Giai Hân.

Lúc đầu cô ta bị sự đổ kỵ làm u mê đầu óc nên mới có thể nói ra những lời đáng chết kia với Uyển Nhu, sau đó khi phát hiện Uyển Nhu mang thai cô ta mới hoàn toàn hết hy vọng.

Nhưng cô ta làm thế nào cũng không nghĩ tới Uyển Nhu sẽ tìm lấy cái chết, lúc biết được tin này, áy náy đã không đủ để hình dung sự hối hận của cô ta.
..

May mà ông trời có mắt, cuối cùng cũng mây tan trời sáng, hôm nay nhìn thấy kết quả này, cô ta thật sự thấy vui từ đáy lòng.

Người có tình rồi cũng thành quyền thuộc không phải sao?

Tin tưởng rất nhanh, cô ta cũng có thể tìm được mùa xuân chính thức thuộc về mình, tình yêu thuộc về mình.

Diệp Uyển Nhu thanh lệ nằm trên chiếc giường trắng.

Bệnh bên giường còn có Diệp Thu Duyệt đang lo lắng đợi cô tỉnh lại. Anh nhìn chăm chú gương mặt cô trên giường bệnh, trong tay thì đang cầm một quyển《Triệu chứng của người mang thai》.

Phúc tửu nói, đây là khi thu dọn lại quần áo của hai người trên núi ở dưới gầm giường phát hiện ra.

Mà mới vừa rồi bác sĩ cũng báo cho anh biết, cô đã hoài thai khoảng hai tháng rồi?

Anh nhìn chăm chăm cô, sớm đã rõ ràng chuyện ngoài ý muốn lần này là do đâu.

Thực chất, cô không phải bởi vì mơ hồ mà trúng độc khí gas, mà trên thực tế...

Cô đột nhiên khó khăn mà xoay mình, như từ trong ác mộng bị thức tỉnh, toàn thân sợ hãi, kịch liệt mà run rẩy, giống như nghĩ muốn phải bắt được thứ gì đó để bám víu mà đưa tay quờ quàng trên không trung.

Anh vội vàng đem tay mình nắm chặt tay cô, nhẹ giọng trấn an.

“Không có việc gì rồi, Nhu Nhu, không có việc gì rồi!”

Tiếng nói của anh cực kỳ có tác dụng trấn an, rất nhanh, cô lại lần nữa trầm tĩnh xuống, nhưng vẫn cảm lấy tay anh không có buông ra.

Cứ như vậy, cô lại ngủ một ngày một đêm.

Lần nữa tỉnh lại, cô cảm giác mất đỡ mỏi hơn nhiều.

Nhìn không gian đều màu trắng, trong nháy mắt cô nhớ không ra chuyện gì, thẳng đến khi cô nhìn thấy Diệp Thu Duyệt nằm bên giường bệnh, lúc này cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Phản ứng đầu tiên của cô vốn là vội vàng rút tay khỏi tay đang nắm chặt của Diệp Thu Duyệt mà dán tay lên bụng ——

Con thì sao? Cô không chết, còn con thì sao?

Đã chết sao?

Nước mắt của cô cuộn cuộn không ngừng mà tràn ra hốc mắt, ướt đầm cả khuôn mặt.

Lúc cô đột nhiên rút tay ra đã làm anh bừng tỉnh rồi, anh ngẩng đầu lên, nhẹ lau nước mắt của cô. “Đừng khóc nữa, chuyện đã qua rồi!”

“Thu Duyệt, xin lỗi!” Cô vì mất đi con mà cảm thấy đau lòng, nước mắt vẫn không cầm được mà chảy xuống.

“Không thể khóc, như vậy đối với con không tốt.” Anh nhẹ lừa, rồi lần nữa lau đi nước mắt của cô.

Cô ngậm ngùi cả người, nhất thời á khẩu không trả lời được, nói không nên lời đây là tâm tình gì, là mừng, hay là tức giận...

Em bé vẫn còn, nhưng vấn đề kia vẫn tồn tại, đầu cô thoáng cái ong ong mà rung động.

Anh mỉm cười nhìn về mặt tái nhợt của cô, rồi đưa cho cô một phong thư ỏ vàng.

“Mở ra xem một chút đi! Nó có đáp án em muốn đó.”

Cô nghi hoặc mà nhìn anh, run rẩy tiếp nhận thư, sau đó nhanh tay xé mở phong thư.

Cô xé rách ra lá thư cùng với một quyển lão cù tồn chiết cùng mộc khắc chương rơi xuống.

Cô nghi hoặc mà trừng mắt nhìn chúng nó, sau đó đem lá thư nhặt lên, mở ra, phía trên viết ——

Thân ái Uyển Nhu, con gái ngoan của mẹ:

Mẹ không biết chừng nào thì con sẽ đọc được phong thư này, có lẽ vĩnh viễn cũng nhìn không thấy. .. Mẹ thật hy vọng con vĩnh viễn cũng đừng xem nó, nhưng có một chuyện mẹ có thể khẳng định là khi con xem lá thư này mẹ đã không còn trên thế gian này nữa.

Đầu tiên, mẹ muốn kể cho con nghe một chuyện xưa ——

Có một cô gái không có năng lực tự chủ, bị cha kẻ cường bức, hơn nữa còn có thai.

Tiện đà cô ta được người ta cưới vào xung hỷ, rồi sinh hạ một đứa bé gái.

Uyển Nhu, đến đây mẹ muốn nói với con —— Cha ruột con chính là cha kế của mẹ!

Mẹ biết, chuyện này đối với con mà nói rất tàn nhẫn, mà nó cũng như một con dao thời thời khắc khắc luôn đâm đâm vào trái tim mẹ.

Trên đời này tình cha mẹ thương yêu con cái đều giống nhau, mẹ hy vọng nó vĩnh viễn chỉ là một bí mật.

Nhưng mẹ càng sợ nếu có một ngày, bất hạnh khi mẹ không còn, mà tên cầm thú không bằng đó vẫn còn sống, hán nếu đến tìm con gây phiền toái, hường con nói lời bậy bạ uy hiếp, đến lúc đó con sẽ phải sống làm sao?

Vì vậy, mẹ viết lại phong thư này, giao cho Phúc tẩu người mẹ tín nhiệm nhất.

Mẹ tin tưởng bà ấy yêu con cũng không thua gì mẹ, bà ấy sẽ hết sức mình bảo vệ con, mẹ rất an lòng, hơn nữa nếu không phải chuyện bất đắc dĩ, bà ấy cũng sẽ không thể đem này thư giao cho con!

Xin con tha thứ cho tư tâm của mẹ.

Bây giờ, mẹ muốn nói cho con, nếu như hán thật sự tới tìm con, con tuyệt đối không thể tin tưởng hán, đồng tình với hán.

Cả đời này người con có thể tin tưởng chỉ có người nhà Diệp gia, cũng chỉ có Diệp gia mới là nơi đáng tin cậy, con hiểu chưa?

Mẹ không có tài cán gì, nhưng ở ngân hàng mẹ có mở cho con một tài khoản, trong đó có một ít tiền, nếu như hán tới tìm con, con hãy dùng tiền này thừa hán lên tòa án, hán không thắng được con đâu, con ngàn vạn lần đừng để cho hán uy hiếp.

Nếu như số tiền này năm mười năm sau vẫn không cần dùng, như vậy nó sẽ tự động chuyển tặng cho cơ quan từ thiện, đây là lúc mẹ lập di chúc đã ghi rõ.

Chỉ có vài lời dặn dò, cầu chúc con cả đời bình an.

Diệp Uyển Nhu hai mắt đầm lệ chậm rãi xếp lá thư lại, cô kích động ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thư Duy, đôi mắt đen lóe lên tia sáng vui sướng.

Lòng của cô giống như bay múa lên, vui sướng tràn ngập phiếm hồng cả trên khuôn mặt.

“Thư Duy, Thư Duy, chúng ta không phải, chúng ta không phải...” Cô cao hứng đến nghẹn ngào nói không thể thành câu.

Anh kích động mà ôm cô, “Anh biết, anh đều biết, chúng ta không phải anh em ruột, chúng ta có thể yêu nhau, chúng ta có thể có con cái thành đàn...” Nga! Nhu Nhu, chúng ta rốt cục đã được giải thoát khỏi khổ ải rồi!”

“Ân!” Mắt cô hàm chứa lệ càng không ngừng gập đầu.

anh vừa ôm vừa hôn cô, cũng không ngừng ở bên tai cô thổ lộ lời yêu thương.

Cô thậm chí cảm giác được anh cùng với cô điều đang run rẩy như nhau. Trời ạ! Hoàn hảo là mọi chuyện vẫn còn cứu kịp...

Nàng lén lút đưa tay đặt lên bụng ——

Con à, con à... Mẹ rốt cục có thể vui sướng có được con rồi!

Động tác của cô khiến cho anh chú ý, đột nhiên anh ngẩng mặt lên hỏi ngược lại: “Tại sao muốn làm chuyện ngu ngốc này hả?”

Cô áy náy mà cúi đầu, nói nhỏ: “Xin lỗi, lúc ấy em chỉ nghĩ đến phương pháp này, cũng duy có như vậy, anh mới có thể tin tưởng em vốn là chết ngoài ý muốn... Như vậy anh mới có thể tiếp tục sống sót!”

Anh mặc dù đã sớm biết đáp án, nhưng khi nghe chính cô thừa nhận anh lại cảm thấy một loại tâm tình hoàn toàn khác. Anh vừa tức vừa giận, thật không nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với cô nữa.

Tay anh đưa lên, sau đó ở trước mặt cô nắm chặt thành quyền, rống giận:

“Không có em, anh còn sống được sao? Đồ đần!”

Sau đó, anh lại thâm tình mà đem cô kéo vào trong lòng, nhẹ gõ trán của cô.

“Sau này không bao giờ được làm anh sợ nữa, có biết hay không? Đừng quên, chúng ta vốn là cùng sống cùng chết, vĩnh viễn chẳng phân ly được.”

“Ừ!” Cô nhìn anh bằng đôi mắt trong suốt lóe nước mắt, sau đó thản nhiên cười, ngoan ngoãn thuận theo gập đầu, cúi xuống trước ngực anh.

Sẽ không nữa, không bao giờ nữa!

Sau khi đoạn thời gian kinh hãi này qua đi, nghênh đón bọn họ chính là tương tương sáng.

Ngày mai, từ ngày mai, bọn họ phải bắt đầu vì tương lai đứa bé mà bận rộn đây.

Toàn Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tinh Chi Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.